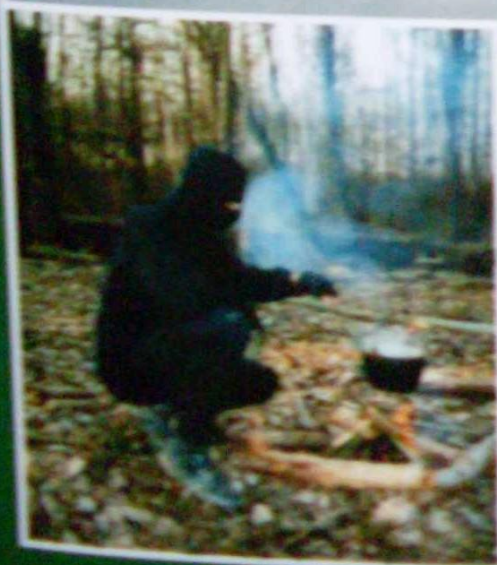

Příručka jednotek SPECNAZ

ZÁŠKODNÍK

Techniky skrytého přežití v týlu nepřítele.

Marek Chlíbek

Marek Chlíbek

Záškodník

Techniky jednotek Specnaz pro skryté
a dlouhodobé přežití v týlu nepřítele.

Litovel 2003

Upozornění !

Techniky přežití popsané v této knize jsou určeny k použití v krajních situacích, kdy je ohrožena bezpečnost osob nebo zájmy státu. Proto vydavatel nemůže přebírat žádnou odpovědnost za jakékoli trestní stíhání či obvinění vznesené vůči kterékoli osobě v důsledku použití nebo zneužití některé z popsaných technik ani za ztrátu, zranění či škodu takto způsobenou. Při nácviku a zdokonalování technik přežití musí být v první řadě dbáno na respektování práv majitelů pozemků a dodržování veškerých s touto činností souvisejících zákonů, které ochraňují některé živočišné či rostlinné druhy a omezují používání střelných a jiných zbraní. Některé techniky a postupy by při praktickém použití mohly porušit zákony České republiky, proto jsou v knize uvedeny pouze a jedině k informativním a studijním účelům.

Jakékoliv porušování zákonů je zcela nepřípustné!

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována anebo vysílána v jakémkoliv podobě a jakýmkoli způsobem, elektronickým nebo mechanickým, včetně fotokopii a zvukových záznamů, ani jiným informačním a reprodukčním systémem, bez písemného souhlasu autora.

OBSAH:

Úvod	4
Odkud pocházejí informace obsažené v této knize	5
Útvary Specnaz	7
Příprava před akcí	11
Vybavení a výstroj	21
KPZ – krabička poslední záchrany	28
Oficiální seznam výstroje na přežití	31
Potraviny z přírody	46
Přesun a pohyb	56
Úkryt - (dle doporučení CIA)	60
Oheň	66
Lékařské minimum	70
Pervitin a jeho vojenské využití	75
Použití kola	79
Pátrací akce	81
Elektronické pozorovací přístroje	88
Boj holou rukou	93
Jak zvítězit v souboji se psem	99
Taktika akční jízdy	110
Hejkal - maskovací oblek pro odstřelovače	115
Různé	122
Otázky pro jednotku R.A.T.	141

Úvod

Myšlenka k napsání této knihy vznikla před několika lety po častých diskusích s přáteli. Její snahou je zaplnit drobnou mezeru vzniklou v českém povědomí o survivalu. Na našem knižním trhu vyšlo již mnoho publikací, týkajících se právě tematiky přežití v drsné přírodě za pomoci improvizovaných prostředků. Všechny však řeší problematiku přežití pouze z jednoho pohledu. Předpokládají, že se člověk ocitne v přírodních podmínkách nechtěně a snaží se co nejrychleji opět dostat do pohodlí civilizace. Takové situace nastávají po zřícení letadel, ztroskotání lodí nebo zbloudění osamocенého turistu. Pro tento účel jsou doposud vydávané příručky vynikající.

Existuje však i druhý pohled na věc. Lidé mohou využít podobné znalosti i pokud se rozhodnou žít v drsné přírodě dobrovolně. Typickým příkladem jsou vojáci elitních jednotek, nasazovaní do týlu nepřítele ke splnění bojových úkolů. Další početnou skupinu vždy tvořily v dobách válek partyzánské jednotky složené z místního obyvatelstva a uprchlých válečných zajatců. Právě pro ně byly vypracovány rozsáhlé plány a taktické postupy na efektivní dlouhodobé přežívání v zalesněných oblastech. Armády nejvyspělejších zemí světa cvičí pečlivě vybrané skupiny vojáků pro samostatnou a zcela nezávislou bojovou činnost, zahrnující zejména sabotáže a diverzní činnost. Právě znalost postupů skrytého přežívání jim pak umožňuje dlouhodobě působit bez výrazného rizika prozrazení.

Pokud přelouskáte tuto knihu, objevíte v ní jistě mnoho doporučení zcela protikladných k informacím v běžně vydávaných příručkách. V zahraničí však podléhají informace tohoto charakteru přísnému utajení, a proto se nikdy nedočkáme vydání příručky s podobným zaměřením například od amerických autorů. Stále přetrvává strach ze zneužití pracně získaných informací teroristy, nepřátelskými ozbrojenými silami nebo třeba uprchlými vězni. I když toto utajování nemá žádný právní podklad, budou i nadále bezpečnostní složky bránit šíření těchto znalostí mezi civilní obyvatelstvo.

Odkud pocházejí informace obsažené v této knize

Již více jak patnáct let se zajímám o problematiku armádních speciálních jednotek. První zprávy o jednotkách Specnaz jsem získal od několika vojáků z povolání, kteří měli možnost cvičit a vzdělávat se na Sovětské vojenské akademii výsadkových vojsk v Rjazani nebo obdobných zařízeních. Je pravdou, že své zkušenosti sdělovali zpočátku jen neochotně. Za komunistické éry byli občas nuceni spolupracovat s ruskými odborníky na mnoha akcích také na území Československa. Často se jednalo o dobře kamuflované sabotáže nejtvrďšího druhu, sledující zejména politické cíle. Je až neuvěřitelné, kolik tehdejších známých tragických událostí proběhlo v režii cizích tajných služeb.

Po sametové revoluci jsem se chtěl o Specnaz dozvědět více. Podařilo se mi absolvovat dva kurzy, pořádané skutečnými ruskými instruktory. Podobné kurzy jsou dnes stále častější a jejich pořadatelé tak trochu těžší z dnešního módního zájmu o ruskou armádu. Platí se tvrdě v dolarech, za což máte možnost projít zhruba týdenním výcvikem v Rusku, na některé armádní základně. Oba kurzy mě naprosto zklamaly a neobsahovaly nic objeveného. Všechny dny byly doslova nabity střelbou, horolezectvím, přesuny pásovým transportérem, potápěním, výcvikem boje beze zbraně a kopáním okopů. Na první pohled dobrá tvrdárna, ale nic, co by se nedalo prožít i doma v Česku ve stejné kvalitě a za podstatně méně peněz. Kurz byl také proložen spoustou typicky ruské vojenské pakárny se řvaním a tresty v podobě tělesných cvičení. Instruktoři si však nedovolili nikoho skutečně napadnout, jelikož jsme byli platícími zákazníky. I přes to nesli někteří účastníci řvaní a slovní ponižování psychicky velmi těžce. Kdybych to neviděl na vlastní oči, neuvěřil bych, že je možné, aby se třicetiletý chlap bezděčně počůral jen proto, že mu někdo křikem vyčítá chybu.

Na závěr každého kurzu obdrželi všichni účastníci krásné certifikáty potvrzující úspěšnou účast na výcviku Specnaz. Celý kurz byl evidentně stvořen na získávání peněz od výcviku chtivých cizinců. Disciplíny byly vybírány a prováděny tak, aby je s pomocí instruktorů zvládl i fyzicky přiměřeně zdatný jedinec, i když třeba o armádě v životě neslyšel. Většina účastníků kurzu byla ráda, že už to má za sebou a kochala se krásným barevným diplomem. Každý se těšil, jak bude doma v hospodě king. Za sebe však mohu říci, že jsem nezískal příliš mnoho nových takticko-bojových zkušeností. Docela dobře jsem si zastřílel, zapochodoval a procvičil si znalost hovorové ruštiny včetně sprostých slov. Jinak žádný zvláštní výsledek.

Nakonec mi v získání zkušeností pomohla náhoda. Vzhledem k tomu, že se živím, mimo jiné, také prodejem vojenské a policejní výstroje, navštívil mě jednoho dne rusky hovořící muž, nabízející k prodeji obnošené maskáče a další drobnou výstroj. Jednalo se o jednoho z instruktorů výcvikového střediska pro záškodníky, který se v současné době živil jako kopáč a dlaždič u jedné české

firmy. Po rozpadu Sovětského svazu došlo ke zrušení mnoha armádních projektů a výcvik záškodníků byl také značně omezen. Přestala být také vyplácena odměna záškodníkům v aktivních zálohách. Mnozí z nich se pak dostali pod hranici životního minima, což je donutilo hledat práci za hranicemi Ruska. Náš rozhovor vyústil v další vzájemné návštěvy a postupně vzniklé několikaleté přátelství trávající dodnes. Vlastní záškodnickou minulost mi však prozradil až po dlouhé době a bylo to pro mě skutečně velké překvapení. Díky němu jsem také získal kontakt na osobu vedoucí privátní utajené výcvikové středisko, pokračující ve výcviku záškodnických praktik. Po náročných peripetiích vzájemného oťukávání a ověřování jsem se mohl přihlásit na jeden z termínů třítydenního kurzu. Kvalita vyučované látky byla nesrovnatelná s čímkoliv, co jsem doposud zažil. Každá vyučovací hodina byla prodchnuta snahou předat nám co nejvíce zkušeností. Studenti byli rozděleni do dvou skupin podle toho, zda byli schopni rozumět výkladu podaném v ruštině nebo v angličtině. Většina studentů přijela do kurzu porůznu v podstatě z celého světa. Neznám princip jejich výběru ani účel výcviku. Nad některými jedinci jsem se raději ani nezamýšlel, protože jinak by byla jejich specializace zcela zjevná. Výcvikový den většinou probíhal tak, že dopoledne byla přednáška a odpoledne proběhl následný praktický výcvik. Žádná buzerace ani fyzicky náročný dril. Jen a jen záškodnická praxe spolu s technikami skrytého přežití.

Po ukončení kurzu jsem měl možnost důkladně se probírat soukromým archivem jednoho z nově získaných přátel. Ten si jej vytvořil postupným okopírováním některých částí výcvikového archivu Specnaz. U Specnaz totiž nikdy nebyla vydána žádná oficiální příručka na přežití a další odbornosti. Těch několik armádních manuálů popisuje jen naprosté základy. Při výcviku jsou spíše preferovány praktické zkušenosti předávané různými odborníky a instruktory. Další studnici vědomostí je právě zmiňovaný archiv.

Agenti Specnaz konají neustále mnoho akcí po celém světě. Při návratu jsou pak podrobeni důkladnému výslechu, při kterém dopodrobna popíší veškeré události s akcí spojené. Celý výslech je nahráván a ze záznamu pak pořídí zapisovatelky ucelený zápis, kde však pozmění čas a místo akce, stejně jako ostatní kompromitující podrobnosti. Celý spis je pak zařazen do archivu, kde slouží ke vzdělávání dalších adeptů. Hodně stránek jsem přečetl a fragmenty některých příběhů použil i v této knize.

Po napsání této knihy jsem ji předložil k posouzení několika svým přátelům, kteří dříve působili nebo doposud působí u Specnaz. K některým uváděným skutečnostem měli určité výhrady a tak jsme je společně přepracovali. Dle jejich názoru teď obsah této knihy zcela odpovídá výcvikovým metodám pro přežití, vyvinutým pro dlouhodobě nasazované záškodníky.

Útvary Specnaz

Sovětský svaz patřil od konce druhé světové války k nejvýznamnějším mocnostem určujícím dění na celém světě. Mezi nejdůležitější nástroje moci a přírodního nátlaku patřila bezpochyby početná a skvěle vyzbrojená armáda. Po mnoho let bylo její posilování v Sovětském svazu prioritou, pohlcující značnou část státního rozpočtu. Vznikalo a rozvíjelo se také mnoho speciálních jednotek. Tradičně k nim patřily výsadkové a průzkumné útvary. Celkový počet těchto elitních vojáků byl často vyšší než početní stavy kompletní armády jiné země.

V posledních letech se mnoho těchto jednotek začalo nazývat označením SPECNAZ. V zahraničí bylo o výcviku a jejich existenci známo jen málo informací, a proto se začaly šířit různé legendy a polopravdy. Postupně se v obecném povědomí stávaly jakýmsi nadpřirozenými d'ábly. Tradovalo se, že bojují velmi tvrdě a jsou bezohlední k nepříteli i sami k sobě.

Po pádu železné opony se některé oddíly Specnaz zúčastňovaly setkání, společných cvičení a soutěží i s jinými jednotkami. Rázem se vynořily pochybnosti o kvalitě jednotek Specnaz, jelikož ne vždy předvedly jen sto-percentní výsledky. Je třeba si však uvědomit jednu věc. Označení Specnaz může být velmi široký pojem. Označují se tak jednotky s vojáky základní služby, tak i výběrové týmy profesionálů. Mezi nimi může být stejně propastný rozdíl jako mezi průzkumnou četou dělostřelecké baterie a výběrovou jednotkou zvláštního určení amerických Navy Seals.

Rusové vysílali na zahraniční stáže právě ty podřadnější jednotky, aby nasbíraly cenné zkušenosti. Ti největší profesionálové naopak zůstávali pěkně pod pokličkou v Rusku. Mělo to hned několik důvodů. Jejich znalosti byly tak rozsáhlé, že už se měli málo co naučit. Pokud se někde ve světě vyskytly nějaké nové a zajímavé postupy, bývalo jednodušší a účinnější dopravit zahraniční instruktory přímo do Ruska. Navíc se s použitím těchto lidí počítalo i nadále při zahraničních operacích, proto nemělo velení samozřejmě zájem, aby "nepřítel" znal jejich tváře. Pro výcvik těchto expertů platí nesrovnatelně drsnější měřítko, než pro běžné ruské průzkumáky, coby kluky na dvouleté vojně. Předpokládány jsou i ztráty na životech. Neznamená to však v žádném případě, že by velitel mohl kdykoliv beztrestně zastřelit svého podřízeného, jak se někdy traduje. Stále sice u vojsk zvláštního určení existuje trest smrti jako rychlý kárný prostředek, ale velitel jej smí využít jen ve dvou případech. Zaprvé, pokud by tím mohl odvrátit jinak nevyhnutelné nebezpečí s těžšími následky (klasický případ je zastřelení podřízeného vojína, který po obdržení nepříjemného dopisu od své milé plánoval spáchat sebevraždu, ale nejdříve měl v úmyslu vzít s sebou za pomoci kulometu několik svých kamarádů). Zadruhé je možno potrestat vážný kázeňský přestupek (například neuposlechnutí rozkazu) ihned na místě zastřelením, pokud jej provinilec spáchal v době branné pohotovosti státu nebo při bojové pohotovosti

útvary, u kterého slouží. Je faktem, že u speciálních útvarů je bojová pohotovost skoro pořád a tak hrozba absolutního trestu vždy existuje. Takový trest by musel velitel ale následně uspokojivě obhájit před trestní komisí. Pravdou je, že při výcviku dochází k občasným smrtelným úrazům. Je to způsobeno realistickou simulací boje na hranici lidských možností. Je samozřejmě používat ostré střelivo, trhaviny a chemické otravné prostředky. I běžné zbraně a ostatní bojové prostředky jsou využívány tak nestandardně, že by v běžných jednotkách byly porušeny veškeré bezpečnostní předpisy.

Respekt vzbuzuje například střelba z lehkého minometu drženého jen tak v rukou. Při nedokonalém držení je minomet bez problému schopen zlomit prsty či strhnout kůži dlaně svým mohutným zpětným rázem. Smrtelné úrazy jsou však spíše ojedinělé, jelikož tento extrémně náročný výcvik absolvují pouze jedinci, jejichž kvality jsou již dostatečně prověřeny. Příčina všech úrazů je následně pečlivě vyšetřována, ale pouze v rámci armády. Informace jsou považovány za vojenské tajemství, proto se na veřejnost takové informace nedostanou. Příbuzným je pouze oznámeno, že voják zahynul při plnění bojových úkolů. Těchto nešťastných událostí pak nemůže být zneužito novináři ke štvání veřejnosti proti armádě.

Elitní jednotky útvarů Specnaz patří bezpochyby mezi nejlepší na světě. Mnoho lidí s tím může nesouhlasit, ale je to prostě tak. Ze Specnaz mají obavy i příslušníci jinak nebojácné francouzské Cizinecké legie. Nemají strach z přímého střetnutí, ale přiznávají možnost těžkých ztrát bez ohledu na konečný výsledek. To je věc, kterou Cizinecká legie nikdy neprohlásila o žádné jiné jednotce. Při afgánské válce považovali velitelé Mudžahedýnů odborníky ze Specnaz za nezatknutelné a byly vydány rozkazy k jejich bezprostřední likvidaci při jakémkoliv kontaktu.

Ninjutsu u Specnaz

Při seznamování se s výcvikovými postupy Specnaz mne velmi udivila podobnost některých technik s metodami japonského bojového umění Ninjutsu. Jelikož nemohlo jít pouze o náhodu, snažil jsem se přes své přátele zjistit nějaké podrobnosti. Informace, které jsem získal, mne velmi překvapily.

Ke konci druhé světové války bojoval Sovětský svaz s japonským císařstvím. Po válce bylo do Sovětského svazu dopraveno několik japonských ninjů i se svými rodinami. Po mnoho let pak předávali zkušenosti rodičům se sovětským speciálním jednotkám. Ninjutsu tedy přišlo do Ruska mnohem dříve než na americký kontinent. To znamenalo obrovský skok kupředu. Speciální jednotky rychle opustily taktiku hrdinného sebeobětování mnoha lidí a začal být prosazován trend dlouhodobě působících jednotlivců nebo malých jednotek v týlu nepřítele. Pradávné metody tak byly dále kultivovány a přizpůsobovány ruské mentalitě. Postupně vyrostlo mnoho ryze ruských expertů na záškodnický boj.

I při amerických konfliktech v Koreji a později ve Vietnamu působili sovětští poradci na straně domácích obyvatel a místních partyzánů, které učili budovat podzemní úkryty, skryté nášlapné pasti a mechanické samočinné zabíjecí stroje. I zde lze ještě výrazně pocítit pradávny um tajemných ninjů.

Záškodníci

Vojska Specnaz dlouhá léta ukrývala mnohá tajemství ve svých kasárnách a rozsáhlých výcvikových prostorech. Jedním z nich byla i výcviková střediska záškodníků. Nevznikaly zde běžné sabotážní jednotky, ale velké skupiny lidí, učených operovat v týlu nepřítele dlouhodobě a zcela samostatně. Počet dokonale vycvičených záškodníků nakonec přesáhl několik tisíc mužů. Velení ruské armády předvíдалo další velký konflikt ve střední Evropě. Strategičtí plánovači předpokládali, že se mnohé státy dočasně vymaní z ruského vlivu (to se nakonec i stalo). Pro podkopávání tamních režimů pak byli připravováni právě tito záškodníci. Měli být vysazováni různými způsoby do oblastí svého působení. Po vysazení pak měli zcela samostatně uskutečňovat neustávající drobné diverze. Většinou nemělo jít o nic velkého ani příliš rizikového. V plánu byly hlavně požáry. Vcelku bezvýznamné škody by však nabyly hrozivých rozměrů při vynásobení počtem záškodníků. Například při vysazení pouhé stovky mužů, z nichž každý by zcela samostatně založil dobře promyšlený požár, alespoň jednou za pět dní, by denně vzniklo dvacet velkých požárů s milionovými škodami kdekoliv na zemi. To by do roka mohlo srazit na kolena ekonomiku jakéhokoli malého státu. Jelikož by záškodníci nepůsobili organizovaně, ale zcela samostatně, neměla by je místní policie žádnou šanci vypátrat. Případné zadržení by bylo pouze ojedinělé a dalo by se rychle nahradit vysazením dalších mužů. Pro cizí armádu by pak nebyl žádný problém takto finančně oslabený stát eventuálně obsadit. Záškodníci mohou také představovat jakési eso v rukávu. Po vysazení mohou být zcela nečinní po celý rok, dva nebo třeba pět. Provádět diverzní akce začnou až po obdržení tajného signálu vyslaného velitelstvím. Jejich činnost se dá výborně použít k nátlaku na cizí vládu při zákulisních jednáních.

Dále se počítá s prací záškodníků při vypuknutí rozsáhlých válečných operací. Mohou totiž působit na území nepřítele zcela nezávisle a to dokonce ještě dlouho po případné porážce a po ztrátě velení z centra. To může protivníka oslabovat po následujících roky a poražená armáda tak získá čas k přípravě odvetného úderu. Pro zařazení do výcviku záškodníků existovala velmi přísná kritéria. Adept musel prokázat výtečnou fyzickou kondici a nadprůměrnou psychickou odolnost. Pro výcvik byli vybíráni jen muži s IQ nad 120 s již prodělanou vojenskou službou u speciálních jednotek (průzkum, paradesantní vojska, Specnaz). Hned v přijímači prodělávali desítky testů, které měly ověřit klidnou povahu, schopnost přijímat extrémní stres, schopnost zcela samostatné činnosti, pudové rozhodování a bez-

problémové snášení dlouhodobého osamění. Důležitým měřítkem bylo i správné politické přesvědčení a věrnost Sovětskému svazu (později Rusku) až za hrob.

Mezi nejlepší absolventy výcviku se brzy řadili zejména vojáci vychovaní v rodinách lovců kožešin, pastevců, dřevorubců nebo zemědělců z malých vesniček uprostřed tajgy. Tito lidé odmalička vyrůstali v těsném sepětí s přírodou a tak měli v krvi většinu důležitých návyků pro přežití v lese. Během několikaletého výcviku pak vstřebávali mnoho odborných znalostí - zbraně, výbušniny, improvizované bojové prostředky, jedy, boj holou rukou, likvidace cílů ze zálohy, topografie, navigace, signalizace, šifrování, zdravotvída, řízení motorových vozidel a strojů. To jsou jen nejdůležitější obory, které musí záškodník po ukončení výcviku ovládat. Po skončení výcviku je další tři roky v činné službě a poté je přeřazen do aktivních záloh. Získá zaměstnání u milice, hasičů, lesní stráže nebo něco podobného. Každé dva měsíce má pak pětidenní cvičení a jednou za rok měsíční soustředění. Stále si musí udržovat dobrou kondici a dostatečné znalosti, což je ověřováno testy. Za to má nárok na pravidelný příspěvek k platu, který není na ruské poměry nijak malý. Vyplatí se být loajální a udržovat se ve stavu schopném k okamžitému nasazení. Samozřejmostí je dodržování naprosté mlčenlivosti o svém poslání a to i před členy vlastní rodiny. Případné prozrazení jakýchkoliv podrobností je okamžitě hodnoceno jako závažný trestný čin, namířený proti bezpečnosti státu, což má za následek rychlý soud a umístění do vězení v některé zapadlé části Ruska. S pomocí tohoto drsně jednoduchého pravidla je zajištěna poměrně vysoká míra utajení projektu.

Příprava před akcí

Do situace přežití se můžete dostat zcela nečekaně. Pak už vám nezbývá než improvizovat a spolehnout se na své znalosti a dovednosti. Záškodníci Specnaz však většinou znají dobu a místo nasazení předem. Proto se mohou na akci důkladně předem připravit. Byla pro ně formulována určitá základní pravidla jak v přípravě postupovat.

Celkové lékařské vyšetření

Tak jako před jakýmkoliv větším sportovním výkonem nebo nástupem do namáhavého zaměstnání, i před dlouhodobým nasazením je nutné se nechat důkladně celkově vyšetřit specializovaným lékařem. Taková prohlídka může odhalit mnohá, doposud skrytá, zdravotní rizika, jejichž existenci byste pak museli při vaší misi zohlednit. Podle ideologie výcviku ruských záškodníků není žádný zdravotní handicap překážkou v sabotážní činnosti. Dokonce i invalida, upoutaný na vozík, může vyvíjet určitou diverzní činnost, která způsobí nepříteli rozsáhlé škody. Lékařské vyšetření vás nemá z akce vyřadit nebo nějak omlouvat. Pouze vám umožní plánovat svou činnost adekvátně k vašemu momentálnímu zdravotnímu stavu. Jelikož budete působit dlouhodobě, musíte zůstat zdraví a nepoškozovat své tělo činnostmi, která vám zrovna nemusí svědčit. Diverzanti mají působit v týlu nepřítele po dlouhou dobu bez jakékoli spřátelené pomoci. Nejsou "odepisováni" po jedné akci, jak se to bohužel často stává členům různých speciálních nebo průzkumných armádních jednotek.

Očkování

Vhodnou ochranou pro vaše zdraví může být i včasné očkování proti některým nakažlivým nemocem. Samozřejmě musí být očkování proti tetanu, jelikož jeho bakterie se mohou vyskytnout skutečně všude. Propuknutí nemoci tetanu pak často končí smrtí.

V Evropě je také poměrně rozšířená mozková encefalitida (původce zánětu mozkových blan), kterou přenášejí klíšťata vyskytující se hojně v trávě a na nízkých keřích. Očkování proti této nemoci je tedy pro vás také velmi vhodné. Dále pak přichází v úvahu velké množství infekčních chorob, proti kterým vás může očkování ochránit, od chřipky až po tyfus nebo cholery. Konkrétní rizikové nemoci v kraji nasazení vám podrobně vysvětlí na okresních hygienických stanicích, kde vám také mohou ihned provést očkování (bohužel za peníze).

Kontrola chrupu u zubaře

Pravidelné kontroly chrupu patří k péči o své zdraví, kterou nesmí nikdo zanedbávat. V podmínkách přežití jsou zdravé zuby nepostradatelné. Nechte si dokonale celý chrup ošetřit, jelikož do akce musíte mít zuby naprosto zdravé.

Všechny kazy, drolící se plomby a ulomené kousky zubů musí být ošetřeny. Pokud možno, nechte si také odstranit všechny staré plomby a nechat udělat naprosto nové. Nejobyčejnější plomba má průměrnou životnost jen asi osm let. V lese budete navíc většinou žvýkat tuhou stravu, čímž je plomba daleko více namáhána. Zvyšuje se tedy riziko jejího prasknutí a vypadnutí. To pro vás může mít tragické následky. Bolavé zuby, kterými nemůžete pořádně skousnout, vás rychle připraví o chuť k jídlu a někdy i možnost stravu přijímat. Následuje rychlé vysílení, nemoc a nakonec bídný konec. Nové plomby vás těchto problémů mohou ušetřit. Získáte několik let trvanlivosti plomb k dobru. Navíc je v dnešní době možnost připlatit si velmi kvalitní materiály na zhotovení plomb. Sice necháte u zubaře spoustu peněz, ale většinou vám vydrží po zbytek života.

Příprava a nastudování map a příruček popisujících oblast akce

Ohromnou výhodu vám poskytne předběžná znalost míst, kde budete působit. Sežeňte si všechny dostupné materiály popisující dané oblasti. Podrobná mapa vám už dlouho dopředu poskytne možnost teoreticky vybrat místa pro zbudování úkrytů a pozorovaten. Zjistíte podrobné typy krajiny, rozmístění cest, důležitých staveb nebo míst, kde seženete vodu.

Mapy, příručky, turistické průvodce a další materiály si snadno opatříte v knihovnách, specializovaných prodejnách map nebo cestovních kancelářích (které vypravují zájezdy do daných oblastí). Také se můžete poptávat přímo na velvyslanectví země, kam máte namířeno. Pokud se budete vydávat za potenciálního turistu, většinou vám dají nějaké propagační letáčky a mohou poradit adresy, kde se dají objednat podrobné mapy území jejich země.

V dnešní době je moderní pracovat s internetem. Přímě z něho se dají zkopírovat různé mapy, někdy přímo letecké snímky potřebných území. Většinou však nebývají příliš přesné. Existuje ale spousta internetových firem, kde si můžete objednat velmi přesné turistické mapy prakticky jakéhokoli území na světě. K vyhledání takové firmy však potřebujete dobré znalosti práce s internetem, přístup k němu a většinou i dobrou znalost angličtiny. Objednané mapy se platí (jako cokoliv na internetu) pomocí kreditní karty. Pokud sami nemáte potřebné znalosti a vybavení, zadejte úkol objednání mapy někomu, kdo to umí. Většinou se stačí seznámit s nějakým mladým středoškolačkem, který trochu rozumí počítačům. Za pár korun na přilepšenou vám takový človíček na internetu vyhledá a zařídí cokoliv.

Postupné navykání na stravu obvyklou v místě akce

Nenadálý přechod na jinou stravu většinou znamená i zažívací problémy. Běžný člověk nemá ve stravě příliš velký podíl rostlinné stravy, a proto jsou střeva oslabená. Pak se najednou a z ničeho nic začnete krmit různými druhy zrní, částí rostlin, listů, ovoce, lýka, atd... Trávicí systém zpočátku nemusí být schopen zpracovávat nové složky potravy. Tělo je zaskočeno velkým množstvím nestravitelné vlákniny, se kterou si neumí odpovídajícím způsobem poradit. Pak

pro vás nastávají nepříjemnosti v podobě zácpy, průjmů, nadýmání a podobných nepříjemností spojených s bolestmi oblasti břicha. Proto je dobré již v přípravné fázi před akcí navykát tělo na potravu obdobné té, kterou budete konzumovat v akci. Je dobré zvýšit podíl rostlinné stravy konzumací většího množství různých salátů, zelí, ovocných plodů, ořechů, zrní, kukuřice, špenátu a syrové zeleniny jako je mrkev, kedlubny, řepa, atd... Pokud vám to čas dovolí, můžete si alespoň třikrát v týdnu připravit i klasické přírodní jídlo z vařeného lýka nebo částí různých planých rostlinek.

Nastudování několika set základních slovíček řeči

Míříte-li do země, kde se mluví jiným jazykem, snažte se jej naučit. Když není na výuku dostatek času, musíte si osvojit alespoň několik set základních a nej-používanějších slovíček. To vám v důsledku umožní přečíst jízdní řády, dopravní značky a alespoň zběžně prostudovat místní tisk nebo různé vyhlášky na veřejných vývěskách. Pro jakýkoliv druh boje jsou v prvopočátku nutné dobré informace a toto je možnost, jak je alespoň částečně získat. S výběrem důležitých výrazů vám mohou pomoci překladatelé nebo učitelé daného jazyka.

Ostříhat na ježka

Těsně před akcí se nechte ostříhat velmi nakrátko. Je pro to mnoho dobrých důvodů. V dnešní době je mezi mladými muži velmi oblíbený krátký sestřih vlasů, od různých stříhů ježků až po zcela vyholenou hlavu. Téměř každý jde s módou. Pro většinu příslušníků armády a speciálních složek zvláště je však tento sestřih odjakživa téměř nutností. Málokdo však zná všechny jeho skutečné výhody.

Nejméně podstatný, ale v dnešní době nejvíce obdivovaný, je fakt, že svému nositeli přidá poněkud na drsnějším vzhledu vojáka či sportovce. V armádě se "ježek" odjakživa používá k zestejnění vzhledu vojáků a tím i potlačení jejich osobnosti. Důležitější je však fakt, že velmi krátké vlasy usnadňují hygienu, jejíž důsledné dodržování není ve válce u vojska vždy možné. Samozřejmostí je i snížení výskytu kožních parazitů, kteří mají vlasovou pokožku obzvláště v oblibě. Navíc, pokud voják v boji utrpí zranění v oblasti hlavy, není rána bezprostředně znečištěna vlasy, což by jinak vedlo ke kontaminaci množstvím bakterií a následným rozvojem infekce. Také pro další ošetření jsou krátké vlasy výhodou. Rána je přehledná a vlasy nepřekážejí při šití nebo odstraňování cizích tělísek. Jistě si dovedete představit problémy při ošetřování zranění hlavy, které je zcela překryto chuchvalcem mastných vlasů pevně spojených zaschlou krví.

Zcela nesporné výhody skýtá tento účes při rvačce nebo vznešeněji – boji muže proti muži. Protivník vás nemůže za dlouhé vlasy uchopit, což by pro něj znamenalo velkou taktickou výhodu. V nemálo případech tento úchop zvrátil boj v neprospěch "vlasáče". Toho jsou si dobře vědomi například příslušníci hnutí SKINHEADS, kde se vyholená hlava stala přímo součástí jejich filozofie.

Bez zajímavosti není ani fakt, že krátké vlasy vás zvýhodňují i po fyzické stránce. Jelikož chybí pokrytí hlavy hustými vlasy, je vlasová pokožka více

vystavena působení chladu a vzduchu, což vede k otužování a větší odolnosti jak oblasti hlavy, tak i celého organismu. I naopak platí, že ve velkém vedru nedojde tak rychle k přehřátí organismu, jelikož velké množství tepla může z těla unikat přes hlavovou pokožku, která nemá "tepelné obložení" z vlasů.

Zvláště pokud jste spec. bojovník nasazený z vody, oceníte fakt, že po vynoření stačí jen zatřást hlavou nebo setřít kapky vody z čela a můžete jít "do toho". Z nasáklých dlouhých vlasů by vám voda stékala do očí ještě alespoň minutu a omezovala nebo rozptylovala tak vaše vidění.

Další nepříjemnou vlastností dlouhých vlasů je jejich značná hořlavost. Zvláště pokud jsou rozčepýřené a tím načechnuté, s velkými vzduchovými mezerami. Potom stačí záblesk výstřelu zbraně nebo výbuch jinak neškodné zastrašovací petardy a pokud jste dostatečně blízko, máte z hlavy hořící pochodeň (to se již skutečně při několika akcích stalo!!).

Poslední výhoda krátkých vlasů, kterou zde chci uvést, není objektivně prokázána a tudíž poněkud sporná. Vlasy vsakují všechny vaše tělesné pachy. Vstřebávají kožní tuk, pot, tabákový kouř, deodoranty, atd... Tato směs pachů se pak v koncentrované formě uvolňuje do okolí. Pokud vlasy nemáte nebo jsou jen velmi krátké, sníží se celková produkce vašeho pachu do okolí asi o patnáct procent. Pokud vás bude někdy stíhat hlídka se psem, najde pes vaši stopu právě kvůli tělesnému pachu, který nechtěně produkuje. Pokud tedy jeho tvorbu snížíte ostříháním dlouhých vlasů, máte větší pravděpodobnost, že psu uniknete. Nikdo samozřejmě netvrdí, že pokud máte "ježka", nebude vás pes cítit. To je samozřejmě hloupost. Ale s dlouhými vlasy vás cvičený pes zavětrá na kilometr, bez vlasů teprve z 900 metrů. Sto metrů rozdíl je již určitá výhoda. Ano, malá – ale výhoda.

Dárcovství krve

Někteří z vás možná již někdy darovali svoji krev. Tato aktivita se vřele doporučuje, jelikož to v konečném důsledku zachraňuje lidem životy. A zachraňování lidských životů by mělo být prioritou všech členů speciálních jednotek, nebo i těch jedinců, kteří se jim snaží alespoň podobat.

Není bez zajímavosti, že dárcovství krve je povinné u mnoha spec. jednotek ve světě. Oficiálních důvodů je hned několik. Zaprvé, je to zejména deklarovaná pomoc místnímu zdravotnictví. Zadruhé, je to snaha jít příkladem i ostatním armádním nebo policejním složkám.

Ten hlavní důvod se však většinou nikde neuvádí, jelikož je poněkud morbidní. Vědomý souhlas s odběrem krve a s veškerým spojeným nepohodlím (píchání jehly, pohled na krev) vás poněkud psychicky otužuje. Zejména však váš organismus utrpí ztrátu určitého objemu krve, která má za následek slabost, závratě, pocity na zvracení, poruchy vidění, mdloby až bezvědomí. To jsou stejné příznaky, které vás mohou postihnout i v boji při zranění a ztrátě krve. Při pravidelném dárcovství krve si na tyto příznaky časem zvyknete, což znamená, že ani v boji vás menší ztráta krve neohrozí. Organismus je již dopředu připraven

fungovat i s menším krevním objemem. V umění válečníků tedy postupujete zase o trochu výš.

Pokud jste přece jen natolik měkcí, že krev nedarujete ani po přečtení tohoto článku, dodržte alespoň následující radu: Musíte bezpodmínečně znát svou krevní skupinu a její označení noste vždy při sobě (nejlépe u občanského průkazu). Jednou vám to třeba zachrání život.

Příprava zóny přežití

Zóna přežití se nazývá oblast, ve které budete coby záškodník dlouhodobě působit. Může se jednat o oblast vzdálenou několik tisíc kilometrů, nebo třeba jen les za městem, ve kterém žijete. Pokud máte do zóny přežití přístup i delší dobu před akcí, můžete toho využít ve svůj prospěch. Podrobný průzkum a seznámení s okolím je samozřejmostí. Navíc si již předem můžete připravit vhodné podmínky. Do zvolené oblasti můžete nenápadně přesazovat rostliny, které pak dobře využijete. Klasickým příkladem jsou porosty malin, ostružin a jiného lesního ovoce. Při výživě vám pomohou i rostlinky lopuchu (jedlý kořen), pupavy bezlodyžné (jedlé okvětní lůžko), divoké pažitky (velké množství vitamínů a minerálních látek), divokého česneku, atd... Výběr vhodných rostlin je obrovský. Postupným přesazováním můžete do oblasti přenést i rostliny, které tam jinak nerostou. To vám později značně obohatí jídelníček, aniž byste pro jejich získání museli urazit velké vzdálenosti. Při přesazování vhodných rostlin musíte brát ohled na prostředí, vhodné pro ty které druhy.

Tento postup vymysleli ruští agenti působící dlouhodobě v cizích zemích. Často nebylo při prozrazení jiné východisko, než se na čas ukrýt do lesa. Po důkladné a dlouhodobé přípravě pak měli na poměrně malém prostoru široký výběr jedlých nebo léčivých rostlin.

V zóně přežití si předem zakopejte i výbavu na přežití, v pevném vodotěsném obalu. Inspirací vám může být seznam výstroje na přežití z jiné části této knihy.

Chování ve spánku

Málo známá věc, která v příručkách na přežití není nikde uváděna. Je docela možné, že ve spánku chrápáte, mluvíte ze spaní nebo sebou nadměrně házíte. To by pro vás v akci mohlo znamenat prozrazení s katastrofickými následky. Již před akcí zjistěte od osob blízkých (partnerka, rodiče, spolubojovníci), zda v noci při spánku netrpíte podobnými projevy. Sami si jich totiž nemusíte být ani vědomi. Chrápání se dá často odstranit změnou polohy hlavy při spánku nebo některými léky. Mluvení se dá odstranit vhodnou psychoterapií, hypnózou nebo uklidňujícími léky. Pro celkové zklidnění a odstranění důsledků mohou pomoci i pravidelné meditace nebo některé cviky z jógy. Poradte se s vaším lékařem nebo dobrým léčitelem.

Fyzická příprava

Pro dlouhodobé přežití ve volné přírodě je nutná i dobrá fyzická zdatnost. Proto je nepochybně velmi vhodné posilovat svoji kondici pravidelným cvičením a různými běhy či dlouhými pochody. Dobrou přípravou je i provozování nějakého sportu.

Není zde místo na podrobné popisování různých cviků a není to ani účelné. Existuje mnoho jiných knížek zabývajících se tematikou posilování. Při kurzech praktického přežití dostávají instruktoři často otázku, jakou svalovou skupinu je třeba nejvíce cvičit. Mnohé adepty napadnou svaly nohou, ruce, snad břicho. To je jistě vhodné, ale není to přímo nutné. Tyto svalové skupiny, stejně jako většina ostatních v těle, se rychle přizpůsobí trvalé námaze v akci a postupně zesílí. Jediná svalová skupina, která potřebuje naši pomoc a důkladnou přípravu jsou záda a svaly kolem páteře. Zvláště, pokud jste před životem v lese vedli fyzicky nenáročný a sedavý způsob života. V podmínkách přežití budete dělat spoustu činností v předklonu, v dřepu, v sedě a budete zvedat těžká břemena. To je obrovská zátěž na zádové svaly, jejich úpony, jakož i na páteř samotnou. Snadno pak přijdete k nečekaným potížím, například s poškozenou meziobratlovou ploténkou. Takové zranění může mít za následek dlouhodobé bolesti zad nebo i horší komplikace, vedoucí až k trvalému poškození a upoutání na lůžko. Vaše bojová hodnota je pak téměř nulová.

V časové tísní stačí i jedna série lehkého cviku na zádové svaly denně (záklony vleže na břiše, předklony s činkou ve stoje) a to alespoň po dobu čtrnácti dní. Za tu dobu vám samozřejmě svaly nenarostou, ale dojde alespoň k jejich navyknutí na zátěž. Klesá tak možnost zranění zad hned při prvním fyzicky náročném dni v lese.

Hlad

Pro všechny živé tvory ve volné přírodě je hlad zcela běžnou součástí života. Člověk, jako jediný živočich, hladu již odvykl. Všude nás obklopuje hojnost potravin a tak jsme ztratili schopnost se s ním vypořádat. Někteří lidé začínají být nevrlí již po pouhém půldni bez přísunu potravy. Hlad chápou jako nepříjemnost, které je třeba se co nejdříve zbavit.

To je naprosto proti přírodě. V podmínkách přežití nebudete jíst pravidelně třikrát denně. Můžete nejíst klidně dva-tři dny, jelikož budete mít důležitější práci. A naopak pokud ulovíte větší zvíře, musíte jej sníst třeba během dvou dnů, jinak se maso zkazí a přijde nazmar. Takový systém působí velice nezdravě, ale je zcela v duchu přírody. Dělalí to tak všechna zvířata a naučíte se to i vy. Váš organismus se postupně naučí ukládat přebytky do tukových rezerv, ze kterých pak čerpá v době hladu. Tuto schopnost člověk stále ještě neztratil, ačkoliv ji většinou již nepotřebuje. Tělo se jej naučí postupně samo. Možná vám takový způsob "nezdravého stravování" zkrátí život o několik let. Tak tedy neumřete v devadesáti, ale už v osmdesáti sedmi. Prakticky vám to ale stejně vynahradí neustálý

pohyb na čerstvém vzduchu a fyzicky činnorodý způsob života. Takže v celkovém součtu spíše získáte ještě několik let navíc.

Proto i v době hlubokého míru si dopřejte občas pocit hladu. Přijměte jej jako zcela přirozený pocit. Rozhodně vás nesmí ovlivňovat ve vašem jednání, rozhodování nebo pracovním výkonu. Dobu trvání hladu pomalu prodlužujte. Ideální je věnovat jeden den v týdnu hladovce. Po uplynutí období hladovky byste se neměli hned nacpat k prasknutí, ale spíše přirozeně doplnit živiny během několika menších jídel.

Chod'te do lesa

Pokud nejste zvyklí žít delší dobu v lese, snažte se v něm před akcí strávit co nejdelší dobu. Ideální jsou pravidelné víkendové pobyty, ale přínosem jsou i odpolední dvouhodinové procházky. Pobyt v lese vás mírně otužuje a zvyšuje vaši kondici. Naučíte se vnímat jeho zvuky i pachy a poznáte život jeho zvířecích obyvatel. Vykonávejte v lese všechny možné činnosti. Stavějte jednoduché přístřešky, budujte ohniště, kopejte jámy pro zásoby. Tyto drobné stavby jsou pouze cvičné a nikdy je zřejmě nevyužijete. Postupně však získáte velkou zručnost a cit pro přírodní materiál, což se vám při ostré akci mnohonásobně vrátí. Naučte se v lese také odpočívat. Zní to jako banalita, ale mnoho lidí se dokáže lesního prostředí dotýkat pouze podrážkami svých bot. Z procházky v lese se pak vracejí velmi unavení a odpočinou si až v křesle uprostřed obývacího pokoje. Takzvaní civilizovaní lidé si již nedokážou přirozeně sednout nebo lehnout na pohodlných lesních místech. Mají přímo panický strach o svůj oděv, který by se mohl umazat, nebo se bojí klíšťat, mravenců a hadů. Pokud někdo zabloudí a je již velmi unaven, většinou si sedne na tom nejméně vhodném místě. Vlhký mech či tráva nasáklá rosou mu pak v mžiku promáčí oděv, což vede k rychlému nástupu podchlazení. Takový městský člověk dokáže zemřít strachem a vysílením po jediné teplé letní noci strávené v lese. Mnoho příhod by vám mohli vyprávět členové horské služby.

Alespoň jednou za čas se snažte v lese přespát. Ze začátku to můžete vnímat jako určité nepohodlí, ale brzy si zvyknete a naučíte se i pohodlně si "ustlat" za pomoci přírodních izolačních materiálů. Při návštěvách lesa se tam také naučte "kazit". Ze začátku můžete mít psychický blok konat potřebu mimo porcelánovou mísu svého WC. Vyprazdňování stolice v přírodě se pro vás musí stát naprosto běžnou záležitostí. Při kurzech přežití často nastává situace, kdy adepti prvních několik dní vůbec "nekadí". Absence civilizovaného WC je natolik vyvede z míry, že z pocitu studu vyprazdňování oddalují. To může vést k velkým zdravotním problémům.

Vhodný oděv

Oděv je nejdůležitější součástí výstroje pro přežití člověka. V drsné přírodě to platí dvojnásob. Členové speciálních jednotek znají vysokou taktickou hodnotu kvalitního oděvu. Nutností je extrémní kvalita, proto jsou využívány

nejmodernější materiály. Samozřejmostí jsou maskáče z vodoodpudivého gore-texu, zásahové kombinézy a kukly z nehořlavého nomexu, vesty a přilby z kevlaru. Používá se i velké množství materiálů vyvinutých při kosmickém výzkumu.

Před několika lety však došlo v Rusku k zajímavé změně trendu. Jednotky Specnaz jsou samozřejmě také vybavovány nejkvalitnější výstrojí, i když pouze v rámci finančních možností armády. Pro záškodníky, vycvičené a schopné působit opravdu dlouhodobě, však platí zcela jiná měřítko. Na základě doporučení armádního výzkumného ústavu jsou tito specialisté vybavováni většinou jen výstrojí z přírodních materiálů. Prim hraje zejména vlna, len, bavlna, kožešiny a výrobky z kůže. S trochou nadsázky se pak dá diverzantský oděv přirovnat k výstroji vojáků z první světové války. V žádném případě to však neznamena pokus o šetření penězi. Důvody jsou zcela jiné.

Moderní materiály typu goretex, nomex, moira jsou vynikající svými vlastnostmi. Hodí se však pouze na krátkodobé, maximálně několikátýdenní akce. To plně dostačuje pro přepadové oddíly, které jsou po krátké akci vyzvednutí zpět na základnu. Také vojáci pravidelné armády mají možnost dosluhující výstroj odevzdat a vyfasovat novou. Záškodník však takovou možnost nemá. Může se ocitnout v situaci, kdy mu jeho oděv a výstroj musí vydržet funkční až několik roků. To nemůžete požadovat od umělých materiálů. Při dlouhodobém nebo velmi nešetřeném používání ztrácejí tyto materiály vlivem opotřebení rychle své dobré vlastnosti, až jsou téměř nepoužitelné. Pokud dojde k jejich protržení, prodření či propálení, jsou také zničené, protože v nouzových podmínkách je nelze dokonale opravit. Některé materiály také vyžadují pouze chemické čištění a vypráním v potoce s následným sušením nad ohněm je prostě zlikvidujete. Nepříjemnou vlastností umělých vláken a tkanin z nich je šustění. Při pohybu nohou a rukou nebo otěrem o okolní větvičky vzniká slabý šustivý zvuk, který však do přírody nepatří. Ucho vycvičeného člověka jej dokáže zachytit na několik desítek metrů. U zvířat se jedná až o stovky metrů. Nedivte se pak, že nikdy nic neulovíte.

Přírodní materiály jsou poněkud váhově těžší, více sají vodu a mají menší pevnost. Při správné údržbě si však své vlastnosti udržují beze změny i několik let. Lze je také snadno opravovat přímo v akci zašíváním, látáním, atd... Armádní výzkumníci tak zjistili věci, které naši předci znali a využívali mnoho staletí. Srovnajte kvalitu koženého opasku a opasku z nylonu. Nylonový opasek je pevnější, ohebnější a nemusí se udržovat. Oproti tomu pevnost nylonu značně klesá při soustavném navlhování a následném vysušování (běžné podmínky v lese). Za dva měsíce soustavného používání se již nemůžete na jeho pevnost spolehnout. Nejhorší je, že vnitřní ztrátu pevnosti na nylonu pouhým okem nepoznáte.

Kožený opasek potřebuje pravidelnou údržbu. Bez ní vám ve vlhkém prostředí rychle shnije. Pokud jej však budete pravidelně zbavovat nečistot a mazat tukem vydrží i několik desítek let (*V kursu přežití měl jeden instruktor Specnaz svůj polní oděv stažen koženým opaskem, pocházejícím ještě hluboko z doby panování*

cara. Byla to památka na jeho praděda, kozáckého náčelníka.) I pokud je opasek již poškozený, poznáte to podle ztvrdlosti a rozpraskanosti kůže na první pohled. Určitě pak nebudete riskovat jeho použití k zavěšení nebo jištění při práci ve výškách. U nylonového opasku vás na snížení pevnosti nic neupozorní a můžete tak zbytečně přijít k úrazu.

Další klasický případ je polní sekerka, kterou mají ve výstroji američtí Special Forces. Kovová část sekerky již nemá otvor pro připevnění topora. Topůrko je naopak vytvořeno ze speciálního plastu, do kterého je kovová část s ostřím zatavena. Ušetřilo se tak pár gramů na váze a odpadla možnost vypadnutí sekerky z topora. Plast, použitý k výrobě topora, je navíc dvakrát pevnější než dřevo, takže nepraská tak často, jako běžné toporo. Při permanentním používání této sekerky v podmínkách přežití však přece jen časem k prasknutí plastu dojde. Pak už je k ničemu. Obyčejná sekera je levnější a když občas vyměníte zlámané topůrko, bude vám sloužit dlouhé roky.

Oděvy z umělých tkanin také dobře hoří a to je pro vás značné riziko. Můžete třeba únavou usnout a nehlídaný oheň zapálí jiskrou vaše oblečení. Nylon začne prudce hořet a roztékat se. To vám způsobí rozsáhlé a hluboké popáleniny. Rozteklý nylon také ihned zaleje zipy, kterými je toto oblečení většinou vybaveno, takže vám hořící oděv nepůjde rozepnout a odhodit. Pokud se vám to stane v lese o samotě, je už prakticky po vás. Přírodní materiály naopak většinou jen doutnají a neroztékají se.

Dobře zvolit musíte i barvu oděvu. Maskáče jsou vhodné pouze pro krátkodobější akce v situaci, kdy vaše případné odhalení vede k boji, ve kterém je pak zabít váš protivník, případně vy. Při dlouhodobém přežití v nepřátelském území se nevyhnete občasnému spatření cizí osobou. Pokud jste oblečení v maskáčích, přitáhne to na vás nežádoucí pozornost a budete pokládán za cizího vojáka a nahlášen příslušným úřadům. Také si nemůžete dovolit zabít každého, kdo vás náhodou odhalí. To by časem vyvolalo rozsáhlou pátrací akci se spoustou vojáků, psů, vrtulníků a termokamer, což by všechno zřejmě vedlo k vašemu dopadení. Raději tedy volte neutrální civilní oděvy v hnědé nebo khaki barvě. Pokud vás díky taktické chybě někdo spatří, může vás pokládat za houbaře nebo turistu. Maskáče si pak můžete oblékat pouze na sabotážní akce.

Při výběru maskáčů se v nich zkuste namočit nebo přímo uplavat i několik desítek metrů. Musí umožňovat volný pohyb i v nezvyklých situacích. Důležitá je i struktura a barva látky. Některé maskáče po namočení skoro zčernají a mohou vás tak prozradit.

Úpravy diverzantského obleku

Oděv si můžete upravit dle aktuálních potřeb. Velkým pomocníkem mohou být nenápadné kapsičky, našité na vnitřní straně bundy nebo kabátu. Pomohou vám ukrýt mnoho potřebných drobností. Podšívku stávajících kapes je vhodné ustříhnout a našít novou z pevnější látky, například celtoviny. Podstatně se tak zvýší nosnost kapsy a nemusíte se bát, že se protrhne a vy tak ztratíte nějakou

potřebnou věc. Pokud jste pravák, můžete nechat vnitřek pravé kapsy zcela uštížený, abyste pohodlně a nenápadně dosáhli na pistoli za pasem. Pro leváka platí pochopitelně opačný případ s levou kapsou.

Dále můžete oděv předem připravit na vaše případné zajetí. V dobách míru zřejmě vyfasujete erární vězeňský oděv. Za válečného stavu na to nejsou peníze a vězňové jsou ponecháváni v zajateckých táborech ve svých původních oděvech. Věci ukryté v oděvu musí být pouze malé a nenápadně ukryté, aby prošly případnou prohlídkou. Nepřítel již klasicky důkladně kontroluje veškeré kapsy, podrážky a místa pod vložkami bot (zda tam není tajná schránka). Navíc pečlivě prohmatává podšívku, aby našel věci do ní zašité. Samozřejmostí je i prohlídka ústní dutiny a prohmatání konečníku. Dobrým nápadem je ukrytý klíček od standardních policejních pout v malé kapsičce na boku v lemu kalhot. Taková kapsička je snadno dosažitelná prsty v případě spoutání a to pokud máte spoutané ruce za i před tělem. Klíček vám může pomoci nenápadně pouta odemknout a uniknout ještě v době mezi zadržením a umístěním do věznice. Malý kompas obšitý jako knoflík, pomůže s orientací při útěku, lze jej i před prohlídkou spolknout. Vyjde z těla většinou druhý den se stolicí. Velkou cenu v zajetí může mít čepelka malého skalpelu nebo žiletka v látkovém záhybu nebo pod řemínkem hodinek. Drátová pilka bez kroužků se dobře ukryje navlečená do lemu pasu u kalhot. Veškeré švy v oděvu můžete několikrát protáhnout silonovým vlascem. Ten pak může mít mnohostranné využití. Někteří tajní agenti s oblibou používají vrhací průbojku nebo nožík, skrytý v kapsičce na límci. Je pak přístupná, pokud zvedáte ruce na znamení, že se vzdáváte. Vrženým nožem potom můžete zneškodnit osobu, která vás ohrožuje zbraní. I několik spínacích špendlíků, ukrytých na různých místech v oděvu, má šanci, že je kontrola přehlédne.

Vybavení a výstroj

Je nutné předpokládat, že v situaci přežití se můžete ocitnout zcela nečekaně a bez jakékoliv, předem připravené výstroje. Každá příručka na přežití řeší tento problém časově náročnou výrobou potřebných věcí zcela z přírodních zdrojů. To je obvyklý postup v divočině.

V regionu střední Evropy je však situace zcela jiná. Prakticky celé území je více méně dotčeno vlivem člověka. V dnešní době můžeme nalézt odpadní produkty civilizace všude, kam se jen podíváte. U Specnaz však záškodníky učí vidět tyto věci jako cenný zdroj využitelných surovin.

V prostoru nasazení vyhledejte polohu různých smetišť, černých skládek a odpadkových košů. Malé nelegální skládky odpadu bývají hlavně na krajích lesních úseků přiléhajících k silnicím nebo větším vesnicím. Bohatě "zásobené" odpadkové koše jsou často umístěny podél rušných turistických tras nebo na dálničních a silničních odpočívadlech. K prohledávání jejich obsahu využívejte zejména noční hodiny, kdy bývají uvedená místa liduprázdná a nehrozí tak vaše odhalení.

Pečlivou prohlídkou těchto prostor můžete nalézt mnoho cenného. Prázdné PET láhve od limonád dobře poslouží jako nádržky na vodu nebo vodotěsný obal na sypké potraviny (zrní, semena) či k úschově drobné výstroje. Můžete z nich postavit i malý plovák, nebo improvizovaný vor.

Velké množství různých papírů a kartonů lze výborně použít jako obalový nebo stavební materiál. Při nouzovém noclehu oceníte dobré izolační vlastnosti papíru a lze jej použít i k vycpání bot, pokud nemáte ponožky. Všem zálesákům je dobře znám i postup vysoušení mokrých bot zmačkaným papírem.

Jistě naleznete i mnoho zbytků různých potravin. Pro přímou konzumaci se však hodí jen v případě naprosté čerstvosti. V odpadkovém koši při vlivu okolního teplého prostředí dochází ve zbytcích ke kvasným a rozkladným procesům velmi rychle. Po požití takového jídla může dojít k prudké otravě, a proto se konzumace nedoporučuje ani u Specnaz, kde jsou jinak na sebe dost tvrdí. Různé zbytky se dají použít jako návnada na udice a do pastí. Dobrý nápad je i soustřeďovat zbytky na určitém místě v lese, kam se po několika dnech naučí chodit na krmení mnoho zvířat. Pak můžete dobře zamaskovaní číhat někde poblíž a pokusit se kopím nebo kyjem některé zvíře ulovit.

Pokud nasbíráte dostatečné množství alobalových fólií, můžete je použít k tepelné izolaci pod místo, kde spíte. Vytvořením dostatečné vrstvy alobalu ve střeše úkrytu podstatně snížíte vyzařování vašeho tělesného tepla do okolí. Znamená to lepší tepelné podmínky v úkrytu, ale hlavně se podstatně ztíží možnost zpozorování termokamerou. To je přímo úžasná pasivní ochrana proti vypátrání touto moderní technikou. Nesmíte ale zapomenout pokrýt alobal silnou vrstvou kamuflážního materiálu, aby nedocházelo k světelným odleskům a tím k možnosti prozrazení.

Z nasbíraných nedopalků cigaret shromažďujte tabák, který pak můžete sypat za sebe při pochodu, čímž ztížíte sledování psů. Obdobně lze využít i zbytky mleté kávy nebo ostrých koření.

Na smetištích často naleznete i různé textilie, nádoby, láhve a další věci, o jejichž využití není sporu. Velmi často civilizovaní lidé vyhazují i plně funkční věci, které již nepotřebují. Chce to jen hledat a mít dobrou fantazii. Z nalezených kovových součástek a plechů můžete vyrábět různé hroty na šípy a kopí, šídla nebo improvizované nože. Hodně věcí se také zachytí v zátočinách klidných vodních toků a také tam, kde jsou přes ně padlé kmeny stromů. Většinou se jedná o plastové láhve, kousky polystyrenu a prázdné spreje. I tyto věci se dají na ledacos využít. U vody pečlivě prohlížejte větve okolních stromů. Často na nich jsou namotané kusy vlasů jako památka na méně zručné rybáře. Můžete je trpělivě odmotat a použít k vyrobení vlastní udice.

Jakoukoliv věc získanou z odpadu musíte samozřejmě dobře umýt, vyprat, vypláchnout, vypálit v ohni nebo jinak zbavit nečistot a bakterií.

V mnoha případech ukázali vojáci Specnaz přímo obdivuhodnou vynalézavost. Je popsán případ, kdy při průzkumu smetiště záškodník našel několik balení barbiturátů, což jsou silné uklidňující léky. Měly proslou dobu použitelnosti a tak se jich někdo zbavil tímto způsobem. Záškodník je rozdrtil a smíchal s vodou. V tomto silném roztoku máčel několik hrstí zrní, které sebral z krmítka pro bažanty v blízkém lese. Krmítko pak pokryl vrstvou trávy a větví, aby se k němu bažanti nedostali. Vedle nasypal hromádku zrní upraveného. Netrvalo dlouho a hladoví bažanti jeho zrní sezobali. Za pár minut začaly léky působit a v okolí krmítka se povalovalo přes osm spících bažantů. Záškodník je v klidu posbíral a odnášel ke svému úkrytu, kde již měl v blízkém křoví předem zbudovanou nenápadnou klec z proutí. Za pár hodin se začali bažanti probírat z hlubokého spánku. Záškodník počkal ještě dva dny, aby se organismus bažantů zbavil zbytků chemické látky z léků. Pak bažanty samozřejmě postupně zkonzumoval. Tato zásoba masa mu vydržela na dobrých čtrnáct dní.

Další popsáný případ je také důkazem skvělého využití odborných znalostí a manuální zručnosti. Jiný člen Specnaz dokázal na skládce získat z rozbitých rádií a jiných elektropřístrojů dostatek měděných drátů a spojovacího cínu. V opuštěném lomu si sestrojil z kamenů vysoké ohniště, které naplnil uhlím získaným na blízkém železničním překladišti. Z kusu látky, dvou desek a ocelové trubky snadno zhotovil i primitivní ruční dmychadlo. Dohromady pak vznikla jednoduchá, ale naprosto funkční kovářská výheň. V té pak roztavil snadno rozpustný cín i měď. Vznikl tak tekutý bronz, který nalil do několika připravených forem z pálené hlíny. Vytvořil tak přímo úžasné bronzové hroty šípů pro luk, s jehož pomocí pak dlouhou dobu lovil srnce.

Pokud vás zajímá vytvoření odlévací formy, tak je to také velmi jednoduché. Předmět, který chcete odlít z bronzu, vymodelujte nejdříve z teplého vosku (vosk získáme ze svíček nebo vybráním hnízda lesních včel). Voskovou napodobeninu obalte tlustou vrstvou jílu a ten upravte do podoby krychličky. Z jedné strany

vytvořte do jílu klacíkem úzký otvor ve tvaru trychtýřku, který musí sahat až k voskovému předmětu uprostřed. Jílová krychlička se pak vloží do žáru ohně vypálit. Jíl ztverdne jako cihla a vosk se odpaří vytvořeným trychtýřkem. V jílové cihličce však po něm zůstane dutina, kopírující přesný tvar voskového předmětu. Trychtýřovým otvorem se pak dutina zaleje roztaveným bronzem. Po zchladnutí se tvrdý jíl rozbije a na světě je další hrot šípů nebo jakýkoliv jiný předmět. Zmiňovaný voják Specnaz zhotovil i účelný bronzový nůž, se kterým pak porcoval ulovenou zvěř a dělal i jiné potřebné práce. Tento nůž je doposud součástí názorné výstavky ve škole výsadkových vojsk, věnující se tématům sabotáží a přežití. Mladí adepti zvláštních jednotek znovu a znovu žasnou nad zručností svých starších kolegů.

Jako druhý hlavní zdroj pro získání výstroje jsou při výuce doporučovány krádeže a vloupání. Mnoho hodin výcviku je věnováno výuce otvírání zámků, tichému rozlamování dveřních vložek a základům odhalení a překonání bezpečnostních zařízení. Podle zkušeností je to nejsnadnější možnost získání vybavení.

Zvláště v České republice je v podhorských a zalesněných oblastech obrovské množství rekreačních objektů. Tyto chaty a chalupy jsou většinou přes všední dny neobývané a majitelé je navštěvují pouze o víkendech. Některé lokality jsou navíc při sněhové pokrývce nepřístupné osobním autem a chaty jsou tak celou zimu opuštěné. Proto jsou tyto objekty snadným cílem pro záškodníka.

Přesto se tato možnost doporučuje až jako druhá, zvláště kvůli stoupající možnosti prozrazení. Pokud si seženete materiál na výstroj z odpadu, nikdo jej nebude postrádat. Pokud ale napadnete nějaký objekt, pravděpodobně o tom majitel bude informovat policii. Pro snížení rizika odhalení je záškodníkům vštěpováno několik zásad, které by měli dodržovat.

(Jakákoliv krádež, vloupání a přivlastňování si cizího majetku jsou samozřejmě závažné trestné činy a doporučení zde uvádím pouze jako součást celkové informace o výcviku záškodníků Specnaz.)

- Objekt případného napadení, stejně jako i okolí, dlouhou dobu pozorujte. Místo musí být v tu chvíli naprosto opuštěné. Nenechte se zbytečně někým překvapit.
- Můžete také delší dobu skrytě pozorovat majitele při rekreaci a zjistit nebo odhadnout tak výskyt vhodných věcí v objektu. Otevřeným oknem třeba spatříte rekreanty vařit na přenosném propanbutanovém vařiči nebo uvidíte hospodyňku větrat na balkoně spací pytle. Třeba si všimnete dekorační petrolejové lampy na stěně. Můžete upozorovat i kutila, který má v garáži spousty zajímavého nářadí a třeba i benzin pro motorovou pilu nebo sekačku. Myslivec má zřejmě na chatě dalekohled, pevné boty, lovecké nože a často i zbraň. Výsledky pozorování vám pomohou s výběrem objektu, kde získáte nejvíc potřebné výstroje.

- Před napadením důkladně prozkoumejte okolní pozemky, nezamčené kůlny a dřevníky. I bez případného vniknutí můžete objevit mnoho zapomenutých věcí. Sekera, zaseklá ve špalku, zápalky u udírny, mýdlo u potoka, kbelík u studánky, toaletní papír v "kadibudce". Dobře využijete i natažené prádelní šňůry, zahradní nářadí, atd... Často odejdete tak dobře vybaveni, že k přímému vniknutí do objektu nemusí ani dojít.
- Před násilným vniknutím obejděte raději několik chat a vyzkoušejte všechny kliky a okna. Je velká pravděpodobnost, že objevíte nezajištěný vstup a vniknutí se vám podaří bez použití násilí. Také zkontrolujte všechna obvyklá místa, kde někdy majitelé schovávají klíče (pod rohožkou u dveří, na horní dveřní zárubni, na blízkých trámech, v puklinách kamenných zídek, v nízkých okapech, pod květináči, atd...) Správné místo můžete odhalit i pozorováním při odjezdu majitelů.
- Využijte umění otvírání zámků a pokud možno nevnikajte do objektu hrubou silou. V objektu zanechte co nejméně otisků prstů a jiných stop, které by mohly sloužit k vaší pozdější identifikaci. Vezměte si jen věci, které nutně potřebujete a snažte se nezpůsobit větší škodu. I když majitel následně vloupání zjistí, většinou jej ani nenahlásí, pokud mu zmizne jen trocha obnošeného šatstva, starý kastrol, pár svíček a zápalky.
- Nenapadejte objekty kvůli jídlu. To je vyložený hazard. Jídlo nestojí za riziko odhalení a musíte se jej naučit opatřovat pouze z přírodních zdrojů. Jídla potřebujete velké množství a pro jeho dostatečný přísun byste museli neustále uskutečňovat mnoho napadení. Jestli již k napadení (kvůli potřebnějším věcem) dojde a nějaké jídlo objevíte, samozřejmě si ho vezměte. Přednostně však volte základní potraviny (sůl, koření, černý čaj, mouka, prášek do pečiva), které využijete ke kvalitnější přípravě potravy z přírodních surovin.
- Vybraný objekt by měl být vzdálen minimálně šedesát kilometrů od vašeho trvalého působiště. Nepřitáhnete tak do oblasti vašeho působení nežádoucí pozornost policie, pokud majitel objektu incident ohlásí.
- Napadení by měla být prováděna všeobecně co nejméně. Další objekt vyberte vždy v jiné oblasti než ten předchozí. Minimální prodleva mezi napadeními jsou dva měsíce, ale lepší je počkat půl roku. Pak si nikdo nebude jednotlivé případy spojovat.
- Při samotném napadení postupujte plánovitě a prohledejte objekt odshora k východu, kudy budete odcházet. Snažte se nenadělat nepořádek, nic nerozbít a věci zanechat na původních místech. Rozházené šaty, otevřené skříně a vysypané šuplíky způsobí majiteli šok a ten pak zavolá policii dříve než zjistí, že se vlastně tak moc neztratilo.
- Na místě se zdržte pouze nejnutnější dobu. V objektech nepřespávejte, nevařte, ani nechodte na WC. Stále existuje riziko nečekaného příchodu majitele nebo preventivní policejní hlídky, kontrolující dočasně opuštěné objekty.

- Na opuštěných místech mezi poli a v lese narazíte na pojízdné včelíny. Lze v nich získat med, vosk a někdy také cukr na krmení včel. Většinou tam jsou také uskladněny zápalky, sklenice, plechové konve, nůž a drobné včelařské nástroje. Můžete také v jejich blízkosti chytat včely a použít je jako vysoce proteinovou stravu.
- V napadeném objektu pátrejte zejména po těchto uvedených věcech: Léky a obvazový materiál pro první pomoc, zápalky, různé koření k úpravě přírodní stravy a na ochranu proti stopovacím psům, sůl, kvalitní boty a oděv, nůž, sekeru, pilku a jiné potřebné nástroje, dalekohled, zbraň, lano nebo provaz, trvanlivé potraviny, monočlánky do svítilny, vodotěsné obaly na potraviny (plastové sáčky, uzavíratelné sklenice a dózy, plastové kanistry), jiné věci dle aktuální potřeby.

(V zápisech Specnaz je zaznamenán případ, kdy těžce zraněný špion vnikl v zimě do chaty a přes dva týdny v ní pobýval. Za tu dobu si sám provedl operaci na noze a dokázal se zotavit. Pobyt v chatě mu poskytl zásobu potravin, teplo z krbu, horkou vodu k vyčištění rány při operaci, obvazový materiál z lékárničky a roztrhaných prostěradel, trochu léků a alkoholu na úlevu od bolesti. Před svým odchodem se ještě z telefonu v chatě spojil se sovětskou ambasadou a pomocí domluvených kódů si domluvil evakuaci ze země. Obrovské riziko dlouhodobého pobytu v napadeném objektu lze v tomto případě vyvážit jinak téměř jistou smrtí na následky vysílení a neléčeného zranění.)

V chatách a chalupách je navíc většinou zapojen elektrický proud. Ten se dá využít k dobíjení akumulátorů pro vysílačky, svítilny a ostatní přístroje fungující na baterie. Proto hned není nutné do objektu násilně vnikat. Elektřina je přístupná přímo z venkovní skříňky s hlavním jističem. Stejně lze získat el. proud z pouličních lamp. Pro jednotky Specnaz byl vyvinut dokonce i speciální měnič, schopný odebírat a zeslabovat proud z drátů vysokého napětí. Ty často vedou i opuštěnými a zalesněnými oblastmi, takže oddíl Specnaz může zbudovat dlouhodobou základnu i s komfortem elektrifikace.

V dalším z popsaných případů byl agent vyslán sledovat dálniční křižovatku a oznámit průjezd očekávané vojenské kolony. V časové nouzi musel začít s pozorováním rychle, aby kolonu nezmeškal. Proto dorazil na místo bez odpovídajícího vybavení, pouze se silným dalekohledem. Pozorovací stanoviště zvolil na přivráceném svahu nedalekého pohoří v křovinách nad několika rekreačními chatami. Čekání se však protáhlo. Po dvou dnech si otevřel paklíčem blízko chaty, ke které vedly telefonní dráty. Telefonicky se za pomoci domluveného kódu spojil s velením a obdržel rozkazy vytrvat v pozorování. I přes tvrdý výcvik měl již problémy s únavou a podchlazením. V chatě objevil, mimo jiné, elektrickou vyhřívací dečku, malý ponorný vaříč, teplou deku, vakuovou termosku a v garáži travní sekačku. Ze sekačky odmontoval několik desítek metrů dlouhý kabel, ten zapojil v rozvodné skřínce a natáhl jej křovím až do pozorovatelné, kde na něj napojil vyhřívací dečku a vaříč. Další dva dny pozorování již strávil velmi

komfortně poleháváním na ohřívací dečce a usrkáváním horké kávy. Nakonec kolona projela a agent zjistil přesný čas, množství i označení vozidel, stejně jako směr, kam se z křižovatky vydala. To je typický příklad toho, jak lze využít nejen tvrdý výcvik, ale i schopnost kreativního uvažování.

Jiný osamělý průzkumník přeskočil plot zahrádky na kraji města, aby si natrhal k jídlu několik jablek. Při trhání si všiml i papírového terče připíchnutého na hranici dříví. V blízkém zahradním domku pak našel vzduchovou pušku české výroby, užívanou k rekreační a zábavné střelbě. Vedle byly i tři plechové krabičky, každá s pěti sty olovenými projektily. Pomocí pušky pak průzkumník střílel v lese drobné ptáky a v nedalekém potoce i pstruhy, vyhřívající se u hlady. Protože střílel stylem "jeden výstřel = jeden zásah", měl na dlouhou dobu o jídlo postaráno.

Velmi legračně a skoro neuvěřitelně působí i zápis dalšího příběhu. Osamělý průzkumník ulovil primitivním kopím středně velkého jelena. Jelikož bylo léto, hrozilo, že se většina masa rychle zkazí. Vzpomněl si na blízkou ovocnou zahradu s chatou, kde před pár dny ukradl pootevřeným sklepním okénkem tři sklenice domácích kompotů. Vrátil se tam, vnikl do chaty a našel tam starodávný zavařovací hrnec s teploměrem. Odnesl jej do svého úkrytu spolu s dvanácti prázdnými zavařovacími sklenicemi a nástavcem na přitlačování víček. Během další noci podstatnou část jeleního masa zavařil a zbytek vyudil v udírně z proutí a bláta. Zavařené sklenice zakopal a se zásobou vyuzeného masa se pěšky přesunul na vzdálenost 130 km uskutečnit plánovanou sabotážní akci. Za pět týdnů při návratu mu zásoba zavařeného masa přišla velmi vhod.

Mnoho užitečných věcí lze získat i jinde. V lesích, kde se těží dřevo, jsou umístěny mobilní buňky nebo přívěsy sloužící jako základna lesním dělníkům. V noci nejsou hlídány a jistě v nich najdete pracovní oděvy, náradí, gumové holínky a možná i trochu alkoholu a nějaké cigarety. Zdrojem stejných věcí může být i odstavená těžká lesní technika, ze které lze navíc získat naftu a maziva.

Kmeny stromů jsou někdy chráněny plastovými sítěmi proti okusu vysokou zvěří. Taková síť se však dá výborně využít k lovu ryb nebo jako podklad pro střechu vašeho úkrytu. Na ni pak už jen přichycujete krycí materiál.

Další dobrý materiál je pletivo používané na stavbu plotů oplocenek, chránících před zvěří mladé stromky. Pletivo můžete taktéž použít na kostru úkrytu nebo se může rozplést, čímž se získá pevný vázací drát.

Na okrajích polí lze nalézt prázdné plastové pytle od hnojiva. Po důkladném vypláchnutí je můžete použít jako pláštěnky, obalového materiálu nebo nepromokavé vrstvy na střechu úkrytu.

V blízkosti každého města nebo větší vesnice se jistě nachází hřbitov, kde možná najdete malé ozdobné petrolejové lampičky. Rozhodně tam však seženete velké množství svíček a vosku. Na svíčky někdy narazíte i u kapliček a božích muk, kterých je v Česku velké množství. V posledních letech pak u silnic přibývá i velké množství pomníčků jako upomínka na tragicky zesnulé řidiče, kde bývají svíčky také.

Získávání zbraní

Ne vždy je možné vybavit záškodníka zbraní již v začátku akce. Většinou jsou diverzní akce plánovány tak, aby zbraní nebylo vůbec potřeba. Záškodník se bez zbraně dobře obejde, jelikož jeho taktická síla spočívá spíše ve znalostech propracovaných sabotáží s pomocí improvizovaných prostředků. Někdy však může být zbraň nutností. Proto u Specnaz vypracovali postupy, jak je získat. To bývá většinou jednodušší, než se na první pohled může zdát.

Přímo v lesích se často pohybují myslivci se svými loveckými puškami. Pro fyzicky zdatného vojáka jednotek zvláštního určení není velký problém lovce vystopovat a na odlehlém místě jej o zbraň připravit. Navíc lze získat třeba i dalekohled, kvalitní boty a oděv.

V městských oblastech se pohybuje mnoho civilistů s vlastní krátkou střelnou zbraní, pořízenou většinou k osobní ochraně. Zbraň pak nosí pod oděvem v podpažním pouzdru nebo za pasem. Pozorováním davu takového člověka záškodník lehce odhalí a při vhodné příležitosti mu zbraň sebere. Ozbrojení civilisté většinou nejsou nebezpeční, jelikož i přes vlastnictví zbraně jim chybí odpovídající výcvik a z toho plynoucí reakce a bojové návyky. Další snadný cíl poskytují i mnozí "rychloukaři" členové ozbrojených ostrah a bezpečnostních služeb. Často se jedná o lidi důchodového věku nebo fyzicky slabé jedince bez jakéhokoliv bojového výcviku, kteří provádějí pochůzkovou ostrahu u mnoha průmyslových objektů. K získání zbraně pak stačí několik dní pozorování a odhalení návyků členů ostrahy. Pak jen stačí počkat si v temném koutě někde na trase pochůzky.

V případě potřeby výkonné armádní zbraně je nutné obrátit se přímo na armádu. Existují desítky vojenských objektů, kasáren a zařízení, kde je vykonávána nepřetržitá ostraha. Vojenský strážný je v drtivé většině případů jen devatenáctileté děcko, kterému je zima, chce se mu spát a myslí na svoji holku. Takovýto človíček, většinou pouze se základním pořadovým výcvikem, je pak vyzbrojen vysoce výkonnou automatickou zbraní s několika desítkami ostrých nábojů. Po delším pozorování záškodník snadno odhalí návyky jednotlivých strážných a není pak problém skrytě udeřit na toho nejslabšího.

Oproti obecným představám nejsou však muži od Specnaz cvičeni zabíjet neuváženě a při jakékoliv příležitosti. Fyzicky mnohem zdatnější záškodník oběť lehce zpacifikuje do podoby svázaného uzlíku s roubíkem v puse, kterou po čase osvobodí jeho kolegové. Zbytečná smrt vyvolá vždy hysterickou reakci bezpečnostních složek, vyústí ve velkou a dlouhotrvající pátrací akci. I samotné zcizení zbraně způsobí obrovský rozruch, a proto se musí uskutečnit dost daleko od vlastního trvalého působiště.

KPZ - Krabička Poslední Záchrany

Tuto drobnou součástku výstroje zná jistě každý. Ve výbavě ji mají děti na skautském táboře stejně jako nejtvrdší vojenské speciální oddíly. Většinou se jedná o malou krabičku nebo balíček obsahující několik drobností. Ty by měly, podle názoru majitele, umožnit snadnější přežití v krizových situacích. Ne vždy je to však pravda.

Svého času probíhal u jednotek Specnaz na téma KPZ rozsáhlý výzkum. Členům speciálních oddílů bylo rozdáno k vyplnění více než půl miliónu formulářů. Ty obsahovaly předtištěné otázky typu: "Znáte a vlastníte KPZ? Jaké věci vaše KPZ obsahuje? Jaké by měla obsahovat a proč? Jak často ji nosíte? Kdy jste z ní naposled použili nějakou věc?" A ještě asi padesát dalších otázek.

Celý soubor formulářů byl pak složitě vyhodnocován a výsledky zprůměrovány. Dále se k problému vyjadřovali armádní odborníci na survival a byla zpracována i rozsáhlá studie o případech a situacích, kdy byla KPZ využita nebo využita být mohla.

Celkový výzkum ukázal některé nečekané informace. Dají se shrnout do jedné věty. Většina běžně udávaných součástí KPZ jsou naprosté zbytečnosti. Pro vysvětlení tohoto tvrzení musím začít pěkně od začátku.

V krizové situaci vás ohrožují tři hlavní faktory:

Nedostatek tepla - na podchlazení můžete zemřít za několik málo hodin. V mrazivém počasí to může být i jen několik minut.

Nedostatek vody - na dehydrataci při nedostatku vody zemřete během několika dní.

Nedostatek potravin - bez přísunu potravy člověk umírá během několika desítek dní.

Z toho plyne, že v mírném podnebním pásu (střední Evropa) je opravdu nebezpečný pouze první faktor. Ohrožení z nedostatku vody a potravin příliš nehrozí, jelikož je ve volné přírodě mnoho různých vodních zdrojů a nepřeberné množství jedlých rostlin a snadno polapitelných drobných živočichů.

Úplně postačí, když bude KPZ obsahovat pouze jedinou věc - zápalky. Pokud se nečekaně ocitnete v krizi, je vaším největším nepřítelem podchlazení. Budete pravděpodobně vystrašen, v šoku a nedostatečně oblečen. V tu chvíli vám pomůže, víc než cokoliv jiného, posezení u hřejícího ohně s možností srovnání myšlenek. Pak už jistě vymyslíte, co dál.

Pokud u sebe máte zápalky, zvyšuje se vaše šance na přežití dvacetkrát. Pokud chcete svoji šanci zvýšit o další tři procenta, přidejte k zápalkám ještě tabletku tuhého lihu a celek zabalte do igelitového sáčku. Tuhý líh vám pomůže, pokud je palivo na oheň zvlhlé nebo jste velmi zesláblí a založení ohně pouze zápalkou vám dělá problémy. Přidáváním dalších věcí se vaše šance zvyšují už jen málo. Jistě, drobnosti vám mohou hodně usnadnit život (kus drátu, provázek, šití a knoflík), to však už není o přežití, ale o komfortu.

Když už si kápézetku vyrobíte, musíte ji s sebou také nosit! Zní to jako banalita, ale málokdo to skutečně dodržuje. Spousta lidí má svoji kápézetku

uloženou spolu s ostatní výstrojí do lesa někde v rohu skříně. Berou si ji s sebou jen pokud jsou v maskáčích a s báglem. Právě v takové chvíli mají u sebe spoustu výstroje, takže KPZ je skoro zbytečná. Navíc ji někdo nosí v batohu, takže v případě jeho ztráty přijde i o ni.

KPZ vám nejvíce pomůže v situacích, kdy krizi nečekáte a nejste na ni tedy připraveni. Proto ji u sebe musíte mít neustále a po celou dobu, co jste mimo domov. Každý to řeší jinak. Někteří vojáci nosí pár sirek se škrtátkem v miniaturním vodotěsném pouzdru, zavěšeném na řetízku s identifikačními známkami, které nikdy nesundávají. Civilně oblečení agenti umísťují vodotěsně obalené zápalky k předmětům denní potřeby. Plochý bloček s trhacími zápalkami do peněženky, nebo dokladovky (musí se však často měnit, protože se brzy rozmačkají) nebo pár zápalek se škrtátkem do přívěsku na klíče od auta, bytu, atd...

Dalším řešením je umístění zápalek do všech oděvů, které běžně nosíte. Velmi vhodné jsou k tomu například kapsičky na cigarety, umístěné na rukávech některých vojenských a policejních uniforem. Ať už si pak oblečete cokoliv, vždy u sebe zápalky máte.

Pokud se stále ještě nechcete vzdát té spousty roztomilých drobností, uvažujte logicky. Jaký význam pro vás mají v okamžité krizi například rybářské háčky. Za dobu, než byste ulovili první rybu, nasbíráte čtyřikrát větší množství jedlých žab nebo hlemýždů, případně se pohodlně pěšky dopravíte k civilizaci. A co třeba metr pevného provázku? Jak vám může bezprostředně zachránit život? Téměř v každém případě můžete provázek nahradit pevnými šlahouny popínavých rostlin či plazivé ostružiny. Vhodný vazací prostředek je i oloupané lýko stromů. Takhle se dá rozebrat jedna věc podruhé. Zkuste se nad tím sami zamyslet.

Původní seznam bohatého složení kápézetky byl sestavován již před mnoha lety v Americe pro případy zbloudění v opuštěné krajině. Pokud je okolo vás několik set kilometrů naprosté pustiny, může mít pak jakákoliv drobnost velký význam. To ale není případ střední Evropy. Každá další věc navíc zvětšuje objem kápézetky a to vás podvědomě nutí nechat tu "zavazující věc" doma. Jenže někde v šuplíku je vám pak skutečně nanic.

Ve výše zmiňovaném výzkumu byl sestaven i žebříček nejužitečnějších věcí pro krizové situace. První místo zaujímají již zmiňované zápalky a druhá je kostička tuhého lihu. Na třetí místo byl zařazen zavírací kapesní nůž s více želízky. Nosí se nejlépe v kapse kalhot a má být opatřen asi tak půlmetrovou, dvojitou padákovou šňůrou, pomocí které se připevňuje k opaskovému poutku kalhot. Předejde se tak ztratě nože. Šňůra může mít samozřejmě i mnohá další využití. Čtvrtou příčku mají kondomy a to v počtu alespoň tří kusů. Mají nepřeberně mnoho možností využití, z čehož nejvíce se uplatní jako improvizované nádržky na vodu. Na páté místo odborníci umístili sterilní obvaz s jedním pevným a druhým posuvným krycím polštářkem. Šestku pak obdržela malá zásoba potravin. Nejčastěji se bude jednat o plechovou trvanlivou konzervu s vysoce výživným obsahem. Některé příručky toto vysvětlují jako nouzovou dávku potravy na první období než získáte další potravu z přírody. V kurzech

Specnaz je tento názor označován za nebezpečnou hloupost. Záškodník je vycvičen zvládnout bez jakýchkoliv problémů i několikadenní hlad. Lidský organismus to v žádném případě neohrozí. Malá zásoba trvanlivé potravy má spíše psychologický význam. Mohou se vyskytnout i delší období, kdy v získávání potravy nebudete úspěšní. Dlouhou dobu nic neulovíte ani nenasbíráte. Pak můžete snadno propadnout depresi a obávám z budoucnosti. V takovém stavu můžete začít jednat zbrkle a dělat chyby. Tomu právě může zabránit nouzová dávka potravy. Myšlenka: "Ještě pořád mám tu konzervu - až bude nejhuř, hlady neumřu!" vám hned spraví náladu a poskytne elán do další činnosti. Vše se pak většinou v dobré obrátí. Druhý význam nouzové dávky potravin je v případě nemoci nebo úrazu. To pro vás může znamenat několikadenní upoutání na lůžko. Sněžení nouzové dávky vám dodá potřebné živiny a zabrání vysílení z nedostatku potravy. Celkový seznam má ještě velké množství dalších položek, jejich použití je však obecně známo.

Tento seznam se uplatňuje při tvorbě spíše větších výbav na přežití, které se nosí ve speciální tašce, malém batohu, nebo jsou uloženy pro případ potřeby v zavazadlovém prostoru auta. Běžnou praxí je umístění celé výbavy do taktické vesty. Bývá ušita z velmi pevného materiálu (většinou nylon) a má na sobě našito množství různě velkých kapes. Takové vesty používají zejména policejní zásahové jednotky a našité kapsy slouží k přenášení pistole, náhradních zásobníků, vysílačky, granátů a dalších nezbytností. Stejně tak dobře poslouží i k přehlednému uložení vaší výbavy. Někdy se dají v prodejnách armádní výstroje zakoupit i speciální survival vesty. Ty nejsou určeny k policejním zásahům a nemají tedy pouzdra na zbraně. Je na nich však o to více kapsiček na uložení výstroje. Původně tyto vesty sloužily pilotům pro případ sestřelení. Je to asi nejlepší alternativa k přenášení výstroje na přežití. Vaše ruce nejsou blokovány držením zavazadla a vestu neztratíte ani při nutnosti útěku.

Jednotky US pohraniční policie používají pro přenos výstroje podobně vhodné řešení. Veškeré věci jsou uloženy do lehkého nosného systému ALICE, který používá US ARMY. Jedná se o komplet nylonového opasku a polstrovaných šlí ypsilonek. Na ty se pak připevňují sumky, polní lahve, nože a batůžek na malou polní. Policisté vyplní sumky, malou polní i další přídatné kapsičky potřebnou výstrojí, včetně nože, svítilny a krátkého lana. V polní lahvi pravidelně jednou denně vyměňují čerstvou vodu. Každý policista pak má svůj komplet na věšáku ve služebně nebo jej bere s sebou do auta, pokud se vykonává hlídková služba na hranici. Pokud pak nastane nutnost vydat se pěšky do terénu, navlečete si rychle ALICI a máte vše potřebné.

Jednou z možných variant objemnější výstroje je dále uváděný seznam. Vznikl sice v USA, ale celkové složení, jakož i vhodnost jednotlivých položek doporučují také instruktoři Specnaz.

Oficiální seznam výstroje na přežití

(dle specifikace CIA)

Pečlivou analýzou většiny krizových situací, ke kterým v minulosti došlo, byl vytvořen tento univerzální seznam výbavy na přežití pro všechna suchozemská světová prostředí.

Popsané prostředky plně dostačují pro přežití v neznámém prostředí a umožňují dále rozvinout případnou diverzní činnost a partyzánské akce jednotlivce i menší skupiny.

Soupis obsahuje pouze nejzákladnější vybavení potřebné pro orientaci a soužití s okolním prostředím a předpokládá se nastartování zásobování z okolních zdrojů dle běžných armádních předpisů pro survival (přežití) při odloučení od týlového zabezpečení.

Tato výbava také slouží jako pohotovostní zavazadlo pro příslušníky skupin rychlého nasazení, ať již policejního nebo armádního typu. Je též vhodná pro agenty rozvědky a zpravodajce nasazené na nepřátelském území či na území jiného státu. V tomto případě musí být zavazadlo s výbavou uschováno ve skrytí či mrtvé schránce mimo bydliště nebo působiště agenta, avšak ve vzdálenosti, kterou lze zvládnout pěším přesunem nejpozději do jedné hodiny.

UPOZORNĚNÍ:

Souprava není zvláště vhodná pro použití v pouštních a arktických oblastech! (pozn. překl: nutno ji doplnit o další komponenty)

Při použití jako pohotovostní zavazadlo pro jednotky rychlého zásahu se předpokládá na místě akce dovybavení výstrojí a výzbrojí nutnou pro konkrétní zásah z hromadně přepravovaného vybavení skupiny.

Veškeré vybavení je nutno zabalit do batohu tak, aby umožňovalo zamezení přístupu vody k jakékoliv součásti. Zajištěním vodotěsnosti nedojde při dešti ke ztěžknutí zavazadla a tím ke zbytečným ztrátám sil a energie při přesunu. Dobrá vodotěsnost dále umožňuje použít bezpečně batoh jako improvizovaný plovák při průniku přes vodní plochy (což bývá většinou nejméně hlídaná alternativa).

Zvláště pro armádní a policejní jednotky platí doporučení zabalit věci tak, aby křehké, těžké nebo ostré věci byly ve středu zavazadla a obaleny věcmi měkčími. Tímto způsobem by mělo být dosaženo odolnosti zavazadla i při pádu z výšky do 5 metrů (vysazení z vrtulníku, atd...)

1. **Batoh - zavazadlo**
2. **Kompletní oděv**
3. **Náhradní obuv - tenisky**
4. **Více ponožek nebo obinadla**
5. **Zimní doplňky**

6. Pracovní rukavice (kožené)
7. Pončo nebo celta
8. Závěsná síť (hamaka)
9. Vložené zavazadlo
10. Nouzová dávka potravin
11. Sůl a koření
12. Jídelní miska (kotlík)
13. Lžice
14. Láhev na vodu
15. Horolezecká karabina
16. Kus horolezeckého lana 3,5 m
17. Igelitové sáčky a gumičky
18. Survival blanket
19. Zavírací kapesní nůž
20. Zdroj ohně (2x)
21. Padáková šňůra 10 m
22. Izolovaný drát 3 m
23. Tablety do vody
24. Prezervativy
25. Drátová pilka
26. Chem. světlo
27. Tuhé palivo
28. Žiletka
29. Svítilna a náhradní baterie
30. Zápisník s tužkou
31. Jehly a nitě
32. Vlasec a háčky
33. Repelent
34. Hodinky
35. Kamuflážní barvy nebo maska
36. Signalizační prostředky
37. Doklady
38. Mapa oblasti a kompas
39. Prostředky pro povzbuzení a vyvolání spánku
40. Osobní zbraň a přiměřené množství nábojů
41. Lékárnička
42. Peníze v místní a univerzální měně
43. Důležitá telefonní čísla
44. Slovník a základní fráze

Batoh - (zavazadlo)

Musí umožnit svojí velikostí zabalení veškerého potřebného vybavení plus určité prostorové rezervy pro případné dobalení dalších věcí dle nutnosti. Batoh musí být vyroben z pevného materiálu (nejlépe nylon) v barvě zelené, khaki, hnědé, camo nebo dle místních přírodních podmínek. Dle minulých zkušeností pro tyto účely nejlépe vyhovují některé civilní batohy pro vysokohorskou turistiku s nastavitelnými popruhy na ramena i okolo pasu. Je nutno si uvědomit velkou pravděpodobnost dlouhého pěšího přesunu, při kterém je velmi důležité pohodlí, které oddaluje nástup únavy.

Kompletní oděv

Pozor - věc, která se často opomíjí! V pohotovostním zavazadle musí být skutečně naprosto kompletní oděv. Nelze spoléhat na to, že již máte na sobě něco oblečeno. Povel k akci vás může zastihnout při hraní golfu, na plovárně či při tenisu. Ne vždy může být čas se převléknout jinak než z vybavení zavazadla. Byl již zaznamenán případ prozrazeného agenta CIA, kterému se podařilo zázračně uprchnout přímo uprostřed taktického výslechu, kdy ho nepřítel svlečeného mučil a snažil se ho donutit k výpovědi. Po svém útěku se v noci přesunul naprosto nahý dvanáct kilometrů na místo uschování své výbavy na přežití, kde se teprve oblékl a později pomocí signalizačních prostředků přivolal pomoc spojenců.

Jako oděv je nejvhodnější civilní střih v khaki barvě, který dobře maskuje v přírodě a ve městě není natolik nápadný jako maskovací uniforma.

Náhradní obuv - tenisky

Spolu se základní obuví v batohu se velmi osvědčilo mít i lehkou obuv náhradní, která prokáže dobré služby minimálně v těchto případech zničení nebo ztráty původní obuvi, přechodu přes vodní plochy - nenamočíte si původní obuv a neriskujete zranění nohy o předměty na dně, při šplhání po fasádách budov nebo skalních stěnách jsou lehké tenisky vhodnější než základní obuv, kterou většinou tvoří vojenské "kanady". Při otoku nohou po extrémně dlouhém pochodu může být také úlevou zaměnit kanady za tenisky. Při spaní většinou kanady vyzouváme, následné obutí tenisek zajistí vaši rychlou akceschopnost při nepředvídaných událostech. Při diverzních akcích, kdy se předpokládá rychlý neslýšný přesun či běh, jsou tenisky též vhodnější.

Ponožky nebo obinadla

Ponožky patří mezi součásti oděvu, které se nejvíce opotřebovávají. Za jeden jednodenní pochod jich můžete spotřebovat i deset párů. Aby se pokud možno zabránilo tvoření otlaků a puchýřů na nohách, je nutno ponožky okamžitě vyměnit v těchto případech: propocení ponožek, zašpinění prachem (velké nebezpečí oděrek), vznik díry v ponožce, jakékoliv nepříjemné pocity, které by snad ponožka vyvolávala (např. přílišné naškrobení). Poněkud pracnější, ale výhodnější, je používání obinadel na nohy. Omotání obinadla můžeme aktuálně upravovat podle

vzniklé situace, rovnoměrně po celém chodidle při dlouhém pochodu, hlavně okolo pat při přípravě na seskoky (výsadky z letadel a jedoucích vozidel, seskakování z jedoucího vlaku, atd...). Pokud začínáte cítit, že vám vzniká na chodidle otlak nebo puchýř, vytvoříme na tomto místě více vrstev převinutím obinadla, čímž se nám často podaří předejít vzniku těchto problémů.

Zimní doplňky

Patří sem zejména teplá pletená čepice nebo kukla, kvalitní šála, ledvinový pás, možno i svetr, pokud je na něj místo. Tyto doplňky mají velký význam i v letním období, zejména při noclehu ve volné přírodě. Většina lidí není bohužel natolik otužilá, aby snesla bez nachlazení vícenoci spánek v otevřeném terénu a to ani v létě. Dále tyto doplňky využijete např. při statické hlídce, kdy musíte bez pohybu vydržet vleže delší čas na jednom místě, nepocítíte nepříjemný chlad, který po čase může nastoupit. Znervózní a mohou vás donutit k ošívání a dalším pohybům, které se pro vás mohou stát osudné. Při zranění vás nebo spolubojovníka je pro vás udržení tělesného tepla jedním z rozhodujících opatření, která zabrání šoku.

Pracovní rukavice (kožené)

Mají hojné využití, v noci maskují přirozenou barvu rukou a zabraňují drobným poraněním, pokud si vyhledáváme potmě cestu hmatem. Poskytují spolehlivou ochranu proti chladu i proti vysokým teplotám (např. od rozpálené střelné zbraně). Zabraňují oděrkám při manuálních pracích, při přípravě léčků, budování krytů atd ... Při diverzních akcích zabraňují zanechání otisků prstů na místě akce. Poskytují i určitou omezenou ochranu při napadení psem. Pokud použijete při akci techniku slánění (sestup po laně) z vrtulníku, střechy budovy, skály atd., zabrání rukavice spálení rukou o lano a umožní rychlejší sestup.

Pončo nebo celta

Dá se využít k mnoha účelům: jako přikrývka na spaní, stříška na úkrytu při odpočinku nebo stanovišti hlídky, ochrana před deštěm, improvizovaný prostředek při výrobě nosítek, plováku, zavazadla, nášlapné pasti (jámy), při přechodu přes drátěné zátarasy, atd ... Musí být vyrobeno z nepromokavého materiálu, potom se do něj dá zachycovat i dešťová voda, případně zemské páry při vytvoření jednoduchého odpařovače.

Závěsná síť (hamaka)

Naučte se v ní spát a ušetříte si mnoho starostí s každodenní přípravou místa pro spánek v polních podmínkách. Navíc vás síť dobře izoluje od půdní vlhkosti i od lezoucího hmyzu a hadů. Dále můžete síť využít při lovu ryb a vodních živočichů, k zbudování pasti na drobná zvířata (zajíc, bažant, atd.), při výrobě nosítek, zavazadla, atd... Síť lze též nouzově použít jako lano o délce cca 3 metry.

Vložené zavazadlo

Záleží na potřebách dané situace, zda bude vhodná nákupní taška, turistický chlebník nebo igelitka. Vložené zavazadlo využijeme pro přepravu věcí a výstroje, kdy není nutno přenášet s sebou celou výstroj. Např. při obcházení pastí na zvěř, při přenášení vody od zdroje, při diverzních akcích, atd ...

Nouzová dávka potravin

Praxe ukázala, že ve většině případů postačují potraviny na dva dny. Větší množství již zabere příliš mnoho místa a mnoho váží. Množství dvou dnů bylo zvoleno po pečlivé úvaze. Jídlo na jeden den vám umožní nebýt o hladu a celý den se věnovat zajištění stravy z místních zdrojů (nachystat pastí na zvěř, zjistit rozmístění okolních polí se zemědělskými plodinami, možnost krádeže ze zásob nepřítele, spolupráce s civilním obyvatelstvem). Dávka potravin na další den je záložní a slouží pouze jako psychologická jistota pro podporu sebevědomí. Pokud se vám několik dní po sobě nepodaří sehnat nic k jídlu a budete trpět hladem, podaří se vám zvládnout tuto situaci lépe s vědomím, že máte stále v zásobě potravu na jeden den, pokud by bylo skutečně nejhuře.

Sůl a koření

Použijete je v případě, že budete získávat svoji potravu z přírodních zdrojů. Například při přípravě masa zvěře použitím soli a koření podstatně zlepšíte chuť a stravitelnost pokrmů. Koření můžete dobře využít na setřesení psů, kteří byli vypuštěni po vaší stopě (pepř, paprika pálivá, feferonky, chilli a jiné silně aromatické druhy koření).

Jídelní miska (kotlík)

Je vyrobena z hliníku nebo nerez oceli pro použití k vaření a přípravě stravy. Nejvhodnější typ je spolu s pokličkou, případně s vloženým menším pohárkem.

Lžíce

Pro konzumaci a přípravu stravy. Také se uplatní při přípravě výbušných směsí. Ze zkušenosti plyne, že je poněkud výhodnější lžíce z plastu. Pokud konzumujeme velmi horký pokrm, nespálí vám lžíce rty. Při přípravě pokrmu (míchání) v jídelní misce nevznikají nežádoucí zvuky nárazu kovu na kov, které by vás mohly prozradit. Lžíce se však nesmí ponechat při vaření příliš dlouho ve vřelém pokrmu, aby nedošlo k jejímu poškození teplem. Při přípravě a míchání výbušných směsí nelze použít kovového předmětu (lžíce) pro velké nebezpečí vzniku jiskry a výbuchu.

Láhev na vodu

Polní láhev, kterou používá armáda, je vhodná pro svou odolnost pro nošení na opasku v pouzdře. Pokud ale nosíte láhev s vodou v batohu, ukázala zkušenost jako nejvhodnější průhlednou plastovou láhev od limonády (coca coly) o obsahu

1,5 litru. Má větší obsah než armádní láhev a pokud berete vodu z přírodních zdrojů, umožní vám průhledný plast důkladně zkontrolovat, zda voda neobsahuje zákal, cizí příměsi, parazity, atd... Průhlednost lahve také umožňuje zrakovou kontrolu množství, což se hodí při plánování spotřeby, pokud je vody nedostatek. Pokud použijete láhev od limonády, důkladně ji před prvním použitím vypláchněte a zkontrolujte, zda má láhev nepoškozený uzávěr, který neteče.

Horolezecká karabina

Má velice všestranné použití - při slaňování, jako součást diverzních akcí, při transportech raněného, při rychlém spouštění nebo vyzvedání osob, zavazadel nebo materiálu.

Horolezecké lano 3,5 m

Má velmi univerzální použití, je nepostradatelnou součástí výbavy. Délka 3,5 m umožňuje uvázání sedacího úvazu okolo vašeho těla použitelného při horolezecké činnosti, slaňování, záchranářských pracích, atd... S pomocí lana můžete též vytvořit přístřešek, pasti na zvěř, nástrahy na nepřitele, nosítka, vor, svázat zajatce atd...

Igelitové sáčky a gumičky

Mají mnohostranné použití - jako improvizované nádoby na vodu, vodotěsné obaly na potraviny a výstroj, při přípravě výbušnin.

Survival blanket

Je mylarová supertenká fólie s hliníkovou vrstvou. Slouží při bivakování, pro udržení tělesného tepla, při transportu zraněného pro zabránění úniku tělesného tepla a tím zabránění šoku. Dá se jej také využít pro odraz slunečních paprsků pro improvizovanou signalizaci např. záchrannému letadlu.

Zavírací kapesní nůž

Použijeme při přípravě a konzumaci stravy, při stahování a porcování ulovené zvěřiny (daleko lépe se s ním pracuje než s velkým pevným nožem), dále při výrobě nástrojů a náradí, při opravách a úpravách výstroje. Nouzově lze využít i jako zbraň. Nejvíce se osvědčil nůž typu VICTORINOX nebo podobný s více čepelemi.

Zdroj ohně (2x)

Nejlepším zdrojem je krabička zápalek a spolehlivý zapalovač. Dva různé způsoby rozdělení ohně jsou nutné proto, že v určitých situacích může některý způsob selhat, (zápalky zvlhnou nebo se rozpadnou, zapalovač přestává fungovat při velkých mrazech). Každý způsob má své výhody a specifická použití: např. zápalky lze použít při přípravě výbušnin, dále nepotřebují údržbu ani náhradní díly, atd... Velká výhoda zapalovače je, že se dá ovládat pouze jednou rukou

a plamen můžete udržovat po dlouhou dobu, např. při použití jako nouzová lampička.

Padáková šňůra 10 m

V nouzi stačí i pevný motouz. Má stejné nebo obdobné použití jako lano. Dále je velmi vhodná jako náhrada tkaniček do bot a také najde široké uplatnění při opravách výstroje a vybavení.

Izolovaný drát 3 m

Vhodný je při opravách výstroje, při přípravě pastí, při výrobě výbušných systémů s elektrickými okruhy atd... Má široké možnosti použití.

Tablety do vody

Jsou nutné pro desinfekci pitné vody brané z neznámých zdrojů. Pokud tablety ztratíme nebo nám dojdou, lze vodu nouzově desinfikovat přívěskem nebo řetízkem z pravého stříbra. Přívěsek ponoříme do lahve s vodou a za občasného protřepání necháme hodinu působit. Po této době je voda zbavena většiny bakterií.

Prezervativy

Kromě základní funkce mají prezervativy i široké náhradní použití - nouzově jako chirurgické rukavice, nádoba na vodu (prezervativ je nutno před naplněním vodou dát do ponožky, aby po naplnění nedošlo k protržení tenké stěny). Je možno je dále využít jako vodotěsné obaly, po naplnění vhodným plynem jako signální balónek a také jako návlek na ústí hlavně zbraně pro zabránění vniknutí vody nebo nečistot.

Drátová pilka

Používá se k řezání měkkých materiálů jako je dřevo, kosti, plasty. Dá se též použít jako škrtidlo pro tiché zlikvidování nepřítelů.

Chemické světlo

Plastová tyčinka naplněná dvěma chemickými složkami, které po smísení začnou vydávat intenzivní světlo. Toho lze velmi dobře použít k svícení, signalizaci, svícení pod vodou, označení místa atd...

Tuhé palivo

Hexagon, trioxan, tuhý líh nebo jiné tuhé palivo v kostkách či tabletách. Použije se k ohřevu stravy, vyhřátí úkrytu (pozor na jedovaté zplodiny hoření!), jako základ pro rozdělení ohně ve ztížených podmínkách (po dešti, atd...). Dále je palivo velmi vhodné jako základ ohniska požáru při diverzních akcích. Svým složením se dá také použít při přípravě některých výbušných směsí.

Žiletka

Nejlépe je mít sadu alespoň tří kusů pro použití jako improvizovaný skalpel, jemný nůž při přesných pracích a také jako snadno ukrytelná zbraň pro osvobození se a úniku ze zajetí.

Svítilna a náhradní baterie

Nejvhodnější jsou výrobky specializovaných firem, které jsou však zbytečně drahé. Pro své vynikající vlastnosti se k podobným účelům používá americká armádní lomená svítilna, která navíc obsahuje i náhradní žárovku a sadu signálních a stínících sklíček. Navíc je i odolná proti dešti a má daleký dosvit. Předem si u vaší svítilny vyzkoušejte, jak dlouho vydrží svítilna svítit na jedny baterie, abyste potom věděli s jakou přibližnou dobou můžete počítat. Pokud plánujete akce s častějším použitím svítilny, vždy s sebou mějte dostatečný počet náhradních baterií. Pokud používáte ještě jiný spotřebič elektřiny (např. vysílačka), kupte si nebo nechte vyrobit adaptér, který vám případně umožní napájet i tento spotřebič náhradními bateriemi do svítilny.

Zápisník s tužkou

Je potřeba pro pořizování důležitých informací a záznamů z průběhu cesty, situace v terénu a zpravodajské informace pro splnění úkolu nebo akce. Tužku je nejlepší použít obyčejnou s grafitovou tuhou. Tu nerozmočí ani voda a není tolik náchylná k poškození jako kuličková nebo plnicí pera.

Jehly a nitě

Určené pro běžné opravy výstroje a nouzově také pro drobnou chirurgii, sešití tržných a řezných ran v kůži. Pro chirurgický výkon musí být jehla a nit sterilizována ve vroucí vodě alespoň deset minut. Po sešití je potřeba (v mezích možností) zajistit neprodleně kvalifikované ošetření u lékaře.

Nylonový vlasec a háčky

Využijeme pro lov ryb k zajištění potravy. Vlasec lze také použít k výrobě ok na lov drobné zvěře a dále se s oblibou používá při konstrukci nástražných výbušných systémů pro teroristické útoky.

Repelent

Je nutno si opatřit dostatečně účinný s odpuzujícím účinkem na většinu druhů hmyzu. Je velmi důležité, aby vás hmyz neobtěžoval zejména ve spánku, na hlídce nebo při akci. Bodnutí nebo kousnutí hmyzu by pro vás také mohlo znamenat nákazu některou přenosnou nemocí.

Hodinky

Pokud nejste zvyklý nosit hodinky stále na zápěstí nebo na krku, dejte si je povinně do pohotovostního zavazadla. Jedná se o naprosto nezbytnou součást

vybavení, kterou budete potřebovat pro veškeré časování probíhajících akcí, součinnost a koordinaci více týmů a spolupráce se záchranáři. Nejvhodnější je kvalitní chronometr v nerezovém pouzdře, vodotěsný a nárazuvzdorný. Podle sever a následně jakýkoliv azimut (prostudujte si tento postup v armádní příručce pro přežití).

Kamuflážní barvy nebo maska

Použijeme pro překrytí přirozené barvy obličeje a tím lepší splynutí s pozadím terénu v okolí. Používejte je vždy, když se ocitnete v místech, kde je pravděpodobnost pozorování nepřítelem. Pokud je pro vás vhodnější možnost se zase rychle odmaskovat, je vhodnější použít pouze maskovací kuklu přetaženou přes obličej a krk, která jde zase velmi rychle sejmout a nemusí se pracně smývat jako camo barvy.

Signalizační prostředky

Slouží k přivolání záchranného týmu, dorozumívání mezi více týmy, předávání zjištěných informací, označení vlastní polohy, atd... Jejich použití je nutné předem dohodnout se stranou, se kterou budete komunikovat. Může se jednat o dýmovnice, světlice, stroboskopy, svítilny, vysílačky, balony, reflexní plochy, případně další dohodnuté prostředky nebo znamení.

Doklady

Jsou důležité pro případné prokázání totožnosti a státní příslušnosti zachráncům případně policejním nebo vojenským orgánům země, kde se nacházíte. Vhodné jsou zejména doklady jako např. pas, rodný list nebo jejich ověřené kopie. Pokud jste byl vyslán na misi do jiného státu, pečlivě zvažte, zda v případě prozrazení a zadržení vám nález vašich dokladů a objasnění vaší totožnosti nemůže spíše uškodit. Někdy je lepší skutečné doklady včas zničit a vymyšlenou historkou se snažit věznitele přesvědčit o vaší smyšlené identitě. Obecně je lepší se po zadržení vydávat např. za sestřeleného pilota než přiznat příslušnost k diverzní skupině.

Mapa oblasti a kompas

Ještě před vypuknutím kritické situace si opatřete aktuální a co nejpodrobnější mapu nebo náčrty (případně letecké nebo družicové snímky) oblasti, kde se budete pohybovat nebo vyvíjet činnost. Pro případný útěk nebo skryté přežívání v oblasti je velmi vhodný včasný průzkum spolu se zaznamenáním zdrojů pitné vody, potravy, možných úkrytů do mapy. Pro označení pozic objektů v mapě si vymyslete vlastní značky a nepoužívejte obecně používaných mapových značek. Při ztrátě mapy a jejího nalezení nepřítelem znemožníte nebo zpomalíte její rozluštění. Kompas je samozřejmostí pro dobrou orientaci v součinnosti s mapou.

Prostředky pro povzbuzení a pro vyvolání spánku

V průběhu bojových nebo diverzních akcí či situací přežití se mohou vyskytnout situace, kdy bude potřeba zůstat naprosto bdělý (noční bojová akce, hlídka, únik atd.) nebo naopak bude potřeba využít časové prodlevy ke spánku a tím načerpání nových sil. Pro vyvolání spánku lze využít prostředky dostupné v lékárnách na předpis (pozor na předávkování). Jako povzbuzující prostředky lze využít některé chemické preparáty, které však nejsou běžně dostupné. Obdobnou službu nám však prokáže vypití většího množství černé kávy nebo silného čaje. Případně můžeme požit přímo tabletky kofeinu, které se používají pro řidiče. Velký účinek má také požití většího množství kyseliny askorbové, což je vitamín C (celaskon) a to zhruba do množství 1 000 mg. Potom vzniká reálná možnost komplikací jako překyselení žaludku, výskyt kopřivky, vyrážky atd...

Osobní zbraň a přiměřené množství nábojů

Také pokud nemáte ve své výbavě střelnou zbraň, je třeba si opatřit prostředek, kterým se můžete účinně bránit v případě napadení. Může se jednat např. o nůž, kopí, sekeru, určitý druh meče či některý z druhů zbraní pro asijská bojová umění (nunchaky, tonfa, yavara, atd...). Nejpodstatnější při výběru zbraně je zvládnutí nácviku v té míře, aby vám umožnil rychlou a tichou likvidaci protivníka.

Lékárnička

Musí obsahovat prostředky pro ošetření všech běžných druhů poranění a úrazů, dále prostředky pro srážení horečky a vysoce účinný prostředek proti bolesti. Je též velmi vhodné doplnit lékárníčku aktivním uhlím (carbocit, carbosorb) pro zmírnění zažívacích a střevních potíží, které se často vyskytnou při nenadálém přechodu na jiný typ stravy z přírodních zdrojů. Představa úporného průjmu vyvolá spíše úsměv, ale několikadenní obtíže tohoto druhu vás velmi rychle odvodní, zbaví všech sil a naprosto rozvrátí váš organismus tak, že nebudete schopni vést jakoukoliv činnost, natož bojové akce.

Pokud jste sám, je pro vás naprosto nezbytným vybavením lékárníčky kapesní zrcátko. Umožní vám prohlídku částí těla, na které byste jinak neviděl. To vám zajistí možnost posouzení a ošetření případného zranění nebo lokalizaci a odstranění parazitů z nepřístupných míst na vašem těle.

Peníze v místní a univerzální měně

Mějte dostatečnou rezervu peněz státu, ve kterém se při vaší akci budete nacházet a dále mějte také určitou sumu v měně, kterou jsou ochotni převzít kdekoli na světě (US dolary, EURO, atd...).

Důležitá telefonní čísla

Již před akcí si vypracujte podrobný seznam telefonních čísel, která byste mohli případně potřebovat. Pro jejich sepsání použijte vámi vytvořený kód, který znemožní zneužití při ztrátě seznamu nebo zabavení při zadržení.

Slovník a základní fráze

Pokud neovládáte jazyk země, ve které budete vyvíjet činnost, pečlivě vyberte a nechte si přeložit fráze a jednoduché věty, které můžete upotřebit v situacích, do kterých se můžete nejspíše dostat. V ideálním případě se je naučte nazpaměť. Určitý čas také věnujte zjištění náboženství, krajových zvyklostí a obvyklých způsobů chování té které země.

* * * * *

Kromě popsaných věcí se v kurzech doporučují i mnohé další doplňky výstroje. Zde uvedu alespoň dvě nejzajímavější.

Termoska

Termosku známe spíše jako součást piknikového vybavení svátečních turistů. Použití v armádě by většina vojáků považovala za změkčilost. Panoval názor o její celkové zbytečnosti, neskladnosti a jako o váze v batohu navíc. Stále více členů speciálních jednotek však termosky zařazuje do své výstroje. Již mnoho let používala termosky švédská a finská armáda, zejména kvůli místním tvrdým klimatickým podmínkám. Pak se termoskami začala vybavovat i britská SAS. Po jejich dobrých zkušenostech začal tento trend prosakovat do většiny světových speciálních jednotek.

Jednotky Specnaz vždy razily tezi o používání co nejméně výstroje. Provedený výzkum a dlouhodobé zkoušky vedly nakonec k doporučení termosky jako vhodné výstroje pro určité specifické případy. Termoska částečně přispívá k úspoře času, zvýšení pozornosti a omezuje možnost odhalení. Ptáte se, jak je tohle všechno možné?

Úspora času: při dlouhodobém pochodu nebo bojové akci se vaří většinou dvakrát denně. Večer se připravuje teplé jídlo s teplým nápojem a ráno pak studené jídlo s teplým nápojem. Pokud si při večerním vaření připravíte horký čaj navíc i do termosky, máte jej nachystaný pěkně k snídani a tím ušetříte ráno minimálně dvanáct minut.

Zvýšení pozornosti: Z hlediska dlouhodobé koncentrace jsou velmi náročné zejména pozorovací hlídky. Pozorovatel může dostat rozkaz provádět pozorování několik dlouhých hodin nebo i celých dní. Přitom musí většinou zůstat na jednom místě v sedě nebo leže. Pro snížení možnosti odhalení musí pozorovat okolí naprosto nehnutě bez možnosti pohybu. Zvláště v chladnějším počasí mu rychle začne klesat tělesná teplota, dojde k mírnému podchlazení, čímž svaly ztuhnou jak chladem, tak i absencí pohybu. Organismus přejde do jakéhosi nouzového režimu, což hodně otupí i všechny smysly potřebné k pozorování. Pozorovatel pocítuje tyto příznaky jako zvyšující se míru osobního nepohodlí. Stále více se v myšlenkách zabírá vnitřními pocity a zanedbává pozorování. To v důsledku může vést až k nějaké osudové chybě. Popisované symptomy se dají oddálit právě občasným vypitím šálku horké kávy nebo čaje z termosky.

Z praktických zkušeností tak můžete oddálit uváděné symptomy až o několik hodin. To už může mít pořádný taktický význam.

Omezení možnosti odhalení: Při dlouhodobých akcích je prokázaná nutnost konzumovat alespoň jednou denně teplé jídlo. Pokud se budete dlouhodobě stravovat pouze studenou konzervovanou stravou, bude to mít znatelné následky na vaši psychiku. Můžete začít trpět nechutenstvím, mít deprese a klesne vám i bojová morálka. Podle zkušeností se tento stav dostaví dříve nebo později u každého. Nezáleží na tom, jaký je kdo tvrdák. Nikdo není proti tomuto stavu imunní. Pokud dlouhodobě není možnost konzumace teplé stravy, je vhodné mít k jídlu alespoň chutný teplý nápoj. Zejména v týlu nepřítele je však každé vaření spojené vždy s velkým rizikem odhalení. Proto je vhodný tento kompromis. Vařit pouze jednou denně na nejvhodnějším skrytém místě. Přitom si zároveň udělat zásobu horkého nápoje i do termosky. Při dalších jídlech v průběhu dne pak máte k dispozici i šálek teplého nápoje bez nutnosti rizikového vaření.

V archivech Specnaz je popsáno i několik praktických zkušeností s termoskami. Při horském výcviku sešel jeden mladý adept ze správné cesty a zabloudil. Krátce před soumrakem byl již značně podchlazený. Jelikož nebylo pravděpodobné, že se v neznámém terénu dostane rychle do tábora, rozhodl se nouzově utábořit v horách. První starostí bylo rozdělat oheň a uchránit se tak před zmraznutím. Bohužel zjistil, že díky postupujícímu podchlazení má již natolik ztuhlé prsty a dlaně, že nedokáže škrtnout sirkou a rozdělat oheň. Sundal si tedy z krku šálu a polil ji horkým čajem z termosky, kterou nesl v boční kapse batohu. Šálou si pak omotal ztuhlé dlaně. S pomocí tohoto teplého obkladu dokázal promrzlé prsty rozehrát a následně se mu podařilo i rozdělat oheň. Jiný diverzant využil termosku jako obal pro nasypání výbušniny, čímž vytvořil improvizovaný ruční granát.

Při výběru vhodné termosky vybírejte pouze nerozbitný typ, většinou vyrobený celý z nerez oceli. Podobné termosky se prodávají zejména v horolezeckých potřebách. Nerezové termosky jsou zvenčí lesklé, což by vás mohlo prozradit. Proto termosku celou oblepte vojenskou maskovací lepící páskou. Do extrémně chladného podnebí si k termosce opatřete ještě i vhodný termoobal. Jedná se vlastně o dvojitý textilní návlek, který má uprostřed vrstvu umělých vláken nebo jiného izolačního materiálu. Použitím termoobalu se dále zvýší doba, po kterou vydrží tekutina v termosce teplá. Termoobal také omezí nežádoucí zvuky, vznikající nárazy kovové termosky o tvrdé součástky výstroje. V nouzi se dá termoobal nahradit obalením termosky jakoukoliv textilií, například ručníkem nebo rezervním oděvem.

Termoska však působí i opačně. Pokud do ní nalijete chladný nápoj, třeba i s trochou ledové tříště, dokáže jej udržet chladný dlouhou dobu. Toho se dá využívat při akcích v horkém počasí. Můžete se tak vyhnout riziku přehřátí.

V termosce můžete kromě nápojů přechovávat například i horkou polévku. Vylévejte ji však z termosky jen širokým hrdlem po odšroubování víčka

s výpustným ventilem. Při vylévání přes ventil by se mohl ucpat pevnými kousky potravy plovoucími například v polévce.

Pokud máte s sebou zásoby instantní dehydrované stravy, je výhodné nosit v termosce pouze horkou vodu. K přípravě teplého jídla pak stačí jen přelít dehydrovaný polotovar odpovídajícím množstvím horké vody.

Hamaka

Jedná se vlastně o závěsnou síť sloužící v současnosti zejména k odpočinku a rekreaci. Původně však vznikla u domorodých obyvatel v tropech a sloužila jako lože. Za svou ji také převzali námořníci, jelikož dokázala na lodi ušetřit cenné místo a dokázala částečně eliminovat houpání lodi.

V různých zemích se její název mírně liší (hamaka, hamok, hammock, hamak). Různí se i provedení, rozměry a použitý materiál. Pro své všestranné vlastnosti se stala hamaka i nepostradatelnou součástí balíčků pro přežití a záchranného vybavení. Do batohu ji nezapomene přibalit žádný cestovatel pohybující se v drsné přírodě. Výcvik v použití hamaky má v osnovách zahrnuta britská SAS a mnoho dalších speciálních jednotek.

U jednotek Specnaz se rychle zpopularizovala zejména po konci studené války, kdy docházelo k mnoha společným cvičením se západními jednotkami. Tam poznaly přínosné vlastnosti této drobné součásti výstroje. Pak se poměrně mohutně rozšířila i v ruských jednotkách. Příslušníci Specnaz mají obdivuhodnou vlastnost okamžitě přijmout za své jakoukoliv dobrou věc. To je velký rozdíl oproti západu, kde často převládá tradicionalismus a názor "Nad naše metody není!"

Pro moderní použití v drsné přírodě se ustálilo toto provedení hamaky:

Barva: zelená, materiál: nylon, nosnost: 200 kg, váha: 230 g, celková délka (včetně upínacích lanek) 6 metrů.

Tento typ strčíte ve smotaném stavu bez problémů do kapsy a váha je celkem zanedbatelná. Opravdovou výhodu poznáte až při ukládání ke spánku. Hamaku zavěsíte mezi dva stromy asi za minutu a hned můžete zalehnout. Pokud přes sebe přetáhnete pončo, jste dobře chráněni i před deštěm. Jste izolováni před zemní vlhkostí a chráněni před hmyzem, hady a otravnými živočichy. Navíc vám odpadá nutnost nošení karimatky a pokud jste dostatečně otužilí, obejdete se i bez spacáku. To již samo o sobě znamená cenné body pro vaši akceschopnost.

Navíc je obrovské množství dalších použití, které vám v krajních situacích přijdou k užitku. Zkusíme si zde vyjmenovat alespoň ty nejdůležitější.

- Nouzové lano – máte šest metrů délky k slezení skály nebo vytažení nákladu, atd...
- Síť ze středové části hamaky použijete při budování pastí k lapání zvěře nebo k výrobě čeřenu na lov ryb.
- Hamaku můžete použít jako improvizované zavazadlo pro přenášení výstroje, otepí dřeva, uloveného zvířete, atd...

- V krajní nouzi můžete hamaku rozplést a získat tak mnoho metrů kvalitních nylonových provázků k všestrannému použití - oka na zvěř, vlasce na udice, opravy výstroje a oděvu, atd...
- Při šetrném přístupu se dá hamaka použít i jako tažné lano při odtažení nepojízdného vozidla.
- Možné je i využití jako prádelní šňůry. Toto tvrzení vyvolá vždy úsměv na tváři frekventantů kurzů přežití. Není to však nic změkčilého. Poznáte to sami, až se při minus osmnácti stupních proboříte pod led a po dosažení břehu budete muset rychle usušit u ohně svůj oděv.
- Hamaka vám skvěle poslouží i k svázání zajatce.
- Pokud je vás několik, můžete v hamace rychle odnést raněného kamaráda k zdravotníkům. Ve Vietnamu se na to používala také celta. Když je trochu času, můžete hamaku napnout mezi dvě dlouhé a dvě krátké příčné tyče a tím získáte dobře použitelná nosítka.
- Hamaku lze použít k upevnění nákladu ve vozidlech nebo letadlech. Zabráníte tak jeho posouvání a poškození při prudkých manévrech.
- Můžete ji též použít při horolezectví ke zřízení odpočívací stanice ve stěně, připoutanou karabinami ke dvěma skobám. Nezapomeňte se stále jistit.

Před nedávnem začal vyučovat v kurzech CIA expert, který dlouhou dobu působil jako nájemný odstřelovač a pozorovatel na volné noze, najímaný US vládními agenturami na velmi nebezpečné mise. V jeho přednáškách je věnována celá jedna kapitola pro použití hamaky při jeho akcích.

Velmi působivý je například popis použití pro vytvoření skrytého pozorovacího hnízda. V nepřátelské zemi bylo nutno zařídit pozorování určitého prostoru, kde probíhala doprava a překládání drog. Provoz pozorovacího letounu by byl příliš nákladný a demaskující, a tak bylo rozhodnuto o vyslání agenta, což v případě neúspěchu znamenalo menší ztrátu. Po vysazení se agent ukryl v rozložitě koruně vysokého stromu, kde si mezi dvě větve ve výšce 13 metrů napnul hamaku. Veškeré vybavení pak za sebou vytáhl na laně a zavěsil na jiné blízké větvi. Z tohoto výškového úkrytu pozoroval pohyb po údolí a v závěru akce vysílačkou korigoval raketovou palbu na vozidla drogových pašeráků. Ti se velmi brzy dovědli, že mají v týlu průzkumníka a několikrát se psy pročesávali okolí. Přesto se jim ho nepodařilo dopadnout. Většinou totiž podvědomě nikdo nepředpokládá úkryt ve velké výšce, proto se zaměří pouze na pozorování prostoru před sebou a nezvedá příliš oči a hlavu.

Pokud se někdy rozhodnete pobývat v hamace ve velkých výškách, buďte stále připoutáni nezávislým lanem. Ve specifických případech může náhodou dojít k protržení sítě a vašemu zřícení na zem. To má většinou za následek těžké zranění. Velmi dobrý způsob je být připoután na horolezecké lano pomocí sedacího úvazu, karabiny a slaňovací osmy. Pokud jste vysoko na pozorovacím stanovišti, může dojít nečekaně k vašemu prozrazení nebo k potřebě rychlého

zásahu dole. V těchto případech stačí jen svrhnout dolů druhý konec upevněného lana a bleskově slanit. Za tři sekundy jste dole a můžete zahájit boj.

Pro rychlý výstup na strom se používají ruční "drápy" vyvinuté v laboratořích CIA. V podstatě se jedná o obdobu japonských TEKAGI, které používali ninjové. Jen na jejich výrobu je dnes používán titan a nylon.

Potraviny z přírody

Získávání potravy se brzy stane hlavní činností každé osoby snažící se přežít v drsné přírodě. Objem potravy nutný pro jednu osobu na den je skutečně velký. Představte si všechno jídlo, které denně sníte, složené na jedné hromádce. Jelikož se většinou jedná o civilizované potraviny, mají vysokou kalorickou hodnotu. Potraviny získané z přírody nejsou tak koncentrované, a proto jich musíte sníst zhruba dvojnásobné množství. Jelikož v přírodě vykonáváte fyzicky náročný pohyb a těžkou práci, potřebuje vaše tělo mnohem větší přísun kalorií. Potřebná hromádka jídla se tak zvětší minimálně o další polovinu. To je pak už skutečně velký objem jídla, který musíte denně sehnat. Podle kvalifikovaných odhadů odborníků stráví člověk, závislý na čistě přírodní stravě, zhruba dvě třetiny dne jejím sháněním a přípravou. Poslední třetina dne zbývá na spánek. Budete mít velké problémy vyšetřit alespoň trochu dalšího času na základní hygienu a nejnutnější opravy výstroje či oděvu. Je jasné, že na nějakou záškodnickou činnost můžete klidně zapomenout. Prostě na to nezbude čas.

Příručky na přežití jsou přecpané různými návody, jak získat stravu z rostlin. Recepty na saláty z pampeliškových lístků nebo vařeného lýka jsou jistě užitečné, ale dlouhodobě vás neuživí. Dodáte sice tělu trochu energie, ale rozhodně to nepokryje denní potřebu kalorií. Taková strava vás udrží naživu jen po nutnou dobu. To možná stačí na přežití jednoho - dvou měsíců, než se dokážete dostat do civilizace, například po ztroskotání letadla. I tak ale zhubnete 12 - 20 kilo. Dlouhodobě vám samozřejmě taková strava nepostačí. Rychle začnete trpět podvýživou, onemocníte, zeslábnete a umřete. Řešením není ani lov zvěře, tak jak je doporučováno v příručkách. Záškodník musí získávat potravu tak, aby to nemohl nikdo zjistit. V zemích střední Evropy mají pracovníci lesní správy poměrně přesný přehled o stavech zvěře v lesních revírech. Často si pamatují i jednotlivé kusy vysoké. Případný lov se musí vykonávat tak, aby nezanechával žádné stopy. Krev na listí, chumáče vytrhané srsti, stopy po zápasu, rozrytá a zdupaná zem, vyvržené vnitřnosti, pohozené parohy, kosti a zbytky nespotřebovaného masa, nastražené pasti - to vše jsou znaky, které lesáky rychle upozorní na fakt, že mají v revíru pytláka.

Bojové plány jednotek Specnaz řeší i všechny tyto nastíněné problémy. Můžete se teď alespoň ve stručnosti seznámit s jejich doporučeními.

- Nikdy, ale opravdu nikdy, se nesnažte lovit zvěř pomocí pastí. To je základní chyba většiny příruček na přežití. Pasti se musí pravidelně obcházet a kontrolovat každý den. Při delších intervalech se maso může začít kazit nebo úlovek znehodnotí jiná zvířata. A v tom je největší zrada. Pokud někdo nepovolaný objeví vaši past, dá si rychle dohromady pět a pět a oznámí to bezpečnostním složkám. Ti si pak na vás u nějaké pasti v klidu počkají nebo

se po okolí prolétnou vrtulníkem a odhalí vás termokamerou. Past můžete použít jedině v případě, že je žádoucí, aby vás někdo našel, například při ztroskotání letadla. To ale není situace diverzanta v nepřátelském týlu. Spousta pastí v příručkách jsou tzv. tlučky určené původně k lovu kožešinových zvířat. Zvíře zabité padající tlučkou má rozdrčené kosti, maso plné krevní sraženiny a silně znečištěné žlučí, výkaly či obsahem střev. Velmi nouzově je možno takové maso jíst, ale dlouhodobě si říkáte o zdravotní problémy. Pasti lze pro vaše účely využít pouze krátkodobě jako přímý lovecký prostředek. Příkladem je přímé ovládání spouště pasti provázkem z nedalekého úkrytu.

- Ve vaší stravě musí být zastoupeno určité množství živočišných bílkovin. Jinak vám brzy hrozí podvýživa a nedostatek některých minerálních látek a vitamínů. Zcela preferovaná a nejsnadnější cesta k získání masa je sběr drobných živočichů. K jídlu je vhodné množství různého hmyzu, hlemýžďů, slimáků, ještěrek, hadů a žab. Odchycené živočichy skladujte živé v pletených nádobách z proudí a jezte je nejdříve druhý den. Vyčistí se jim tak trávicí ústrojí a zbaví se výkalů, které by jinak maso znehodnotily. V proutěném koši můžete živočichy uchovávat i více dní a mít tak stále čerstvou zásobu potravy.
- Pokud nejste psychicky zvyklí konzumovat hmyz, začněte nejdříve s mravenci a včelami. Jsou nejchutnější a jejich úprava je snadná. Včelám odtrhejte křídla, nožičky a vyndejte žihadlo. Hmyz můžete vařit, nasucho smažit nebo jakkoli jinak tepelně upravovat. Můžete jej také rozemlít na prášek a smíchat s jinými potravinami. Jakmile se naučíte konzumovat hmyz, máte v podmínkách přežití vyhráno. Hmyzu je všude dost a má vysokou kalorickou hodnotu.
- Sběr malých živočichů má také obrovskou taktickou výhodu. Můžete ho provádět zároveň s jinou činností, jako je třeba sběr hub, průzkum, nošení palivového dříví, cestou ke studánce pro vodu, při přesunu do jiného úkrytu, atd... Podstatně tak šetříte svůj vzácný čas. Při lovu větších zvířat nemůžete provádět žádnou jinou činnost.
- Snažte se lovit zvířata jen do takové velikosti, abyste je byli schopni sníst za jeden, maximálně dva dny. Při záškodnickém způsobu života nebudete mít většinou možnost přebytek masa nějak konzervovat či jinak uchovávat.
- V blízkosti vesnic můžete celkem lehce odlákat ochočené psy a kočky, které jsou také výborným zdrojem masa.
- V nehlídaných zahrádkách jsou často ustájeny slepice a králíci. V blízkosti měst jsou vodní ptáci zvyklí na krmení. Můžete je snadno ulovit pomocí návnady s improvizovaným drátěným háčkem, upevněným na silném vlasci nebo provázku.
- Pro získání masa k výživě můžete také lovit ježky. Jsou to jedni z mála větších živočichů, kteří jsou pomalejší než vy. Ježek je noční tvor, a proto se

stačí v noci v lese zaposlouchat a objevit hlasité funění a lomoz při šustění a rozhrabávání listů, které vydává, když hledá hmyz k jídlu. Rychle se rozběhněte směrem k hluku a ježka lokalizujte pomocí baterky. Většinou se před vámi stulí do pichlavého klubička. Opatrně ho přes nějakou látku uchopíte a je váš. Pokud jej rovnou neusmrtíte, můžete ho krátkodobě umístit do pevnější ohrádky z větví a mít ho živého dokud ho nesníte. Můžete tam postupně umísťovat každého živého ježka, na kterého natrefíte. Časem vám tak může vzniknout poměrně slušná a trvanlivá zásoba masa v prozatímní živé formě. Podobný postup je možný i u skladování živých ryb chycených do sítí, vrší nebo malých hrází. Takto ulovené ryby můžeme dlouho přechovávat v koších z proutí ponořených do vody nebo v ohrádkách z větví zapíchaných do dna potoka. Větší živou rybu lze uchovat i tak, že jí strčíte provázek do tlamy a vytáhnete jej skřelemi. Pak vytvoříte malou smyčku a zavážete na uzel. Rybu dáte do klidné vody a druhý konec provázku uvážete k zatlučenému kolíku na břehu.

- Dvě třetiny objemu stravy by měly tvořit rostliny. Zaměřte se na zemědělské kultury - plodiny pěstované na polích. Ty obsahují více živin než rostliny plané. Můžete jich také rychle z pole nasbírat velké množství a získat tak dobrou zásobu. Je výhodnější pochodovat třicet km ke kukuřičnému poli, než celý den hledat a rýpat plané kořínky. Nadřete se úplně stejně, ale z kukuřice získáte podstatně více živin (to platí obecně pro většinu plodin). Na polích se dá nasbírat něco k snědku od jara do pozdního podzimu. I na sklizených polích se dá ještě najít mnoho použitelných zbytků. Poohlédněte se také po mezích a na krajích příjezdových cest. Často tam rostou jedlé plodiny, pěstované na poli v minulých letech. Naučte se také využívat plodin netradičním způsobem. Často jsou jedlé i části rostlin, které se normálně nesklízí. Klasickým příkladem jsou hrachové lusky. Po sloupnutí vnitřní tvrdé blány jsou lusky dobře požitelné. Plodiny se také často mohou konzumovat ještě před dozráním a nemusíte tak čekat až na dobu sklizně. Například nezralá zrna z obilí se dají rozmačkat a uvařit na kaši. Tak by se dalo pokračovat dál a dál.
- Při každé příležitosti sbírejte ovoce a ořechy ze stromů podél méně významných silnic. V Evropě jich je vysázeno obrovské množství a ovoce téměř nikdo nesklízí. Ovoce konzumujte syrové a pokud je již částečně zplanělé (a tedy kyselé), použijte je k vaření polních kompotů (rozvařte je s trochou cukru). S přijatelnou mírou rizika lze různé druhy polních plodin získat i z odlehlejších soukromých zahrad a sadů.
- Nezavrhujte zcela ani plané rostliny. Pokud najdete lokalitu s hustým výskytem jedlé plané rostliny, můžete ji jako potravu klidně využít. Bude to však vždy pouze krátkodobá výjimka. Rozhodně se snažte využít například krátkodobě velkého výskytu lesního ovoce (borůvky, maliny). Vedle příjemné změny jídelníčku to znamená i cenný zdroj vitamínů. Hlavní využití planých

- plodin však vždy bude jako koření pokrmů (divoký česnek, atd...), nápojů (bylinkové čaje) a léčivých prostředků (čaje, obklady, masti).
- Sbírejte jedlé houby. Lesy mírného pásma jich nabízejí obrovské množství. Pokud se pohybujete lesem, většinou vždy na nějaké houby narazíte. Civilní obyvatelé také rádi houby sbírají, ale většinou se jedná pouze o několik málo nejznámějších a nejchutnějších druhů. Proto se naučte bezpečně určovat i méně známé druhy hub. Mnoho z nich je jedlých, jenže je málokdo zná a tak je nikdo nesbírá. Proto je jich dost k dispozici pro vás. Dokonce i některé nejedlé nebo jedovaté houby jdou speciálními postupy zbavit jedu a upravit k jídlu. Většinou se jedná o vaření nebo louhování hub ve slané nebo kořeněné vodě, která se několikrát vyměňuje. Je to však vždy riziko. Houby do sebe absorbují velké množství těžkých kovů a radioaktivních látek. K jejich odstranění lze použít tento postup: Klobouk houby je dobré oloupat, jelikož obsahuje nejvíce radioaktivního cesia 137 z havárie v Černobylu. Samotnou houbu pak naložit na půl hodiny do osolené vody, důkladně propláchnout a celou proceduru zopakovat. Tím se množství škodlivin sníží asi na desetinu.
 - Poznejte veškeré lesní krmelce v okolí vašeho působiště. Zejména v zimních měsících lze v krmelcích pro zvěř získat hroudy soli, žaludy, zrní nebo tvrdý chléb. V tomto směru bývají velmi dobře živena zejména zvířata v chovných oborách. Zejména v okolí velkých vepřinů můžete nalézt sklady využitelného krmiva. Vepři jsou často krmení prošlými potravinami z velkých výrobních potravinových podniků. Zejména čokoládovny, pekárny a konzervárny dodávají často odpad z výroby k výkrmu. Při určitém výběru a dobré kontrole lze pak některé části využít ke konzumaci. Malého množství chybějícího krmiva si většinou nikdo ani nevšimne. Pozor však na přistižení ostrahou zemědělského areálu.
 - Sůl - je pouze pochutina a tělo jí potřebuje mnohem méně než kolik přijímáme běžně v potravě. Její nedostatek se může projevit pouze při velké námaze nebo pocení. Pak může docházet ke křečím. Sůl získává vaše tělo z masa a to i drobných živočichů. Pijte zvířecí krev, ta má velký obsah soli.
 - Při dlouhodobém pobytu v lese a čistě přírodní stravě se vám začne stýskat po nějakém pečivu. Člověk konzumuje ve stravě chléb a různé placky již několik tisíc let, a proto má jejich potřebu zakódovanou v genech. Pro psychickou pohodu je dobré si alespoň jednou měsíčně nějaké pečivo opatřit. I takové maličkosti posilují vůli přežít a zahánějí jednotvárnost.

Po zranění nebo ztrátě krve je potřeba dostatečný přísun železa. Lze ho získat tímto postupem: do většího jablka napícháme šest až osm velkých hřebíků (100) a necháme v jablku 12 hodin. Hřebíky nesmí být nové, ale poněkud zoxidované (s oranžovou vrstvičkou rzi). Po dvanácti hodinách hřebíky vytáhnete. V otvorech budou dobře vidět zčernalé okraje dužiny. Jablko snězte včetně dře a černé dužiny.

Pro přísun běžně zvýšené potřeby železa (při námaze) stačí jíst jedno jablko denně. Při velké potřebě železa, např. po zranění, jezte dvě jablka denně.

V koncentračních táborech druhé světové války byla využívána úsporná metoda stravování, kterou původně vyvinuli buddhističtí mniši v pradávných kláštorech. Tato metoda je vyučována v technice přežití i v kurzech CIA pro operační agenty. Organismus moderního člověka není zvyklý na strádání a neumí tak využívat veškerou energii přijímané potravy. V dnešní době je také zvykem jíst více než skutečně potřebujeme a navíc i dnešní jídla mají větší kalorickou hodnotu než základní potraviny konzumované v minulosti. Organismus ukládá přebytek živin do podkožní tukové tkáně, ale ještě plná třetina nevyužitých živin odchází z těla se stolicí. Využívání živin se podstatně zvýší, pokud praktikujete dva základní stravovací principy. Do úst si vložte pouze malý kousek potravy, který zcela rozžvýkejte na řídkou kašičku promísenou velkým množstvím slin a bez jakýchkoliv pevných částic. Rozžvýkání jednoho sousta vám tak může trvat až několik minut, ale vytvoříte tak dokonale stravitelný produkt, se kterým si lehce poradí i oslabený zažívací systém. Navíc trávicí enzymy ze slin již začnou potravu rozkládat a žaludek s tím pak nemá tolik práce. Dokonale rozžvýkaná a slinami promísená kašička se dá výborně použít ke krmení těžce nemocných nebo zraněných spolubojovníků, kterým tělesné vyčerpání nebo zranění zabraňuje běžně kousat a polykat. Možná je to pro vás nechutná představa, ale v situaci přežití jdou tyto emoce stranou.

Druhá a méně důležitá zásada je nejíst dohromady různé druhy potravin. Každé jídlo se dá přiřadit do některé z těchto základních skupin. TUKY, CUKRY, BÍLKOVINY. Pokud je to možné, snažte se při jednom jídle jíst pouze jeden typ potravin. Tento princip se nazývá dělená strava a je dobře znám i z dnešních příruček o hubnutí a zdravém životním stylu. Trávení je vlastně chemická reakce, při které je jídlo rozkládáno na základní živiny, které pak přecházejí do krve a živí tkáně. Pro trávení potravin tří uváděných kategorií (tuky, cukry, bílkoviny) jsou potřeba jiné trávicí enzymy. Pokud sníte jídlo sestávající z více složek, musí váš organismus v trávicí soustavě vytvářet více různých enzymů, čímž se poněkud oslabuje a navíc se působení některých z nich může vzájemně ovlivňovat nebo i rušit. Trávení je pak nedokonalé. Pokud jíte vždy jen jednu potravinovou skupinu, může se vaše trávicí soustava soustředit pouze na tvorbu enzymů a trávení jedné skupiny, což je efektivnější a méně zatěžující. Tato zásada však nejde vždy dodržet a není ani tak podstatná jako ta první.

Vitamínový nápoj

Pro diverzanty, působící dlouhodobě v týlu, nebývá hlad velkým problémem. Pomocí své zbraně si mohou v odlehlých místech opatřit dostatek zvěřiny. S prodlužujícím se pobytem se však často objevují příznaky kurdějí, což je vážná nemoc z nedostatku vitamínu C. Je však velký problém potravu s vitamínem C někde sehnat, zvláště v zimním lese, kde nejsou žádné čerstvé rostliny.

A přece řešení existuje. Skutečně velký obsah vitamínu C má totiž mladé jehličí z borovice. Proto si každý den připravte v lese následující nápoj:

Pro jeho přípravu se nejlépe hodí mladé chvojí, jednoleté, protože obsahuje méně hořkých pryskyřičnatých látek. V zimním jehličí je více vitamínu než v letním. Asi 50 gramů promytého jehličí (denní dávka pro jednoho muže) se dobře rozmělní ve vhodné nádobě, zalije se dvěma nebo třemi sklenicemi horké vody a nechá se na tmavém a chladném místě ustát dvě hodiny. Můžete přidat trochu octu a pro chuť i trochu cukru. Nápoj scedíte a vypijte najednou. Jakékoli skladování vitamín C rychle zničí.

Tento nápoj však používejte nepřetržitě maximálně čtrnáct dní. Před dalším užíváním udělejte alespoň čtrnáctidenní přestávku. Jehličí totiž obsahuje velké množství pryskyřičných látek, které jsou velkou zátěží pro ledviny. Při nadměrném a dlouhodobém používání jídla a nápojů z jehličí může dojít k chronickému zánětu ledvin, vedoucím až k jejich selhání a následné smrti. Na tuto příčinu zemřel i populární spisovatel a dobrodruh Jack London.

Dub a žaludy

Mohutné stromy dubů naleznete v lesích po celé Evropě. Všichni znáte jeho žaludy, takže se při sběru jistě nespletete. V lese jsou oblíbenou potravou mnoha zvířat. Lesníci je často sypou do krmelců pro vysokou zvěř. V případě krizové situace mohou dobře zasytit i vás.

Žaludy mají značnou výživnou hodnotu. Celkem obsahují 57 % škrobu, 7 % různých bílkovin, 10 % sacharidů a skoro 5 procent tuku. Třísloviny v žaludech mají svíravou nahořklou chuť. Když se odstraní, vznikne ze žaludů jedlá hmota, ze které můžete vařit kaši, placky i chleba. Třísloviny se snadno odstraní louhováním.

Žaludy sbírejte nejlépe koncem září, když jsou zralé a vypadávají z číšek. Nejstravitelnější jsou po prvních ranních mrazících. Odstraňte z nich slupku, rozkrájejte na čtvrtiny a zalijte vodou. Nechte máčet dva dny a vodu třikrát denně vyměňte. Pak je dejte do hrnce, znovu zalijte vodou (dva díly vody na jeden díl žaludů) a zahřejte do varu. Pak žaludy rozmačkejte a vzniklou hmotu tence rozprostřete třeba na prkno a usušte. Jakmile žaludy proschnou na vzduchu, suší se ještě nad ohněm nebo v polní troubě tak dlouho, až začnou křupat jako suchary. Vysušené žaludy lze pak roztlout nebo rozemlít. Nahrubo vznikne krupice, vhodná na přípravu kaše. Z jemnější mouky se mohou péci placky. Žaludové těsto není lepkavé, a proto výrobky z něj nejsou příliš soudržné. Při přípravě placek musíte tedy být poměrně opatrní, jinak se polámou. Placky můžete pomazat medem nebo polním kompotem z příležitostně nasbíraného ovoce, rozvařeného s troškou cukru.

Z pražených žaludů můžete uvařit i náhražku kávy. Na to se nemusí předem máčet. Odstraní se slupka, jádra se opraží a umelou.

Pokud jste v krizové situaci a máte hlad, nebudete chtít čekat několik dní, až se žaludy vylouží. Stačí je důkladně povařit, přičemž se voda několikrát vymění.

Občas jeden ze žaludů ochutnejte pro zjištění hořkosti. Hořkost se pomalu vytratí zhruba po dvou hodinách varu. Jinou možností je oloupané a rozčtvrcené žaludy nasucho pražit v ešusu nebo na rozpáleném kameni. Po určitém čase tepelné úpravy také ztratí svoji hořkost a jsou vhodné k jídlu. Chutnají podobně jako buráky. Žádného jídla nesnězte napoprvé větší množství. Je to pro vás nová potravin a zažívací systém se musí nejdříve přizpůsobit. Mírný hlad je pořád lepší než průjem nebo bolesti břicha.

Dub lze však využít i jinak. Při nepravidelné, jednotvárné nebo nezdravé stravě či spotřebě velkého množství ovoce a zeleniny se mohou vyskytnout žaludeční nevolnosti. Spolehlivý léčivý prostředek je takzvané "tříslení" žaludku. Jedná se o občasné pití malého množství odvaru z dubové kůry. Tento velmi hořký, léčivý nápoj s obsahem tříslovin poněkud "otuží" žaludek a usnadní tak přijímání nezvyklé stravy.

Kůra se sbírá nejlépe na jaře, jen z mladých, asi desetiletých větví dubu. Stáří větvíčky poznáte seříznutím a spočítáním jasně viditelných, tmavých letokruhů (jeden kruh = jeden rok). Větvička se na dvou místech kruhově obřezne a oba řezy pak spojíte dalším řezem podélným. Pak se kůra, po naklepání, může stáhnout jako trubička. Kůra by neměla být tlustší než asi 3 mm. Suší se a vaří se z ní odvar. Obsahuje průměrně 20 % tříslovin.

Silnější odvar také můžeme použít na vyčinění kůží zvířat, které případně ulovíme. Třísloviny obsažené v odvaru zabrání hnilobě.

Často využívanou je i koupel nohou (chodidel) v odvaru před dlouhým a náročným pěším přesunem. Po koupeli se poněkud stáhne a zpevní pokožka na nohou a jste pak méně náchylní ke vzniku puchýřů a otlaků.

Voda

Při akcích odloučených jednotek nebo jednotlivých bojovníků je třeba s sebou nosit přiměřené zásoby potravin. K jejich spotřebě i k zahnání samotného pocitu žízně je nutné mít i dostatečnou zásobu pitné vody. Jelikož je voda obecně poměrně těžká a objemná, nosí každý voják většinou pouze jednu nebo dvě naplněné polní láhve. Nosit větší množství je účelné pouze v horkém podnebí, nebo na místech, kde si nelze opatřit vodu z místních zdrojů.

V drtivé většině evropského regionu (kam patří i naše republika) je dostatek volně přístupných zdrojů vody v přírodě, ze kterých lze v akci průběžně čerpat. Problém je však spíše v kvalitě takto získané vody. Jelikož se jedná o vodu neupravovanou, je ve 100 % případů znečištěna bakteriemi, pevnými nečistotami nebo chemikáliemi. Rozdíl je pouze v množství znečištění.

Lidský organismus je schopen určitou míru znečištění bez problémů zvládnout a proto záleží na posouzení samotného vojáka, zda je voda vhodná k pití bez úpravy. Celkem minimální riziko je u přímých vývěrů vody (pramenů), ale značně rizikové jsou již vody pomalu tekoucích nebo stojatých řek.

Tento článek chce v krátkosti shrnout možnosti vyčištění a úpravy vody před konzumací.

Na nejnižší stupni účinnosti stojí různé improvizované postupy. Těmi se není třeba podrobněji zabývat, jelikož jich je popsáno velké množství v dostupných příručkách o přežití a pobytech v přírodě. Jejich účinnost je však sporná. Několikrát byla již i zaznamenána druhotná otrava, kdy došlo k vylouhování škodlivých látek do upravované vody ze součástí improvizovaného filtračního zařízení. Například často doporučované sbírání dešťové vody pomocí různých nepromokavých plachet může znamenat vážné nebezpečí, pokud k němu využijete třeba celtu (stanový dílec) ošetřený jedovatou chemikálií (např. barva, impregnace, prostředek proti molům, zbytky repelentu, zbytky druhotného znečištění, atd...)

Vcelku dobrý prostředek úpravy vody je její převaření. Pro dobrý výsledek stačí 5 minut varu, i když ke zničení i odolnějších typů bakterií je nutno dodržet alespoň 15 minut trvalého varu. Var však z vody neodstraňuje případné chemikálie, i když může jejich obsah znatelně snížit. Bohužel tento způsob je velmi náročný na čas a palivo. Z taktického hlediska jej lze použít pouze pro lidi v tísní a nikoliv pro záškodníky v týlu nepřítele, kde hrozí velké nebezpečí prozrazení.

Asi nejpožívanější způsob je přidávání dezinfekčních chemických prostředků (většinou tablet) do vody. Začneme nejdříve těmi improvizovanými. Vodu můžete nouzově vydezinfikovat přidáním několika kapek jódové tinktury, několika krystalků hypermanganu nebo tabletami živočišného uhlí. V nouzi lze do vody přidat i roztlučenou tabletu proti průjmu z vaší lékárničky (např. ENDIARON nebo ENDIFORM). Do polní láhve můžete také vhodit nějaký stříbrný předmět (přívěšek, řetízek) a ponechat jej ve vodě alespoň hodinu. Všechny tyto způsoby více méně zlikvidují určité množství choroboplodných zárodků, ale je zde nebezpečí negativní reakce organismu na dezinfekční látku. Bohužel ani tyto prostředky neodstraňují z vody jedovaté chemikálie.

Nejznámější je v současné době použití tablet přímo určených k úpravě vody před pitím. Dříve se jednalo zejména o tablety PANTOCID, DIKACID nebo modernější STERRILAG. Tyto prostředky se již většinou nevyrábějí a často je problém sehnat cokoliv jiného.

Pokud chcete poradit, kupte si v lékárně tablety s názvem **PHAR-X AQUA** švýcarské výroby (k dostání v roce 1999). Jedná se v současnosti asi o nejlepší tablety k úpravě vody na našem trhu (i když v současnosti neseženete spíše vůbec žádné). PHAR-X aqua je dvousložkové dezinfikum na bázi chlóru. Jedno balení obsahuje 50 modrých a 50 červených tablet. K dezinfekci jednoho litru vody je nutná jedna modrá a jedna červená tableta. Celé balení tak stačí na ošetření 50 litrů vody. Cena se průměrně pohybuje okolo 250 Kč za jedno balení. Přípravek ničí většinu známých choroboplodných zárodků, včetně zárodků tropických nemocí, a proto je vhodný i do džungle.

Všechny, i ty nejmodernější dezinfekční tablety mají jednu podstatnou nevýhodu. Nejenže vyhubí škodlivé mikroby ve vodě, ale po vypití takto ošetřené vody bude poškozena i vaše střevní mikroflóra (*střevní mikroflóra je rozsáhlý*

soubor mikroorganismů, kteří žijí ve vašich střevech a žaludku. Pomáhají potravu trávit a zabráňují šíření škodlivých bakterií). To má za následek postupné zhoršení trávení, střevní problémy a při dlouhodobém užívání této vody i možnost poškození zdraví. Z toho plyne naprostá nevhodnost delšího používání tablet. Tablety jsou proto vhodné pouze pro krátkodobou úpravu vody v nouzové situaci. Jejich nezastupitelné místo je ve všech výbavách a balíčcích na přežití a KPZ.

Co si však má počít člověk působící dlouhodobě v týlu nepřítele a beroucí vodu z přírodních zdrojů? Má používat neupravenou vodu a nebo riskovat zdravotní problémy z dlouhého užívání vody dezinfikované? I tady je již delší dobu známo řešení. Je zavedeno u většiny speciálních jednotek v těch armádách, kde není nouze o finanční prostředky na vybavení. Je to používání kapesních nebo mini filtrů na čištění vody. Je možné, že někdo z vás o něčem podobném ještě neslyšel, protože v naší armádě ani záchranných službách není ještě tento vynikající prostředek do výbavy zaveden. Jediná oblast, kde se použití mini filtrů rozšířilo, je horolezectví. I tam je většinou znají jen lidé jezdící na výpravy do zahraničních oblastí a velehor.

Rozumným řešením je představit jeden typ z těch několika, které jsou na našem trhu. Jmenuje se **MINIWORKS™** a patří mezi špičku v tomto sortimentu. Vyrábí jej americká firma MSR, jedna z nejlepších v tomto oboru. A to není pouze náš názor, zeptejte se i členů Amerického námořnictva US Marines a trojživelných jednotek NAVY SEALS. Po analýze a mikrobiologických testech různých filtračních systémů se US Marines rozhodli používat právě mikrofiltr **MiniWorks™** v jejich divizích průzkumu a obojživelných jednotek. I přes značné finanční potíže ruské armády mají tento filtr (nakupovaný za dolary) ve výbavě mnohé oddíly Specnaz, což také svědčí o jeho kvalitě.

Je kompaktní a lehký, lze ho uložit i do těch nejmenších batohů. K filtru se dodává transportní sáček, přívodní hadička a čistící houbička na údržbu filtračního jádra. Klíčovým bodem tohoto filtru je keramická vložka **Marathon 205™** s uhlíkovým jádrem. Tato vložka poskytuje ten nejvyšší stupeň kvality filtrování, který je dnes dostupný. Bez použití chemikálií odstraňuje z vody bakterie, prvoky a mnoho druhů chemikálií, včetně pesticidů, jódu a chlóru.

Filtrační vložka bez problému vytvořila cca 50 litrů pitné vody z dosti znečištěné (voda z kaluží), než došlo k jejímu ucpání. To však není její konec. Po ucpání se dá povrch vložky očistit přiloženou speciální houbičkou, která odstraní vrstvu špíny spolu s vrchní vrstvou vložky. Toto se dá opakovat až čtyřicetkrát. Z toho plyne, že celkový objem vyčištěné vody na jednu filtrační vložku je skutečně úctyhodný.

Po konečném opotřebování vložky se dá bez problému dokoupit nová a "jedete dál". V případě nějaké závady nebo poškození je filtr plně rozmontovatelný na jednotlivé díly a vadná součástka se tak dá vyměnit zhruba během jedné minuty. Veškeré náhradní díly jsou k dispozici u dovozce, takže není problém se servisem. Barva filtru je černá a celková váha se pohybuje kolem 456 g.

Filtr lze objednat poštou na dobírku přímo od výhradního dovozce v ČR. Je to

firma VERTICAL SPORT z Jablonce nad Nisou. I přes vysokou cenu lze filtr skutečně vřele doporučit. Jedná se o potřebnou a praktickou součást výstroje. Pro skupinu vojáků do cca patnácti osob plně výkonem postačuje pouze jeden společný filtr.

Aby byl tento článek kompletní, musím vás v krátkosti informovat ještě o jednom výrobku americké firmy MSR. I když původní určení bylo opět pro horolezce, rychle jej přijaly do výstroje i některé známé speciální armádní jednotky.

Mnoho uživatelů, pohybujících se v přírodě a nosících si na zádech vlastní výbavu, zná problémy s nošením většího množství zásob vody. Do polní láhve na opasku se vejde množství tak na půl dne a zbytek se nosí v batohu. Uložení v dalších lahvích nebo kanystru má dvě velké nevýhody. Zaprvé, je to velká neskladnost – láhve zaberou mnoho místa a špatně se skládají s další výbavou. Druhá nevýhoda se objeví při postupné spotřebě vody. Váha batohu sice ubývá, ale objem nikoliv. I prázdné láhve nebo kanystr zabírají mnoho potřebného místa. Všechny tyto problémy plně řeší speciální vak na přenášení vody DROMLITE™. Je to lehký, skladný, nárazuvzdorný, nepropustný a robustní vak. Je vyroben z 200 vrstveného nylonu polaminovaného polyuretanem. Velmi pevné švy zajišťují nepropustnost vaku, a tak se nemusíte obávat, že se vám voda rozlije po celém batohu. Lze ho vložit do jakéhokoliv batohu a na rozdíl od plastových modelů, tento typ nepraskne působením tlaku nebo při pádu na zem. Pokud jej nesete prázdný, nezabírá skoro žádné místo. Naplněný se tvarově dobře přizpůsobí ostatním věcem v batohu, což šetří prostor. Tak, jak z něj vodu postupně spotřebováváte, zmenšuje se i jeho objem a tím samozřejmě přibývá v batohu volné místo. K vaku se dá dokoupit i speciální příslušenství, sestávající z uzávěru na vak a metrové hadičky, zakončené ventilkem ovládaným zuby. Tak můžete mít vak pohodlně v horní nebo postranní kapse batohu a hadičkou se můžete kdykoliv napít přímo za chůze. Odpadají tak, jinak zcela běžné, pochodové zastávky na pití. To ocení zejména diverzanti nebo jiní elitní bojovníci, např. při zrychleném přesunu. Dále se dá dokoupit i sprchová koncovka na hadičku, pomocí které se můžete provizorně osprchovat nebo si třeba umýt hlavu.

S úspěchem byly nalezeny i další možnosti využití. Naplněný vak se dá například použít jako měkký polštářek při odpočinku nebo při první pomoci. Pokud máte vak v černé barvě, můžete jej naplněný vystavit slunečním paprskům a voda se v něm poněkud ohřeje. Můžete ji pak použít k hygieně nebo pro přípravu vařených nápojů a jídel. Tím, že je již trochu ohřátá, ušetříte cenné palivo svého vaříče. Vaky DROMLITE™ se dají zakoupit opět u stejné firmy jako filtr a jsou v provedení 2 litry, 4 litry, nebo podobné typy, až do objemu 10 litrů.

Vaky mají univerzální šroubovací uzávěry, na které jde i přímo našroubovat mini filtr MINIWORKS™ a filtrovat tak vodu přímo do vaku.

Přesun a pohyb

Při činnosti v týlu nepřítele věnujete značnou část svého času přesunům z místa na místo. Většinu těchto přesunů uskutečníte pěšky. Při pěším přesunu existuje také největší riziko vašeho odhalení. Proto je nutno nekompromisně dodržovat určitá základní pravidla. Jedná se vesměs o jednoduchoučké principy, jejichž používání vám téměř zaručí, že odhalíte nepřítele dříve než on vás.

Při chůzi nepřátelským územím (tedy prakticky kdekoliv) postupujte rozvážně, beze spěchu a bez prudkých nebo zbrklých pohybů, které zbytečně zvyšují hluk při postupu. Zhruba každých deset minut se zastavte a alespoň minutu pečlivě naslouchejte. Budete tak zavčas upozorněni na blížící se nebezpečí. Vnímejte nejen zvuky případného agresora, ale i zvukové pozadí okolí. Křik ptáků nebo třeba úprk srnčí zvěře vás může na nebezpečí upozornit mnohem dříve, než se k němu dostanete. Při takto opatrném postupu zapomeňte na armádní pochodové tabulky. Rychlost pochodu 4 km/h je často naprosto nedosažitelná. V neznámém terénu, bez použití cest a při maximální opatrnosti, může vaše pochodová rychlost klesnout až na 0,5 km/h. Ostražitost je vždy prioritní a to i za cenu podstatného snížení rychlosti přesunu.

Při jakékoliv zastávce v pohybu si ihned klekněte na koleno a to pro okamžité snížení vaší siluety a tím i cíle, který představujete. Také při čtení mapy klečte na kolenou. Mapu přitom rozkládejte na zemi, aby svou plochou netvořila snadno zpozorovatelný objekt. Veškeré další činnosti vykonávejte také v pokleku nebo podřepu - vybalování věcí z batohu, přípravu stravy, dokonce i močte v pokleku. Nikdy si nemůžete být jistí, zda na vás někdo nemíří. Vždy se snažte zaujímat co nejmenší cíl. Při pochodu i odpočinku, ve dne i v noci. Bude tak mnohem těžší vás zpozorovat nebo zastřelit. I pokud na vás již někdo střílí, máte značnou taktickou výhodu. V kleku jste mnohem blíže k zemi a tak s sebou rychle plácněte a odplazte se do úkrytu. Oproti stojí je to rozdíl desetin sekundy, ale podle bojových zkušeností jsou to právě ty chvíle, které mohou rozhodnout mezi životem a smrtí. Proti poškození kolen otlaky je výhodné nosit ochranné nákolníky - nejlépe kvalitní černé na skateboard. Pokud je nemáte, ušijte si je třeba z celtoviny a kousků molitanu nebo karimatky.

Velkou pomocí vám bude kvalitní dalekohled. Pomůže vám prozkoumávat okolní terén na mnohem větší vzdálenosti a podrobnosti než pouhý zrak. Dalekohled můžete zařadit do své výstroje ještě před akcí, nebo se jej můžete pokusit získat později krádeží v nějaké chatě nebo přepadením myslivce.

Pohyb v noci, měsíční tabulky

Osamělý záškodník nemá, až na výjimky, možnost používat vyspělé přístroje typu termokamer, infradalekohledů a podobných pomůcek k orientaci ve tmě. Musí tedy v plné míře využívat pradávných postupů a metod, používaných hojně

speciálními jednotkami v minulosti. Jedná se o využívání svitu největšího vesmírného tělesa, jaké se na noční obloze pohybuje. Je to měsíc. Relativně jednoduchými metodami lze na dlouhou dobu vypočítat jednotlivé fáze měsíce i přesné časy jeho východu a západu. Z toho se dá s velkou přesností odhadnout množství a intenzita měsíčního světla stejně jako přesná doba noci, po kterou bude měsíc zemi osvětlovat. Z těchto informací se pak sestavují takzvané měsíční tabulky, ve kterých se dá jednoduše vyhledat případné množství měsíčního světla pro každou konkrétní noc a konkrétní noční hodinu. Tyto informace pak přijdou velmi vhod při plánování a přípravě všech akcí, které budou probíhat v noci.

Přesun neznámým terénem nebo pozorování nepřátelských objektů bude chtít diverzant provádět za jasného slunečního svitu a naopak hlubokou tmou využije na sabotážní útoky nebo na opatrný pohyb nepřátelským územím, které však do detailu sám zná. Takto rozvržené plány mohou poněkud omezit povětrnostní vlivy, zejména hustá oblačnost, která může zcela překrýt i jinak jasný měsíc, ale dobře školený záškodník s citem pro přírodu umí počasí dokonale předpovídat a tak ani tohle nebývá problém. Měsíční tabulky si musí záškodník většinou sestavovat sám, ale dobře mu k tomu poslouží údaje o měsíci, které jsou běžně dostupné. Měsíční fáze jsou podrobně rozkresleny v některých kalendářích. Také přesné časy východu a západu měsíce jsou v některých kalendářích zaznačeny, zejména v těch určených pro myslivce. Jinak se dají tato data běžně zjistit od pracovníků hvězdáren, astronomů nebo meteorologů. Většina těchto odborníků provozuje i různé informační telefonické linky, kde lze tyto informace zdarma získat i bez osobní návštěvy.

Při svícení v noci používejte na baterce červený filtr. Světlo je pak hůře pozorovatelné a neničí tolik vaši možnost nočního vidění jako nechráněné ostré světlo. Otočte se na předmět nebo prostor, který chcete osvětlit, a pak jej osvětlete pouze krátce na nezbytně nutnou dobu. Pokud možno svíťte pouze směrem k zemi, aby se světlo příliš neodráželo od okolních objektů. Se zapnutou svítlnou nedělejte prudké pohyby a nesměrujte světelný kužel prudce sem-tam. To vyvolává prudké pohyby světla a stínů, což může být zdaleka pozorovatelné. Při studování mapy se v leže ukryjte pod celtou nebo pončem, aby paprsky nepronikaly do okolí. Mějte na paměti, že jste při tom velmi zranitelní.

Do výstroje zařaďte i jednoduché látkové návleky na boty podobné těm, které se používají u lékaře či v nemocnicích. Při diverzní akci utlumí vaše kroky na tvrdém povrchu (asfalt, beton) a na měkkém povrchu (hlína, písek) zamezí zanechání jasných stop podrážek, což by vás později mohlo usvědčit jako důkaz. Návleky také zamezí zachycování různých nečistot do vzorku podrážky, což jinak také může být použito jako důkaz vaší přítomnosti na místě diverze.

Pravidelně alespoň jednou denně kontrolujte svá chodidla. Za každou cenu musíte zabránit tvoření otlaků a puchýřů, nebo je alespoň podstatně omezit. Nohy jsou váš nejdůležitější dopravní prostředek, proto by měly být neustále v dokonalé kondici. Při prohlídce nohou si sundejte vždy jen jednu botu. Po skončení prohlídky a ošetření chodidla se znovu obujte a teprve potom vyzujte botu druhou.

V případě nečekaného přepadení tak rychle nazujete jen jednu botu a můžete zahájit obranu nebo útěk. I v případě, že musíte několika skoky dosáhnout krytu, ponese se vám jedna bota lépe než dvě. Pokud zůstanete při napadení bosí, jste již prakticky mrtví. Jako mnoho dalších, zdá se i tato maličkost celkem nepodstatná. Instruktoři Specnaz však ve výcvikových kurzech trvají na jejich důsledném plnění. Výjimky neexistují. Záškodník se musí tyto návyky naučit vykonávat zcela podvědomě, bez přemýšlení o jejich smyslu. Zvířata se s mnoha potřebnými instinkty již narodí a automaticky vykonávají vše, co jim velí pud. Člověk se všemu musí znovu učit.

Nepřemýšlejte nad tím, jestli je nutné zrovna při této zastávce klekat na koleno, nebo jestli si můžete právě teď dovolit sundat obě boty. Stejně tak nevynechávejte zastávku v pochodu, určenou k naslouchání, jen proto, že máte pocit bezpečí. Tohle platí o všech naučených maličkostech. Prostě je vykonávejte a věřte, že nějaký smysl mají. Rozdíl mezi živým nebo mrtvým dopadeným záškodníkem většinou znamená jen selhání v nějaké maličkosti.

Puchýře

Nejčastější příčinou puchýřů a otlaků je několik.

Dlouhé nehty: nehty udržujte neustále nakrátko ostříhané a správně zapravené. Dlouhé nehty způsobují otlaky, ničí ponožky a mohou způsobit i větší zdravotní problémy.

Cizí předměty v botě: Pokud ucítíte v botě kamínek, větvičku nebo jiný předmět, odstraňte jej hned. Nečekejte, až vám způsobí puchýř nebo oděrku.

Vadné boty: Musíte mít správnou velikost a tvar boty. Kontrolujte, zda nemáte ve vnitřním prostoru boty vyčnívající hřebík, shrnutou vložku nebo kůži boty. Pokud vám boty nepadnou, musíte je dobře rozchodit. Namočte je do vody a pochodujte dokud neuschnou. Mokrý kůže se přizpůsobí tvaru vašich nohou. Ojedinelé místo, které vás dře nebo tlačí, natřete zevnitř i z venku alkoholem a rozchoďte. Před akcí můžete také předat boty obuvníkovi, který je schopen botu o trochu prodloužit nebo rozšířit natažením na dřevěné kopyto.

Ponožky: Puchýře způsobují zejména ponožky silonové, hrubé vlněné anebo zaštepované (spravované). Do bot si dávejte minimálně dvojce, jedny tenké, bavlněné, pro sání potu. Na ně pak ty tlusté vojenské. Každopádně, pokud skutečně hodně pochodujete, nemusí vám ponožky vydržet více než několik dní. Málokdo má pak chuť neustále ponožky spravovat, nebo jich nosit velkou zásobu. Záškodníci Specnaz si pro dlouhodobé nasazení ponožky neberou. Místo nich používají látkové onuce. Jsou to pruhy látky ovinované kolem chodidel a kotníků. Proti ponožkám mají několik nevýhod. Navlékání na nohy je poněkud pracnější a správné používání vyžaduje určitou zkušenost. Dále jsou to však již samé výhody. Onuce lépe chrání nohu než tenká ponožka. Pokud se začne onuce prodírat, prostě ji převinete tak, aby se namáhané místo dostalo na jinou část nohy, kde nedojde k prodření. Operativním převíjením můžete více chránit nohu v místech, kde to zrovna potřebuje.

Při dlouhých pochodech v záškodnickém kurzu jsme byli instruováni omotat si pečlivě chodidlo a zejména chodidlovou klenbu. V horském terénu se onuce použily k vypolstrování paty a pevným utažením zpevnily oblast kotníků. To bylo potřebné při přeskakování kamenných puklin. Kdo si omotání neprovedl, měl večer od tvrdých nárazů naražené paty, které často úplně zmodraly, a oteklé bolavé kotníky. Při dlouhodobém sestupu z hor byly onuce přemotány s důrazem na vystlání a změkčení špiček bot a ochranu prstů.

Při podvrknutém kotníku využijete pevně staženou onuci jako bandážovací obinadlo, což vám dovolí pochodovat nouzově dále. V mrazivých podmínkách hřeje onuce lépe než ponožka a mezi její záviny se dá vkládat novinový papír, suché listí nebo tráva, což podstatně zvýší tepelnou izolaci nohou. V týlu nepřítelů můžete občas získat nové boty za své staré a rozbité. Málokdy se vám poštěstí získat přesně vaši velikost. Pokud je bota větší, můžete pomocí onuce tento problém lehce vyřešit zvýšením počtu návinů v místech, kde je vám bota volná. Onuce mají i mnoho dalších využití. Náhradní onuce dobře využijete k ochraně proti chladu namotáním na hlavu místo čepice, nebo okolo pasu jako ledvinový pás. Čistou onuci můžete použít jako vrchní, krycí, nesterilní obvaz, nebo pro přivázání dlahy ke zlomené končetině. Zkroucením pruhu onuce získáte dobré škrtidlo pro zastavení krvácení.

Před pochodem a po jakémkoliv delší přestávce několikrát na místě poskočte, aby jste zjistili, zda vám někde necinká nebo nechrástí výstroj. Zvláště demaskující je rachocení zásobníků, klepání zbraně, šplouchání vody v polo-prázdné polní lahvi, vrzání zánovních bot a chrastění zápalek v náprsní kapse. Odstraňte jakýkoliv původ nežádoucích zvuků. Veškerou drobnou výstroj přichycujte k opasku nebo batohu kousky padákové šňůry nebo maskovací lepicí páskou. Když se ráno, nebo po delší přestávce vydáváte na dlouhý pochod, pochodujte asi čtvrt hodiny. Pak se krátce zastavte a upravte si utažení bot, spravte ponožky nebo onuce a upravte nosné řemeny výstroje.

Nenechávejte si žádné předměty viset přivázané na krku. I kompas mějte raději přivázaný ke speciálnímu poutku na oděvu nebo ke knoflíkové dírci náprsní kapsy. V případě vašeho nenadálého pádu, zřícení ze svahu či ze stromu nebo jen při prudkém plácnutí s sebou na zem při krytí, vás může šňůra okolo krku snadno podříznout, uškrtit, zlomit hrtan nebo i zlomit vaz (takové případy se již několikrát staly).

U mnoha zásahovek se při zavazování bot používá malá finta. Po obutí se tkaničky nezavazují na obvyklé kličky, ale svážou se pevným uzlem. Delší konce se pak uříznou nožem. U takto zavázané boty se pak v akci nemůže stát, že se rozváže po zachycení o nějaký předmět. Dokonce se bota nevyzube ani při brodění hlubokým bahnem. Pokud pak potřebujete po akci boty vyzout, prostě tkaničky přeřezete svým nožem. Samozřejmě, že finanční výdaje za stále nové tkaničky vás nemile překvapí, ale je to lepší, než si nechat prostřelit v akci hlavu kvůli rozvázané botě. Mnoho vojáků také používá místo klasických tkaniček stejně dlouhé kousky padákové šňůry, která je pevnější a trvanlivější.

ÚKRYT

(dle doporučení CIA)

Pro osamělého diverzanta je bezpečný úkryt jednou ze základních podmínek přežití. Slouží mu zejména k odpočinku, skladování výstroje, přípravě stravy, plánování a přípravě akcí a pro mnoho dalších nezbytných úkonů. Jakkoliv "zastrčené" místo stejně ale nakonec objeví buďto aktivní houbař při lovu hub, hajný na obchůzce lesa nebo lesní dělníci provádějící těžbu nebo obhlídku porostů. Nebezpečí odhalení vzrůstá úměrně době, kterou strávíme na jednom místě.

A tady vyvstává otázka. Existují ještě vůbec v naší republice místa, kam dlouhodobě nevzkročí lidská noha? A odpověď? Ano, existují! A je jich dokonce poměrně mnoho. Jenže se většinou jedná o místa, kde se dá skrývat týden, měsíc nebo maximálně jedno roční období. Potom už je riziko nevíтанé návštěvy velké. Ale co takové místo, kam nepřijde nikdo třeba mnoho let? Ano, i taková ještě jsou. A schválně, jestli přijdete na to kde?

Někoho možná napadnou nepřístupné bažiny, staré skládky odpadků, stoky, neobjevené jeskyně a zapomenuté štolý. To je sice hezké, ale nepoužitelné. V takovém prostředí si můžete zřídit stanoviště maximálně tak na týden a už toho budete mít plné zuby. Delší pobyt tam vás poškodí jak zdravotně tak psychicky. Svého času si CIA kladla podobné otázky. Nakonec se z toho vyklubal úkol pro členy jednoho podřízeného oddělení.

"Zjistit v regionu střední Evropy místa ve volné přírodě vhodná pro dlouhodobý pobyt jedince nebo maximálně tříčlenné skupiny osob, s minimálním rizikem náhodného setkání nebo objevení místním obyvatelstvem."

Bylo vyhodnocováno mnoho družicových snímků a map, spolu se statistickými údaji a údaji o zvyklostech civilního obyvatelstva. Vše doplňovaly psychologické studie chování člověka. Po vytipování vhodných lokalit bylo přistoupeno i k praktickým zkouškám. Ty zahrnovaly umístění citlivých elektronických senzorů pro sledování případného pohybu, ale třeba i ponechání svazků bankovek tehdejší měny ve vodotěsných, průhledných, jasně označených a z dálky viditelných pouzdrech. Správně se předpokládalo, že pokud by snad nějaký český človíček na ta místa opravdu zabloudil, peníze by jistě nenechal bez povšimnutí. O dobrém zvolení vytipovaných míst svědčí i fakt, že na některých zůstaly peníze dodnes.

Pokud náhodou na svých toulkách přírodou takové pouzdro s penězi objevíte, klidně si jej ponechejte. Nezapomeňte však také nahoru do nebe zamávat na družici, která Vás právě vyfotila, změřila, zvažila a určila Váš věk a pohlaví.

Ale k věci! Z celého výzkumu vznikla zpráva popisující místa s nulovým pohybem osob a tedy i minimální možností objevení případně ukryté osoby. Nejednalo se o žádný soupis konkrétních lokalit, ale o obecný popis, jak má

takové místo vypadat a co musí splňovat. Podle tohoto popisu si pak může skupina nebo osamělý diverzant sám vybrat nevhodnější místo, blízko oblasti svého působení.

Abychom Vás dlouho nenapínali. Jedná se o kopcovitý, zalesněný terén, kde je nutno vyhledat prudký svah s takovým sklonem, **který již znemožňuje chůzi bez pomoci rukou**. Dále musí být svah souvisle a hustě zalesněn a jeho minimální délka má činit nejméně 180 metrů. Přičemž minimální délkou se zde rozumí souvislý, zalesněný úsek svahu bez přerušení například lesní cestou nebo pěšinou. Samozřejmostí je, že po celé délce tohoto úseku musí být zachován stejně strmý sklon. To jsou podle výzkumu místa, kam opravdu "nikdo ani nepáchne". Jediným eventuálně reálným ohrožením takového místa bývá možnost zahájení těžby dřeva v této lokalitě. To už je ale snesitelné riziko. Navíc se dá ještě snížit tím, že zatelefonujete na příslušnou lesní správu a necháte se informovat o plánu těžby dřeva v určené lokalitě na několik let dopředu. Samozřejmě, že takovéto informace nesdělují kdekomu, ale zdravě drzý "záškodník" s trochou představivosti si do telefonu jistě nějakou vhodnou historku vymyslí.

Pro úplnou bezpečnost je samozřejmě nutné se vyhnout i souvislým porostům borůvek, ostružin, hub a jiných lesních plodin, které čeští občané s velkou oblibou spásají.

V blízkém dosahu budoucí základny by se měl nacházet zdroj vody, jako např. potůček. Na prudkém svahu se také někdy dá po pečlivé prohlídce objevit místo, kde podzemní voda prosakuje na povrch. Pak už zde stačí jen vytvořit malou nenápadnou prohlubeň, která se postupně vyplní vodou.

Mnoho z vás si teď pomyslí. Na takové místo jistě nikdo nepřijde, ale dlouhodobě přežívat se tam také nedá.

Právě proto byl k provedení výzkumu přizván i tým odborníků na survival, kteří na základě svých znalostí a zkušeností vytvořili rozsáhlý návod, jak se na "svahu zabydlet". Rozsah rad a návodů mnohokrát převyšuje prostorové možnosti této knihy a tak shrneme pouze několik nejzákladnějších:

Pro člověka je pohyb po nakloněné rovině nepřírozený a tudíž vysilující a škodlivý. Velmi brzy se dostavují silné bolesti kotníků, kolen a zad, které mohou vyústit až v otoky a trvalé poškození.

Při dlouhodobém pobytu na prudkém svahu je třeba vytvořit vodorovnou plochu. Je to nutností zejména ze zdravotního hlediska. Její velikost se řídí délkou pobytu a počtem osob. Obecně platí – čím menší, tím lepší. Plošinku vytvoříme nejlépe odkopáním svahu a srovnáním do roviny spolu s nakopanou zemínou.

Kde toto nelze uskutečnit, vytvoříme plochu z nejvhodnějšího okolního materiálu. Například – pečlivě naskládaný kamenný val (pozor na možnost sesuvu), nebo dřevěná plošina ze silných větví a kmínků opřená jednou stranou o svah a druhou připevněná k pevně zapuštěným dřevěným kůlům, případně přivázaná k okolním stromům. Plošinka by měla být co nejmenší a sloužit pouze k činnostem, jako jsou příprava a konzumace stravy, opravy výstroje a výzbroje, radiové vysílání, atd... Pro úsporu místa se má spát v závěsných sítích

rozmístěných na okolních stromech. Také veškeré vybavení se má skladovat zavěšeno na stromech v těsném okolí plošinky nebo na zvláštní malé plošince či polici, pro tento účel zhotovené.

Pokud se skrývá pouze jedna osoba, není to tolik náročné na prostor a lze plošinu využít univerzálně ke všem činnostem i spánku. Pro dlouhodobý pobyt lze plošinu vybavit bočními a přední stěnou z dostupného okolního materiálu, jako je kámen, drny nebo dřevo. Velmi vhodné je také vytvoření konstrukce z větví a její pokrytí chvojím, trávou nebo kůrou, čímž vznikne improvizovaná střecha. Tato opatření značně zvýší dlouhodobou obyvatelnost vybrané lokality.

Pro tepelnou úpravu stravy je nejvhodnější využít některého typu přenosného vařiče. Při dlouhodobém pobytu však po čase zákonitě dojde k vyčerpání zásob paliva. V tom případě nezbyvá nic jiného než používat otevřený oheň. V takovém případě však velmi narůstá možnost prozrazení. Zdroj ohně musí být bezpečně ukryt uvnitř obydlí, kde se zbuduje improvizovaný krb z kamenů. To zcela zneвозмоžní případné zpozorování záře plamenů nepřítelem.

K odvedení kouře pod hustý porost lze použít vykopaný příkop vzhůru do svahu a zakrytý plochými kameny. Jako palivo lze používat pouze pečlivě vybrané kusy dřevěného materiálu, zcela prosté jakékoliv vlhkosti. Dřevo musí hořet s minimální tvorbou kouře. V průběhu hoření pravidelně kontrolujeme, zda není množství odcházejícího kouře nápadné a zda se někde v okolí úkrytu nebo kouřového příkopu nevznítil okolní zápalný materiál.

I přes tato opatření zůstává riziko prozrazení ohněm stále velmi vysoké. Proto je třeba použití ohně podřídit přísnému režimu s maximálním omezením.

Jednou z nejdůležitějších podmínek skrytého přežití v tomto prostoru je nekompromisní dodržování pravidel maskování. Zcela zásadní je hlavně samotný výběr místa. Okolní les musí být natolik vzrostlý a hustý, aby zcela znemožnil spatření úkrytu z okolí. Jako nejlepší se jeví hustý smrkový porost o výšce stromů 4 až 5 metrů. Na místo nesmí být vidět z žádné strany. Nebezpečné jsou zejména hřebeny okolních kopců, údolní cesty, silnice a zejména protisvahy. Před jakýmkoliv započatím případné stavby místo pečlivě proveďte zejména v tomto ohledu.

Samotný úkryt nesmí v ničem narušovat ráz okolního prostředí. Toho docílíme jednak použitím vhodného materiálu při stavbě a nakonec pečlivým zamaskováním hotového úkrytu, nejlépe živou vegetací.

Při dlouhodobějším pobytu pečlivě dbejte na to, aby nedocházelo k vyšlapávání cestiček, spojujících místo pobytu se studánkou, latrínou, skladem paliva, atd... Vždy svoje trasy poněkud měňte. Velmi nápadným se též může stát i chybějící suché klesti v lese, které jste z pohodlnosti pro oheň sbírali v blízkosti úkrytu. Tyto demaskující znaky jsou velmi patrné zejména z výšky. Pečlivé pozorování z letadla či vrtulníku odhalí všechny náznaky vaší činnosti, které si na zemi ani neuvědomíte. Zejména nápadné jsou všemožné pěšiny a cestičky vyšlapané v jehličí a trávě. Na zemi si nevšimnete žádných rozdílů, ale ze vzduchu se vše jeví jako souvislé a nápadné čáry. Na to je třeba dávat neustálý pozor a nutit

se používat stále jiné a jiné trasy i k těm nejobvyklejším místům. Stejnou cestičku byste měli využít jen zhruba každé tři dny. V této době má sešlapaný podklad možnost se vzpamatovat.

Další možnosti prozrazení jsou zvuky. V maximální možné míře omezte zvuky, jako je hlasitý hovor, kopání zeminy, pípání a chrčení přístrojů, lámání kletí, cinkot náradí a výstroje. Snažte se být co nejvíce potichu a naslouchat okolním zvukům. Po několika dnech dokážete dobře rozpoznat přirozený "šum" okolí a každá jeho změna vás může upozornit na blížící se nebezpečí.

Preventivní zbudování takovéhoho úkrytu je velmi doporučováno i pro případně nasazené agenty, působící ve městech. Lze v něm dlouhodobě uchovávat potřebnou výstroj. V případě prozrazení má tak agent na útěku poslední útočiště k načerpání sil a promyšlení dalšího postupu.

Každý, kdo se rozhodne zbudovat podle těchto rad někde vlastní základnu, musí pamatovat zejména na hlavní bod z kapitoly o maskování. Nikdy, ale opravdu nikdy, nesdělujte další osobě informace o existenci úkrytu. Nepřípustné jsou i jakékoliv náznaky nebo specifikace místa pobytu, kde se nacházíte. Pokud jednou půjde do tuhého a vy budete třeba prchat před bezpečnostními složkami, je velká pravděpodobnost prozrazení. Vyšetřovatelé provedou rychle mnoho výsledků vašich příbuzných, přátel a spolupracovníků.

Pokud jste se před někým z nich zmínili i jen v náznaku o místě, kam jezdíváte, bude vše prozrazeno. Pak už není problém prohledat i velké území za pomoci rojnic mnoha vojáků se psy nebo vrtulníkem s termokamerou. Je pravda, že i v tomto případě nemusí být nic ztraceno. S trochou přípravy, špetkou štěstí a velkou dávkou chladnokrevnosti se dá v pohodě uniknout termokamerám, infrapřístrojům, zuřivým psům i neprostupným rojnicím vojáků. Vše se naučíte v následujících kapitolách.

Jak už na začátku vyplynulo, byly v tomto článku použity informace ze studie CIA. Ve výcvikovém programu SPECNAZ byla však tato studie přijata za vlastní a podobné schéma chování je doporučováno i vlastním diverzantům. Navíc vše bylo doplněno ještě několika dalšími doporučeními, které jsou shrnuty dále.

Při dlouhodobém přežití v přírodě s omezením rizika odhalení na minimum, jsou diverzanti učeni chovat se jako zvířata. Nechce se od nich žádná krutost, jak je toto rčení obvykle užíváno, ale vše je naopak podřízeno nenásilné cestě splnutí s přírodou spolu s přejmutím zvyků jejich pradávných obyvatel. Žádná zvěř nežije na místě omezeném jedním kopcem nebo údolím, ale má svá rozsáhlá teritoria. Stejně tak i diverzanti jsou učeni operovat v poměrně velkém prostoru. Bylo proto sestaveno i několik základních pravidel pro obdobný způsob života.

Pro dlouhodobé přežití nestačí pouze jeden úkryt. Musíte si vytvořit nejméně tři plnohodnotné úkryty na různých místech. Jejich vzájemná vzdálenost musí být co největší, ale neměla by přesahovat délku jednoho celonočního pochodu. U každého jedince se tato vzdálenost pochopitelně liší v závislosti na jeho osobní kondici. Pobyt v jednotlivých úkrytech musíte nepravidelně měnit a v žádném byste neměli zůstat déle než jeden týden. Ze začátku může takový způsob

přežívání narušovat vaše staletými zafixované vnímání jednoho domova a tzv. "rodinného krbu", ale je ve vašem zájmu, abyste takový způsob života přijali za vlastní co nejdříve. I v historii dokázaly právě kočovné národy největší odolnost proti všem negativním vlivům. Vzpomeňte si třeba na cikány, mongoly nebo africké křováky. Velká přizpůsobivost a kočovný způsob života těchto národů je v dějinách již mnohokrát ochránil před útrapami a někdy zabránil i naprostému vyhubení.

Toto neustálé střídání pohybu značně omezí možnosti vašeho vypátrání. Umožní vám operovat na rozsáhlých územích a nepřítel tak může vaše působení považovat za činnost několika samostatných a nezávislých osob.

Příroda v okolí úkrytů také bude mít vždy dostatek času pro svou regeneraci a nebudou tak patrné stopy pobytu, které více méně neustále zanecháváte. Dokonce i lidský pach po vašem odchodu z těchto míst rychle vyprchá a tak i policejní pes označí úkryt za opuštěný. Pronásledovatelé pak dojdou k závěru, že jste předmětné místo již natrvalo opustil a většinou je nenapadne místo dlouhodobě pozorovat nebo uchystat nějakou léčku.

Umístění jednotlivých úkrytů můžete takticky zvolit podle činnosti, kterou tam chcete převážně vykonávat. Pro shánění potravy se hodí místo spíše v kulturní obdělávané krajině, kde je v blízkosti množství polí s jedlými plodinami, sady s ovocem, nebo usedlostí s domácím zvířectvem. Naopak pro výrobu nástrojů či opravy výstroje se hodí místo klidnější, někde stranou v horách a hlubokých lesích. Časem také nashromáždíte určité množství zásob potravin a dalších věcí potřebných k životu. Není samozřejmě rozumné skladovat vše na jednom místě. Rozumné je vše rozdělit tak, abyste ani při náhodném prozrazení jednoho úkrytu nepřišli o všechno. To má nesporné výhody i v tom, že máte potřebné věci rozmístěny rovnoměrně na území svého "loviště" a nemusíte stále vše tahat na svých zádech.

V podmínkách skrytého přežívání v období několika let budete nuceni úkryty měnit i podle ročních období. Letní sezóna vás zatlačí do vyšších nadmořských výšek, které jsou relativně méně osídlené a navštěvované. Naopak v zimě se stáhnete spíše do klimaticky příznivějších nížin s menší sněhovou pokrývkou, kde častější pohyb osob pomůže zamaskovat vaše stopy, které budete ve sněhu nutně zanechávat.

Nezanedbatelný je i samotný faktor přesouvání z jednoho úkrytu do druhého. Na první pohled se jeví jako rizikový, ale při důsledném dodržování zásad maskování a skrytého přesunu je nebezpečí prozrazení jen malé. Naopak dlouhodobé setrvávání na jednom místě vede, kromě již zmiňovaných stop, k nezadržitelnému vzniku nudy, pocitům osamění a z toho plynoucí deprese. Proti těmto pocitům nejsou úplně imunní ani trénovaní jedinci s dobrou psychickou odolností. Plné propuknutí těchto pocitů pak následně vede k stále většímu počtu chyb ve vašem konání. To pak často vede k prozrazení. Někdy dospějí myšlenkové pochody osamělce k takovým bizarnostem, že se nakonec sám a dobrovolně vzdá nepříteli jen proto, aby byl zase mezi lidmi. Právě peší přesuny však mohou

vzniku nudy zabránit, nebo ji alespoň omezit. Na cestě musíte být značně obezřetný, bdělý a všímavý. Zrak i sluch vás při tom zaplavují obrovským množstvím podnětů. To vše musí váš mozek zpracovat, analyzovat a správně vyhodnotit. Při takové duševní činnosti pak rozhodně není na nějakou nudu čas. V málokteré příručce je psychologii věnováno více než několik slov. Většina odborných analýz krizových případů přežití však uvádí jako hlavní příčinu neúspěchu právě špatný psychický stav jedince. Nuda přerostlá ve stavy deprese se může stát pravou příčinou vaší smrti ve více než devadesáti procentech případů. Situace, které skutečně neovlivníte (počasí, atd.), vás mohou zahubit v méně než pěti procentech zkoumaných případů. Zbývající procenta připadají na věci nečekané, jako je třeba napadení divokým zvířetem, utonutí, atd... I těmto věcem však můžete úspěšně předcházet dodržováním základních pravidel bezpečnosti a vyvarováním se zbrklého jednání.

Přesun také musíte plně využít k pozorování změn v blízkém i vzdálenějším okolí. Jakékoliv nové okolnosti musíte pečlivě vyhodnotit a rozhodnout, zda pro vás nepředstavují nějaké nebezpečí. Můžete tak zavčas zpozorovat častější pohyby nezvaných osob. To vše může signalizovat připravující se pátrací akci nebo zátah.

Při každé změně úkrytu musíte být velmi obezřetní. Vždy existuje nebezpečí, že v čase vaší nepřítomnosti byl úkryt objeven. Proto nesmíte jít nikdy přímo k němu. Při přiblížení musíte postup zpomalit, jít velmi obezřetně a zrakem i sluchem pátrat po jakýchkoliv změnách. Okolo místa úkrytu musíte obejít alespoň dva okruhy. Jeden větší pro prozkoumání širšího okolí a druhý v bezprostřední blízkosti úkrytu. V případě jakýchkoliv pochybností můžete zalézt do hustého křoví a dlouhou dobu pozorovat úkryt i okolí. Při tomto postupu máte téměř stoprocentní naději na objevení případných pastí nebo číhajících nepřátel. Taková bezpečnostní opatření si mohou vyžádat až několik hodin, ale rozhodně se vyplatí. Přímo v prostoru úkrytu pak zkontrolujte drobné informační "pastičky", které jste tam nachystali při minulém odchodu. Malá větvička nebo list skřípnutý do dveří nebo nevinne vyhlížející šiška či obložek na bedýnce s výstrojí vás mohou upozornit svojí změněnou polohou na fakt, že úkryt někdo prohledával. Často to mohou způsobit jen lesní zvířátka nebo vítr, a proto neztrácejte hned nervy. Pastichek musí být více a nejlépe takového druhu, aby změna jejich polohy svědčila bezpochyby o návštěvě člověka. Také si před odchodem snažte zapamatovat rozmístění a celkový stav úkrytu. Při prohledávání se málokomu podaří zanechat místo v naprosto stejném stavu. Pokud tedy zjistíte neklamné známky cizí návštěvy, okamžitě úkryt navždy opusťte. Nezáleží na tom, jestli jej našla nepřátelská hlídka nebo hrající si dítě. Není již pro vás bezpečný.

Rozhodně nikdy nepřipusťte nadměrné lpění na určitém místě nebo konkrétních věcech. Vždy musíte být schopni okamžitě a bez váhání opustit vše, co jste doposud vybudovali a nashromáždili a přesunout se třeba i o několik set kilometrů daleko, pokud je to potřeba pro vaši bezpečnost. Výstroj seženete jinou, úkryt vybudujete znovu. Zdraví, život a svobodu máte však jen jednu. Skutečně nejcennější věc pro přežití jsou vědomosti ve vaší hlavě. Na ostatním nezáleží.

Oheň

Oheň je v podmínkách přežití nezbytnou samozřejmostí. Tématům přípravy, rozdělání a udržování ohně se podrobně věnuje každá tábornická příručka, a proto není nutné, je zde obsáhleji rozebírat. Pozornost věnuji pouze dvěma praktickým příkladům.

Finský oheň

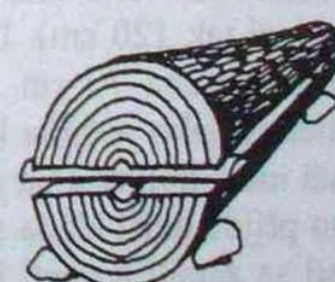
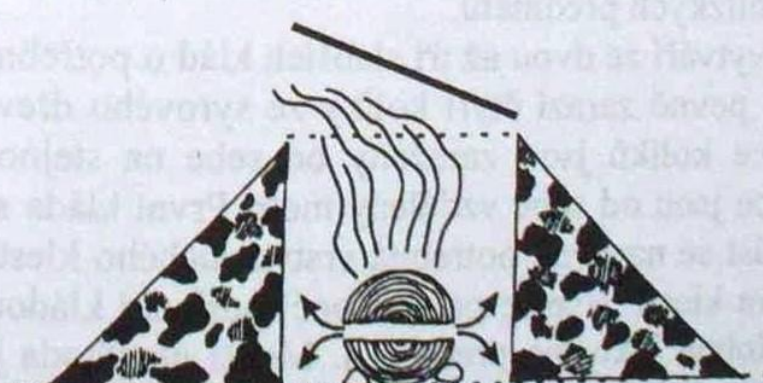
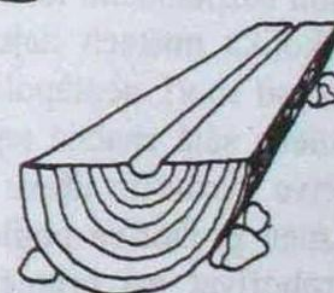
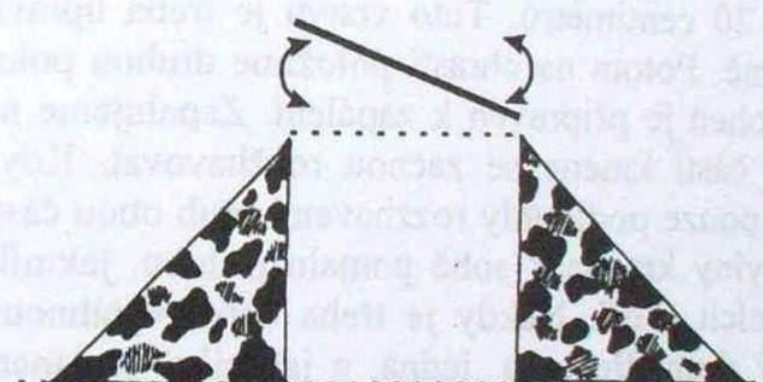
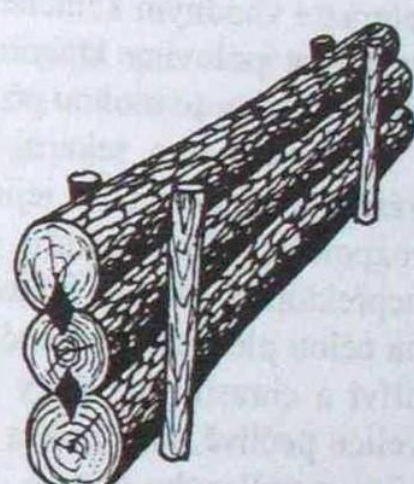
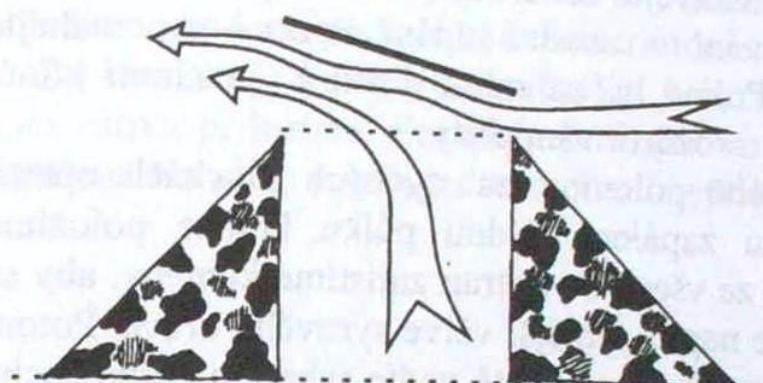
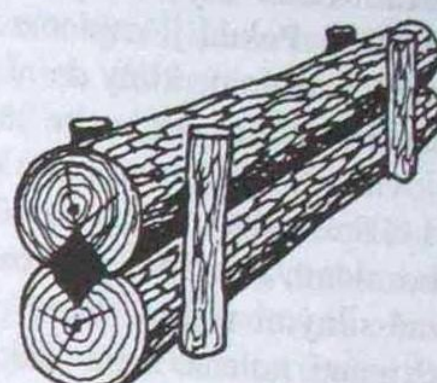
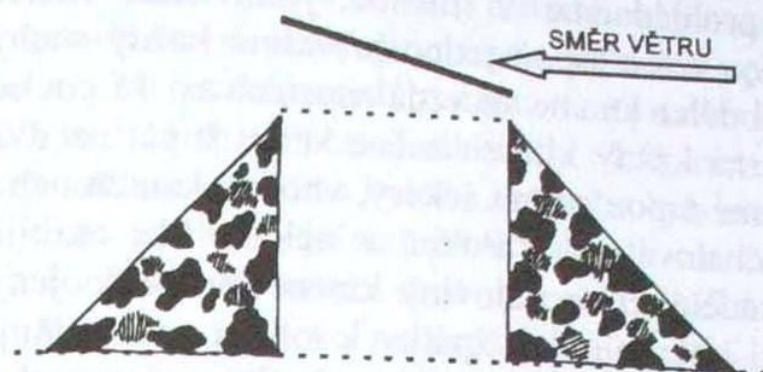
Tento typ ohně je pod různými názvy popsán snad ve všech publikacích, zabývajících se použitím ohňů v nouzových situacích. Ne každý však plně pochopil skutečný význam tohoto typu ohně pro přežití. Podle zkušeností se najde u nás jen málo lidí, kteří si tento oheň opravdu zkoušeli prakticky sestavit a zapálit. Při některých kurzech přežití jsou často slyšet názory na velkou nepraktičnost tohoto ohně. Za největší zádrhel se obecně považuje uříznutí vhodného kusu kmene a jeho podélné rozštípnutí. Vždyť, nikdo s sebou v batohu netáhá velkou pilu na uříznutí kmene, kladivo a klíny na jeho rozštípnutí.

Toto vše je však velký omyl. Příprava ohně je sice značně náročná na zručnost a čas, ale ve skutečné nouzi vám k ní postačí jen mnoho trpělivosti a nůž. Ano – slyšíte správně, pouze obyčejný nůž a ostatní už zvládnete vyrobit z okolního materiálu.

Sestavení tohoto ohniště je ostatně i jednou ze závěrečných (vysoce hodnocených) zkoušek ve velkém kurzu přežití, kterým procházejí všichni členové elitních US oddílů GREEN BERETS. Jako jediné povolené nářadí mají pouze nůž a malou sekeru (vážící cca 1 kg). Pokud místo sekery použijí mačetu nebo polní lopatku, je tato disciplína hodnocena vyšším počtem bodů. Tomuto ohni se v kurzu přikládá obrovská důležitost, jelikož jeho využití se předpokládá například pokud je jeden z dvojice zraněn a nemocný a druhý musí jít přivolat pomoc. V tom případě rozdělá kamarádovi finský oheň, který jej vydrží hrát i 24 hodin bez přikládání. Také v mrazivém počasí vás bude spolehlivě hrát celou noc bez rizika, že zapomenete přiložit a umrznete.

No nic, jdeme na to! Ve vzdálenosti asi 70 centimetrů postavíme dvě poloviny dvou dvoumístných stanů nebo přístřešků z přírodních surovin. Pod každou polovinu se mohou uložit dvě osoby. Pro lepší možnost ovládnutí tahu větru a odvodu kouře instalujeme nad mezerou mezi přístřešky pohyblivou stříšku z dostupného materiálu. Podstatně tak zvýšíme obyvatelnost a vnitřní komfort obou přístřešků.

Uprostřed mezi nimi budeme tvořit oheň. Potřebujeme k tomu kmen asi 1,5 metru dlouhý, který rozpůlíme na dvě stejné poloviny. Samozřejmě, že nejlepší je dřevo bukové. V nouzi můžeme použít i smrkové. Méně se hodí borovice, neboť má značné množství smůly, navíc hoří příliš rychle. V lese vyhledáme padlý kmen stromu, dobře proschlý, o vhodném průměru. Pokud se nám nepodaří najít část kmene o vhodné délce, můžeme jej z kmene oddělit trpělivým řezáním drátovou

pilkou, nebo sekerkou drobnými seky po obvodu (tzv. bobrování). Pokud nemáme žádný nástroj, rozdělíme kmen v určeném místě přepálením, přičemž plameny řízeně směřujeme do jednoho místa kmene a zuhelnatělou vrstvu postupně odstraňujeme lopatkou, mačetou, kusem větve nebo vhodným kamenem. Pro zvýšení žáru a tedy i rychlosti přepalování můžeme oheň rozdmýchávat foukáním přes rákosové stéblo.

Kmen potom podélně rozštípíme pomocí klínů ze špičatých kolíků z tvrdého dřeva. Kmen nejdříve po obvodu prohlédneme a zjistíme, jestli nemá někde prasklinu. Pokud ji najdeme (většinou má alespoň jednu prasklinu každý suchý kmen), zatlučeme klíny do ní po celé délce kmene ve vzdálenostech asi 15 cm od sebe. Potupným střídavým tlučením na každý klín se začne kmen štípat na dvě poloviny. K zatloukání klínů použijeme tupou stranu sekery, vhodný kámen nebo kus těžké větve o velikosti větší basebalové pálky. Pokud se některý klín rozbije nebo zlomí, nahraďte jej novým. Oddělující se poloviny kmene budou spojeny různě silnými vlákny, které přitahují obě poloviny zpátky k sobě a znesnadňují rozštípnutí polena. Tato vlákna přesekávejte sekerou, přeřezávejte nožem nebo přerazte vhodným kamenem. Velmi vám to usnadní štípání. Pozor – nepomáhejte rozevírat poloviny kmene rukama. Pokud by náhodou došlo k vypadnutí klínů, obě poloviny se mohou prudce sevřít a rozdrtit vám prsty.

Pokud máme sekeru, můžeme obě poloviny na styčných plochách opatřit záseky. Dojde tak k jejich lepšímu zapálení. Jednu půlku kmene položíme rozpolcenou částí nahoru, přičemž ji ze všech čtyř stran zajistíme kameny, aby se nepřeklopila. Na oba konce položíme napříč silnější větve syrového dřeva. Potom na celou plochu rozpůleného kmene narovnáme hustě vedle sebe a na sebe suché dříví a chrastí, do výšky asi 15 až 20 centimetrů. Tuto vrstvu je třeba upravit velice pečlivě, aby hořela stejnoměrně. Potom na chrastí položíme druhou polovinu rozpůleného kmene. Trámový oheň je připraven k zapálení. Zapalujeme na několika místech najednou. Ploché části kmene se začnou rozžhavovat. Když chrastí shoří, neplápolá žádný oheň, pouze podlouhlý rozžhavený pruh obou částí kmene sálá značné teplo. Obě poloviny kmene k sobě pomalu přilnou, jakmile větve syrového dřeva na obou koncích shoří. Někdy je třeba větve vytáhnout. Kmen prohořívá podle toho, o jaký druh dřeva se jedná, a jak silný je kmen. Prohořívát má průměrně asi 24 hodin i déle. Oheň je to naprosto bezpečný a nezávadný, nehrozí žádné ohoření blízkých předmětů.

Jednodušší verze tohoto ohně se vytváří ze dvou až tří slabších klád o potřebné délce (asi tak 120 cm). Do země se pevně zarazí čtyři kolíky ze syrového dřeva o výšce zhruba 70 cm. Dvě dvojice kolíků jsou zaraženy od sebe na stejnou vzdálenost jako je šířka klád. Dvojice jsou od sebe vzdáleny metr. První kláda se položí mezi kolíky a na její horní část se narovná potřebná vrstva suchého klestí. Na to přijde další kláda a nová vrstva klestí. Vše se pak zakončí poslední kládou. Klestí se zapálí a oheň funguje obdobně jako ten předchozí. Menší nevýhoda je v o trochu menší bezpečnosti, jelikož z něj opadává více uhlíků. Oheň také, oproti tomu předchozímu, dříve shoří, ale zato vydává větší žár.

Ohňový bivak

Při nocování v drsné přírodě nemáme vždy možnost ani čas budovat improvizované přístřešky. Často je nutno spát pouze u ohně. Zde vzniká velké nebezpečí podchlazení, zejména v podzimních měsících. Zatímco přední strana těla je dobře prohrátá od sálajícího ohně, záda vám většinou mrznou. Druhý den se pak můžete vzbudit s bolestí zad nebo ledvin z prochlazení.

Proto je vhodnější založit ohňový bivak. Na vhodném místě uděláme pořádný oheň. Když se udělá dost žhavých uhlíků, rozdělíme oheň na dvě hromady a posuneme od sebe na vzdálenost cca 2,5 metru. Vzniklý prostor mezi ohništi vymeteme koštětem z chvojí, vrbových nebo březových větvíček a na teplou zem položíme vhodnou podložku, na které budeme spát.

Aby oba ohně vydržely i více hodin, položíme na ně silnější polena a v průběhu noci znovu přiložíme. Pokud budete spát ve spacáku, dejte velký pozor na jeho zapálení. Na oheň použijte dřevo, které neprská žhavé jiskry.

Lékařské minimum

V lékařských otázkách jsou k sobě vojáci Specnaz tvrdí tak, že už to snad ani více není možné. Rozhodně to ale neznamena nějaké lehkomyšlné přehlížení zdravotních potíží. Vždy jsou učeni zejména potíží předcházet. Většinu času tráví tito lidé při výcviku v přírodě, kde plní fyzicky náročné úkoly. Jejich organismus je tak nesrovnatelně odolnější oproti zbytku lidské populace. Samozřejmostí při výcviku jsou koupele ve studené vodě za jakýchkoliv klimatických podmínek. Proto je tak často nepotkávají běžné nemoci z nachlazení a podobné "pošetilosti".

Kupodivu nedochází ani při tvrdém výcviku k mnoha zraněním. V tomto smyslu jsou pověsti, kolující světem, poněkud nadnesené. K častým úrazům dochází pouze v přijímacím výcviku, kde se mezi mladými adepty takzvaně odděluje zrna od plevelu. Ne každý dobrovolník umí realisticky posoudit své schopnosti a tak, kdo tvrdý výcvik nezvládá, musí odejít. Úraz se přitom posuzuje jako vážný kázeňský přestupek. Další výcvik je ještě více drastický, ale podstupují ho jen vojáci, kteří v přijímací dostatečně prokázali své kvality. Mnoho běžných úrazů není často ani nahlášeno. Běžné jsou různé namoženiny, otlaky, lehké otřesy mozku, povrchové rány, lehčí popáleniny, atd... Mezi úrazy, které se často ani nehlásí, patří i zlomeniny nosu nebo prstů. Takové věci si ošetřují vojáci mezi sebou, bez nutnosti návštěvy ošetřovny a přerušení výcviku. V době osobního volna jsou časté rvačky, jelikož u Specnaz je zvykem řešit problémy hned. Takové situace pak většinou končí zašíváním tržných ran v umývárně za všeobecného veselí a vtipkování.

Projevy slabosti v jakékoliv situaci jsou nemyslitelné. Platí nepsané heslo: "Pokud vás něco bolí, nikomu do toho nic není!" Je popsáno mnoho případů, kdy se i velmi zraněný voják dokázal sám dostatečně ošetřit, vysílačkou nahlásit mimořádnou událost a v klidu vyčkat příjezdu sanitky. I při těžkých zraněních, pokud se nejedná o úrazy hlavy, je voják většinou schopen silou vůle zůstat při vědomí. Dokáže aktivně spolupracovat na svém ošetření, nebo je alespoň bez dramatických emocí schopen popsat zdravotníkovi svůj stav.

Výuce zdravotní péče je věnována ve výcviku velká pozornost. Trošku morbidně může působit i zavedená praxe v případě úrazu při výcviku. Pokud zraněný voják není ve stavu přímo ohrožujícím jeho život, shromáždí velitel okolo něj ostatní vojáky a pronese něco ve smyslu: "Tak co, chlapi! Kdo z vás ví, jak tohle zranění ošetřit?" Relativně často tak dochází k praktickému nácviku ošetření. Ujišťují vás, že ošetření skutečně otevřené zlomeniny vašeho kamaráda, navíc pokud je řádně zabláčená, vás vyvede z míry mnohem více než dýchání z úst do úst, nacvičované na umělé andule. Samozřejmostí jsou i několikátýdenní stáže u posádek vozů rychlé záchranné služby. Úroveň zdravotnických znalostí je vysoká u všech vojáků bez výjimky.

Zejména záškodníci jsou pak cvičeni vystačit si především sami. V týlu nepřítele nelze spoléhat na jakoukoliv cizí pomoc. Jedno z pravidel záškodníka zní: "Když potřebuješ pomocnou ruku, najdeš ji u svého ramene!"

Tento krátký článek rozhodně není kompletním návodem na dostačující lékařské ošetření. Je pouze souborem několika rad a návodů, předložených tak, číjej zejména účast v nějakém oficiálním zdravotnickém kurzu a případnou praxi jako pomocná síla u rychlé záchranné služby nebo na oddělení nemocniční pohotovosti.

- Vždy musíte pevně věřit ve své schopnosti. Drtivá většina nemocí a úrazů se dá přežít i v extrémních podmínkách. Nejdůležitější potřebou pro překonání zdravotních komplikací je vůle přežít. Lidský organismus je přímo úžasná mašina, která se o sebe dokáže postarat sama. Zamyslete se nad životem zvířat. Postrádají jakoukoliv lékařskou péči a přesto u nich nejsou častá předčasná úmrtí.
- V přírodě před mnoha nemocemi zůstanete uchráněni také proto, že se v osamění nesetkáte s jejich viry a bakteriemi. Nejčastější šíření nemocí je přenosem z člověka na člověka.
- Tělo se dříve nebo později samo vypořádá s většinou nemocí. Můžete mu v tom pomoci zabezpečením těchto základních potřeb: klid a pohodlné místo k odpočinku, teplo, ticho, dostatek tekutin, posilující strava s dostatkem živin, vitamínů a minerálních látek, čistota těla, oděvu a okolí nemocného, mírné přitížení - pokud nemocnému nedělá světlo dobře a dostatek čerstvého vzduchu (pozor na podchlazení).
- Bez lékařského ošetření se vám zhojí i zlomeniny. Je však nutno je srovnat, dobře zadlahovat a končetinu pak delší dobu nezatěžovat. I špatně zhojená zlomenina jde později napravit lékařským operativním zákrokem. To platí i o velmi těžkých úrazech. Jediné, na čem záleží, je zůstat naživu, na případné tělesné defekty si časem zvyknete. Navíc po příchodu do civilizace si vás vezmou do práce lékaři se svou modernou technikou. V dnešní době dokáže medicína zpětně napravit i neuvěřitelná poškození.
- Při zranění umře mnoho lidí na podchlazení při bezvědomí nebo při nehybnosti. Pokud se nemůžete dostat do úkrytu, zastavte krvácení a pak rozdělte vedle sebe oheň, který vám poskytne teplo než dokážete vymyslet a uskutečnit další kroky ke své záchráně.
- Při těžkém úrazu s velkou ztrátou krve zastavte krvácení a proveďte autotransfúzi (vlastní krev sved'te z končetin do trupu). Poněkud to prodlouží vaše šance na přežití do doby, než vás snad někdo najde. Ať už se zdá situace jakkoliv beznadějná, NIKDY TO NEVZDÁVEJTE!

- Při ranách s velkým krvácením nepoužívejte škrtidlo, ale tlakový obvaz. Končetina je tak alespoň částečně zásobována krví a sníží se riziko odumření tkáně.
- Pro zastavení drobného krvácení z oděrky lze na ránu přiložit pavučinu (pokud možno čerstvou, bez zachycených nečistot a hmyzu).
- K prohlédnutí a samoošetření ran, hledání parazitů a prohlédnutí oka a ústní dutiny dobře využijete zrcátko.
- Pro potlačení zánětlivých procesů, urychlení hojení vykloubenin a zmírnění některých bolestí lze využít přikládání teplých obkladů, což i zvýší prokrvení a urychlí hojení.
- Pro potlačení otoků a okamžité ošetření popálenin využijte chladnou vodu a studené obklady.
- Při zdravotních problémech můžete nedostatek léků zcela nahradit podáváním léčivých bylin. Byliny však začnou působit až po několika dnech i týdnech, až se v těle nakumuluje dostatek účinných látek. Nejúčinnější způsob podávání je přímá konzumace rostliny, rozžvýkat a buď přímo spolknout nebo vysát šťávu se slinami, polknout a vysátou dužinu vyplivnout. Tento postup se prakticky nepoužívá, jelikož to lidem zkrátka nechutná a některé rostliny mohou chutnat přímo odporně. Lidé také většinou nemají přístup k čerstvým rostlinám, ale kupují je sušené v lékárnách.
- Horečka je přirozená obranná reakce organismu a působí léčivě, pokud nepřesahuje 39 stupňů. Proto ji hned nemusíte srážet medikamenty. Dlouhodobá horečka však organismus vysiluje a zatěžuje srdce a oběhový systém. Potom je pak nutno ji srazit studenými zábaly.
- Pro zahojení oparu na rtu si jej potřete mazem z ušního zvukovodu.
- Cizí předmět z oka odstraňte jemně nasliněným cípem kapesníku. Předmět zapíchnutý do rohovky jemně odstraňte zašpičatělým koncem zápalky, který nejdříve rozžvýkáte zuby do podoby jemného štětečku.
- Při zánětu oko překryjte obvazem nebo čistým šátkem, aby jej nedráždilo světlo a oční svaly zůstaly v klidu. Pravidelně jej vyplachujte schlédlou převařenou vodou. Pozor, ať si infekci nezanesete i do druhého oka.
- Sluneční svit (ultrafialové záření) zabíjí škodlivé mikroorganismy a přímého slunečního svitu lze dobře využít i k dezinfekci hojících se ran a vyrážek, ale také k větrání oblečení a pokrývek nemocného.
- Na drobnější nebo chronické potíže i jako pomocný prostředek lze dobře využít akupresury a léčebných cviků.
- Při otravách vyvolejte zvracení, pijte mnoho vody a pokud vám to nečiní potíže nebo bolesti, provádějte cviky na urychlení pohybu ve střevech a vyvolání stolice. Co nejvíce pijte a močte. Všechna tato opatření urychlují vyloučení škodlivin a jedů z těla. Pitím značného množství vody a soustředěním se na vlastní vůli se dá překonat i působící narkotikum.

- Infikované a znečištěné rány nechte chvíli krváct pro vyplavení infekčních látek a vyplachujte schlázlou převařenou vodou nebo čerstvou močí.
- Z hnisajících ran odstraňujte jemně hnis a vyplachujte převařenou vodou. Hnisající rány udržujte pomocí sterilního předmětu otevřené, aby mohl hnis volně odcházet a nehromadil se v ráně.
- Hnisající a nekrotickou tkáň vám mohou vyžrat i červi vylíhnutí z vajíček much, které na ránu přiletí. To je klasická rada psaná snad v každé příručce. Při tom však hrozí velké nebezpečí druhotné infekce z bakterií na muších nohou. Pohybem much po otevřené ráně si většinou přivodíte ještě těžší infekční komplikace. Vhodnější je proto nechat mouchy naklást vajíčka třeba na kousek hnijícího masa a na ránu přenést až vylíhlé červy, které jemně opláchnete vodou. Smyjí se tak z nich bakterie.
- Onemocnění cest dýchacích a zahlenění lebních dutin lze efektivně léčit "napařováním", čili inhalací horké vodní páry z osolené vřelé vody (třeba i z uvařených brambor) možno i s přidavkem léčivých bylin. Nádobu s horkou vodou nebo pokrmem položte na zem, dřepněte si nad něj a přehod'te přes sebe deku nebo celtu. Pod tou se začne hromadit pára, kterou zhluboka vdechujte. Pára má léčivý vliv na dýchací systém a organismus jako celek, rozpouští hleny a uvolňuje lební dutiny.
- Z neobvyklé stravy můžete zpočátku velmi trpět průjmy nebo zácpou, což odčerpává organismu energii a snižuje to váš výkon. Není špatný nápad pečlivě zaznamenávat veškeré potraviny, které sníte spolu s typem kuchyňské úpravy, množstvím, časem a dalšími podrobnostmi týkajícími se stravování. Velmi vám to pomůže v sestavování jídelníčku a vyvarování se potravinám, které vašemu zažívacímu systému neprospívají.
- Spousta nemocí a parazitů vás nakazí po jejich spolknutí. Velmi účinná prevence je přerušení cesty do vašich úst. Pokud provádíte rukama tzv. "špinavou" práci, nekládejte si pak ruce ani prsty do úst, ani se nedotýkejte potravin nebo věcí, které pak přijdou s potravinami do styku. Ruce si často umývejte, pokud možno mýdlem, ale stačí i důkladné vydrhnutí kartáčkem v tekoucí vodě. Dobré řešení je také rozdělení rukou při práci na špinavou a čistou. Nesmíte si je však splést.
- Zvláštní péči věnujte svým nohám. Každý den se zujte a pečlivě prohlédněte celá chodidla a kotníky. Ošetřete puchýře a oděrky, nohy omyjte, zastříhněte nehty, promasírujte a nechte vyvětrat. Často je to váš jediný dopravní prostředek. Pro zvlácnění a zvýšení trvanlivosti pokožky chodidel je pravidelně natírejte jelením lojem, můžete použít i lůj ulovených zvířat, do kterého můžete po přetavení vmíchat malé množství jemně rozdrcených bylinek.
- Bolesti v krku lze efektivně léčit kloktáním slané vody nebo výluhu z heřmánku či jiné dezinfekční rostlinky.

- Prerostlé nehty pravidelně zastříhujte manikúrovými nůžkami nebo je opatrně opilujte jehlovým pilníkem z výstroje. Nůžky byste měli mít předem nachystány v lékárně. Můžete je však získat až na místě akce z chat atd...
- **ZUBY:** Zuby jsou jeden z vašich nejdůležitějších nástrojů na přežití, proto je musíte všemožně chránit. Zapomeňte na jejich používání k otvírání lahví a podobné poškozování. Zuby jsou už i tak v podmínkách přežití vystaveny značnému namáhání při konzumaci tuhé stravy s příměsmi hrubých nečistot (např. písek z kamenů, používaných k rozmělnění složek stravy), které zuby nadměrně obrušují a opotřebovávají. Nové zuby vám za zničené nikdo nevymění a v lese chybí i jakákoliv možnost jejich opravy. Zkažený nebo nemocný zub můžete pouze vytrhnout. Při mrazivém počasí se vám velmi ochladí zuby a to může být příčinou mnoha bolestivých problémů a nakonec i zánětů. Proto si občas projed'te jazykem mezeru mezi zuby, rty a tvářemi. Jazyk je uprostřed ústní dutiny dobře prokrvený a je proto v ústech i nejteplejší. Proto olíznutím zuby ohřeje, což může zabránit problémům. Pokud máte zuby studené, musíte dát obrovský pozor při pití horkých nápojů. Právě v chladném počasí je největší pokušení zahrát se mocným douškem horkého nápoje. V extrémním případě to může znamenat okamžitou ztrátu většiny chrupu. Zuby vám prostě celé popraskají a kousky skloviny vyplivnete ven. Během pár okamžiků nastoupí šílená bolest obnažených zubních nervů. Pokud to nedopadne tak dramaticky, i přesto vznikají v zubní sklovině miniaturní prasklinky, které snižují pevnost zubů a vystavují je i zvýšenému riziku vstupu bakterií tvořících kazy. Opatrnost je nutná i při opačném extrému. Pokud konzumujete horké jídlo a mocně je zapijete studeným nápojem, může se vám stát naprosto totéž.

PERVITIN

(a jeho vojenské využití)

Název pervitin zná jistě každý. Je citován prakticky denně ve sdělovacích prostředcích a novinách. Každý si jej ihned spojí se záběry otrhaných, zapá-piko, peří, perník, péčko - to jsou jen některé názvy, tolik oblíbené u značné části jeho spotřebitelů. Jako všechno na světě má však i tato látka pozitivní použití. Skutečně málokdo v dnešní době ví o legálním používání pervitinu v oblastech armády a nebo survivalu.

Co je pervitin

Pervitin je stejně jako kokain většinou bílý prášek. (Produkty nabízené na ulici mohou obsahovat různé příměsi nebo je zabarvení dáno nekvalitním výrobním zpracováním). Doba účinku: po nitrožilní aplikaci nastupuje účinek téměř okamžitě, po užití šňupnutím (vdechováním nosem) během několika minut. Účinky se vytrácejí zhruba po osmi až deseti hodinách. Způsob užívání: Šňupání, aplikace injekční stříkačkou (intravenózně), popřípadě ústy. Dlouhodobé zneužívání vede nevyhnutelně ke vzniku duševních nemocí (deprese, strach, paranoidně halucina-torní syndrom, toxická psychóza). Organismus je vyčerpán, je zaznamenáno nadměrné hubnutí. Předávkování může přivodit selhání srdeční činnosti nebo krvácení do mozku.

Pervitin patří mezi drogy stimulační. Člověk má pocit absence únavy a zdá se mu, jakoby měl více sil. Pod jejím vlivem je schopen vyšších výkonů skoro ve všech oblastech. Její účinky se dají přirovnat ke kokainu, který je ovšem při srovnání s pervitinem slabota. Pervitin proslul jako typicky česká droga. Byl ale vynalezen v Číně pro vojenské účely. Číňani chtěli vyrobit látku, vhodnou k podávání vojákům před útokem, k maximálnímu vybuzení jejich sil při současném částečném potlačení pudu sebezáchovy. Tento účinek se preferuje u některých speciálních jednotek dodnes, i když se tím žádná armáda nechlubí. Nasazení pervitinu se však nepředpokládá u vysoce specializovaných malých týmů, které provádějí vysoce odborné zásahy. U těch by mohl pervitin způsobit nesprávné reakce a "zakalit" tolik potřebné vnímání okolí.

Daleko většího využití se pervitin dočkal u speciálních jednotek širšího záběru jako jsou výsadkáři, námořní pěchota a jednotky dobrovolníků vybrané pro "sebevražedné" úkoly. Téměř naprostá ztráta strachu a pudu sebezáchovy, několikanásobné zvýšení fyzické vytrvalosti, naprosté potlačení únavy, ztráta pocitu hladu a žízně - to jsou vlastnosti, které u svých vojáků velmi ocení každý velitel při plnění extrémně náročných úkolů.

Další známou oblastí využití je survival. Pervitin obsahují všechny vybavy na přežití určené skutečně do extrémních podmínek. Zde je jeho použití určeno pro

maximální vybuzení posledních sil osob, které se ocitly v ohrožení života např. při havárii letadla nebo ztroskotání lodě.

V České republice nám není známo oficiální využití pro vojenské ani záchranné účely. Výjimku tvoří týmy rychlé zdravotnické pomoci (sanitky), které mají v lékařské výbavě látku s obdobnými účinky. Slouží k vybuzení sil zraněné osoby u které hrozí, že zkolabuje.

Dávkování

V ČR lze pervitin bez problémů zakoupit od různých dealerů z řad hloupé mládeže. Jedná se však o podomácku získávané produkty s velmi rozdílnou kvalitou a účinností. Piko se vyrábí čistě chemicky z efedrinu. Pokud je piko čisté, působí stimulačně třeba tak, že člověk pod jeho vlivem vydrží nespát nebo třeba pochodovat celou noc. Problém je, když obsahuje nějaké příměsi, což skoro vždy obsahuje. Vzhledem k tomu, že je to zakázaná droga, není možné ji koupit legálně a tak se rozšiřuje od zdroje přes další lidi až ke koncovému zákazníkovi. Během své cesty získá celou řadu příměsí (prakticky každý, kdo s ním přijde do styku si odsype trochu pro svou potřebu a odsypané množství doplní jinou látkou). Všechny příměsi jsou nežádoucí. Ve výsledku pak právě tyto přidané látky mohou způsobit deprese a jiné velmi nepříjemné stavy, jak v průběhu působení drogy tak po skončení.

Jak už tady bylo řečeno, umí piko člověka povzbudit a to hodně. Ovšem taky strašně moc záleží na dávce. Prakticky u každého člověka je to trochu jiné. Záleží na mnoha věcech, jako je například míra únavy. Obecně je ale důležité vědět, že větší množství vás přímo úměrně nepovzbudí více. Naopak. Když se to přežene, přichází místo oživení stav útlumu doprovázený velkou srdeční aktivitou. Je to docela nepříjemný a někdy i nebezpečný stav. Slangově se říká, že se člověk překopnul. Překopnutí pikem je vůbec blbá věc. Především čas, který měl být využit naplno je naopak zcela ztracen, na druhou stranu v době, kdy by se už chtělo odpočívat, přichází nástup pika naplno a odpočinek je vyloučen. Je to teda úplně naopak a obvykle přesně tak, jak se to vůbec nehodí. Když se to přežene moc a ještě se přidají další nečekané okolnosti jako je slabost srdce, můžete skončit i v nemocnici na jednotce intenzivní péče s trvalými následky. Takže na tohle fakt bacha, opravdu znám člověka, kterému se tohle podařilo. Obecně tedy nelze dávkování doporučit.

Návyk

Další nebezpečí hrozí v jeho návykovosti. Piko nezpůsobuje fyzickou závislost jako heroin, ale způsobuje závislost psychickou. Vysvětlím zásadní rozdíl. U psychické závislosti se člověk bez drogy cítí nemožný, unavený, nudný, vybitý - jak kdo. Ale je to jen pocit, který ho vlastně žene si drogu sehnat. U fyzické závislosti je to o moc horší. Tam jsou stavy bez drogy provázeny opravdovými silnými bolestmi. Motivace sehnat si drogu a zbavit se tak bolestí je daleko vyšší.

Ale ani ta psychická závislost se nesmí podceňovat. Každý si říká, že to jen

zkusí a nemůže se mu nic stát. Pravda je, že pokud se mu rovnou při první zkušenosti nepodaří zažít peklo, pak to jistě dříve nebo později zkusí znovu a do psychické závislosti se dostane. Stane se to opravdu skoro každému, nezvládne to nikdo. Potom přichází vždy období, kdy člověk "frčí". V praxi to vypadá tak, že si piko dává nejprve občas při různých vhodných příležitostech. Velmi obvyklé je zneužití při různých přijímáních fyzických testech. Tam vám piko zajistí znatelně lepší výkony. Bohužel, zatím není zvykem na těchto akcích kontrolovat krev a moč, takže pokud ve vašem chování nejsou přímo patrné příznaky požití drogy, většinou se na tento podvod neprijde. Po nějaké době však pravda stejně vyjde na povrch.

Proč

Zneužití pika se často opěvuje u jedinců, kteří nemají důvěru ve své schopnosti anebo chtějí něco dokazovat sobě nebo okolí. Ono to vlastně ani tak složité není. Když si člověk vezme piko poprvé, překračuje tím vlastně nějakou pomyslnou hranici všednosti. Všichni víme, že piko je nelegální droga narozdíl od alkoholu. S první dávkou se tak člověk dostává na druhou stranu, tam, kam se nesmí. A když už jsme někde, kde být nesmíme, tak už je vcelku jedno, co tam děláme a nemusí se to právě slučovat s normálním chováním. Když se to ještě umocní účinkem pika jako speedu, tak je o výkony postaráno. Ať už se stane cokoli, prakticky vždycky je to něco, co není možné zažít v obyčejném životě, potom vypadá obyčejný život plný mantinelů a pravidel dost nudně. Staré záliby působí jako pouhý způsob zabíjení času. A je tady hned chuť dát si další dávku a vyskočit ze všednosti do života rozjetého na plný plyn. Časem pak začne být normální život úplně nudný a ten kdysi pořádně rozjetý život se stává docela obyčejný. Člověk si prostě na tu rychlost zvykne. Rychleji než na piku to nejde, takže jsou jen dvě možnosti. Jedna je s tím úplně seknout a vrátit se do normálu, druhá vede do pekla. Návrat zpátky není nijak zvlášť těžký, pokud existují dobří přátelé, je to jednodušší.

Co neumí

Hodně lidí si poprvé od pika slibuje víc. Ono těch informací oficiálně moc není a kamarádi mohou informovat zkresleně. Takže od pika nikdo nemůže čekat žádné změněné stavy vědomí. Žádné halucinace, žádná euforie (no možná úplně poprvé ano) a hlavně žádná zvlášť veselá nálada. Na tohle jsou dobré úplně jiné drogy jako například v Anglii velmi oblíbená, ale u nás velmi drahá - extáze. Drsnější než extáze je trip, to už je ale spíš šamanismus a hodí se také více k rituálům. Piko je pouze speed, jediné co umí, je povzbuzení organismu.

Na co si dát pozor

Skutečně nejlepší rada je pervitin, ani žádnou jinou drogu nikdy neužívat. Pokud jste přece jen tak hloupí, že to někdy zkusíte, snažte se dodržet alespoň základní pravidla bezpečnosti. Zřejmě budete mít hodně potlačen pud sebezáchovy,

proto se snažte neustále kontrolovat svoji činnost. Lezení po skalách bez jištění nebo extrémně náročný pochod vás skutečně ohrožuje na životě, ať si v tu chvíli připadáte jakkoliv nezranitelní. Při fyzickém výkonu je dobré se aspoň trochu kontrolovat a občas si dát krátkou pauzu, abyste mohli druhý den chodit stále po svých. Pod vlivem drogy vás na to neupozorní žádný pocit únavy a nakonec dojde k těžkému "přetažení" i s hrozbou poškození svalů, kloubů, atd... Druhý den je obvykle pekelný, je to daň za piko. Také se moc nedoporučuje kombinovat další drogy s pikem. Je životně nebezpečné ráno po piku skočit do vany s horkou vodou.

Závěr

Vlastnosti pervitinu jsou dobré a využitelné zejména v situacích, kdy je potřeba z těla vymáchat ještě nějakou energii navíc, ale použití pika musí mít opravdu důvod, protože pouhé povzbuzení zajistí dobře i jakýkoli energydrink nebo kafe. Je pravda, že energydrink vyjde někdy draž než to piko, ale o tom nemá cenu přemýšlet, protože co je lepší pro zdraví, je snad jasné. Nejdůležitější je naučit se žít dobře obyčejný život, naučit se radovat z maličkostí a pak pro piko není žádný důvod.

Pro zneužívání pervitinu není skutečně žádná omluva. Pokud si chcete piko vyzkoušet alespoň jednou - nedělejte to!! Snažili jsme se v tomto článku uvést všechna fakta, takže pokud se chcete mezi přáteli blýsknout znalostmi účinků této drogy, použijte informace z tohoto článku. Prožitá zkušenost z použití této drogy rozhodně nevyvážá riziko těžkého poškození zdraví, které může nastat již po první aplikaci. Uvědomte si, že piko, které pokoutně zakoupíte na nějaké diskotéce, pravděpodobně vyráběl někde ve sklepě feťák s vygumovanou hlavou, infekční žloutenkou a nulovou znalostí zásad chemických procesů.

A hlavně, jakýkoli sportovní výkon, který se vám za pomoci pika podaří, není vaše zásluha, ale jen a jen zásluha drogy. Je to stejné, jako byste podplatili svého "kamaráda", aby dostal do postele nejhezčí holku z města. Pokud se mu to podaří, taky se nebudete chlubit, že jste s ní spal vy.

Použití kola

V klasických armádních strukturách má kolo pouze okrajové využití. Známé jsou některé nepočetné jízdní jednotky, kde však kolo slouží pouze k nekomplikovaným přesunům pěchoty. Stejně tak představa záškodníka na kole může působit poněkud komicky.

Zcela jiného názoru jsou však instrukce pro výcvik diverzních specialistů. Evropské lesy se svojí strukturou naprosto liší od rozlehlých a neprostupných zalesněných oblastí, známých z Ruska. Jedná se spíše o udržované porosty, někdy až parkového typu. Klasickým znakem je využití lesa způsobem, který připomíná s trochou nadsázky, spíše pěstování polních plodin. Prakticky ve všech porostech dochází k neustálému koloběhu těžby a obnovování výsadbou. Toto neustálé využívání lesů si v nich vyžádalo i výstavbu husté sítě všemožných silnic, lesních cest a pěšin. Evropské lesy jsou tak díky tomu naprosto nevhodné pro působení větších partyzánských jednotek, známých z druhé světové války. Díky všudypřítomným cestám může nepřítel nasadit proti partyzánskému uskupení velké armádní síly včetně těžké vojenské techniky. Snadno tak zajistí jejich rychlé obklíčení a likvidaci.

Zcela opačný význam však mohou mít zbudované cesty pro osamělého záškodníka, pokud se vybaví bicyklem. Samozřejmě nemůže jít o běžný výrobek s drnčícími blatníky, určený postarší civilní populaci k jejich cestám do práce nebo na nákupy. Musí to být moderní horské kolo s mnoha převody a se zpevněnou konstrukcí, která vyhovuje i jízdě v náročném terénu. Tak jako většinu ostatního materiálu, i kolo získá záškodník pravděpodobně tím nejjednodušším způsobem - krádeží. Neměl by to být větší problém, jelikož vhodných kol jezdí v dnešní Evropě obrovské množství a jejich majitelé je často ani příliš nehlídají. Pokud záškodník disponuje dostatkem peněz, přichází v úvahu samozřejmě i běžný nákup v některé z mnoha prodejen.

Kolo bude samozřejmě hlavně využíváno jako prostředek přepravy. Značně se tak prodlouží akční radius a zkrátí čas nutný k všemožným přesunům. Trénovaný diverzant může na kole ujet až 100 km za 3,5 hod., což je průměrný reakční čas bezpečnostních složek na obklíčení prostoru, kde došlo k diverzní akci. Když policie netuší směr úniku pachatele, musela by obklíčit kruh o poloměru 100 km, jehož obvodová délka měří 628 km, což znamená, že tak rozsáhlý prostor již nelze hermeticky uzavřít. Proto policie přednostně obsazuje důležité komunikace, křižovatky a nádraží. Diverzant na kole proto velmi snadno unikne.

Navíc je kolo anonymní, snadno se ukryje a lehce jej unese jeden člověk, pokud je to nutné k překonání nesjízdných překážek. S pomocí přídatných tašek, nosiče nebo malého vozíku lze přemístit i větší množství nákladu než pouze na zádech. Lehký a skládací dvoukolový vozík lze dobře využít například i k pře-

pravě raněného. Člověk na horském kole v lese není tolik nápadný, protože s vhodným oděvem je pokládán za sportovce nebo cykloturistu.

Pro kolo není potřeba žádné palivo, i poměrný laik lehce zvládne snadné opravy a údržbu a má i nízkou pořizovací cenu (proto jej lze často měnit, čímž se sníží možnost identifikace). Kolo nelze odhalit termokamerou (motorová vozidla ano), není hlučné, lze jej dále přepravovat jako zavazadlo vozidly, vlakem, autobusem. Lze jej přenést vlastními silami přes překážky (do schodů, přes padlé stromy), lze ho snadno zamaskovat v lese a tak ho mít připraveno na únik nebo přesun. Má vysokou průchodnost v terénu a lze s jeho pomocí lehce uniknout lesními cestami, pěšinami nebo i volným terénem, kde auto rozhodně neprojde. Z kola lze také velmi snadno seskočit na zem a člověk se pak nestává snadným cílem případné střelby. Také není uvězněn v pasti, která jinak vzniká z ostřelovaného nebo hořícího automobilu.

Na kole můžete mít zcela legálně zamaskován svůj obličej cyklistickou přilbou, brýlemi a síťkovou rouškou proti hmyzu. Nikdo si vás ani nevšimne. Zkuste však projít přes město v maskáčích a s kuklou na hlavě - do patnácti minut jste na policejní stanici. Ve městě je přeměna v cyklistu asi vůbec nejlepší řešení. V době míru se jich pohybuje v městech obrovské množství. I v případě nějaké bezpečnostní akce jsou nejdříve kontrolováni motoristé na silničních zátarasech a pak chodci, které kontrolují pěší policejní hlídky.

V příručkách pro sabotáže se uvádějí i situace, kdy se dutý rám kola naplní plastickou trhavinou a to se pak stává jakousi improvizovanou, ale velmi účinnou bombou. Můžete jej nenápadně umístit i v místech, kde by již zaparkované auto budilo nežádoucí pozornost.

Obvyklé je samozřejmě využití dutin rámu (zejména pod sedlem) pro úschovu i mnoha jiných drobností. Snadno se vám tam vejde železná rezerva peněz, krabička poslední záchrany nebo třeba i důležité dokumenty.

Na kolo se můžete dívat i jako na cenný zdroj materiálu. Nafouknuté duše pomohou slabšímu plavci překonat vodní plochu v roli improvizovaného plováku, nebo z nich vyrobíte silný prak. Brzdová lanka dobře poslouží jako velmi pevný vázací prostředek nebo i jako škrticí struna. Špice z výpletů kol mají mnohostranné využití např. jako malé rožně na pečení, hroty šípů, nebo k výrobě nášlapných bodců, mechanických pastí a ostatních ježků k propichování pneumatik aut. Na mnoho dalších využití přijdete jistě i sami.

Všestrannost kola je skutečně zatím velmi nedocenená. Jeho taktická hodnota je však přímo neuvěřitelná. Každý potenciální novodobý partyzán by se měl tedy vážně zamýšlet nad jeho využitím pro svou činnost.

Pátrací akce

Ať jste jakkoliv opatrní, bude občas osud proti vám. Můžete udělat nějakou chybu nebo vás prostě zradí náhoda. Následkem bude rozsáhlá pátrací akce bezpečnostních sil, zorganizovaná za účelem vašeho dopadení nebo likvidace. Jestli ta chvíle jednou přijde, je zbytečné přemýšlet, co vás zradilo. Musíte začít jednat rychle a podle předem připraveného plánu. Na zbrkllost nebude čas. Pokud víte, co dělat a nezpánikaříte, máte stále velkou šanci uniknout.

Prvním a nejdůležitějším pravidlem k vyvážnutí z obklíčení je zavčas zjistit, že nějaká akce vůbec začala. Je pozdě vymýšlet nějaký plán, když vás vzbudí v úkrytu cizí voják rýpnutím hlavní samopalu do žeber. Na blížící se nebezpečí vás většinou jako první upozorní sluch. Každá bezpečnostní akce vykazuje několik průvodních znaků, podle nichž můžete její začátek včas odhalit. Jsou to většinou nezaměnitelné zvuky nesoucí se na velkou vzdálenost. Charakteristický rachot blížícího se vrtulníku nebo průzkumného letadla může znamenat jen náhodu anebo pokus o vaši lokalizaci k navedení pozemních oddílů na místo, kde se nacházíte (přelet letounu, obecně, by vás měl vždy uvést do stavu ostražitosti). Vyžádání leteckého průzkumu je však finančně velmi náročné a bývá využíváno jen u vážných případů. Mezi další potenciálně nebezpečné zvuky patří zvuk motorů nákladních aut, přivážejících vojáky, štěkot policejních psů, ostré hlasy vydávající povely a cinkot zbraní sesedajících vojáků. Takovéto zvuky se nesou velmi daleko a ostře kontrastují s běžným zvukovým pozadím. Pokud obklíčovatelé nastupují z okolních vesnic, vyvolává to často mohutnou odezvu domácího zvířectva. Štěkot místních voříšků a kejhání domácích kachen jsou přímo klasické příklady. Jakmile cokoliv z toho zaslechnete, snažte se zvuk identifikovat a prověřit vizuálně.

Na to použijete druhé základní pravidlo. Ve vašem operačním prostoru musíte mít již dlouho dopředu vytipováno větší množství míst, odkud je dobrý rozhled po okolí. Měli byste být schopni vizuálně pokrýt důležitá místa, jako jsou blízké vesnice, přístupové komunikace, křižovatky, odbočky z hlavních silnic, údolí, mosty a obdobná, místně důležitá místa. Z pozorovacího stanoviště si můžete rychle potvrdit nebo vyvrátit domněnky o případném ohrožení. Pozorovatelná by měla splňovat určité požadavky.

Nejdůležitější je samozřejmě dobrý výhled. Nutná je i možnost snadného a skrytého přístupu, stejně jako možnost nenápadně se z pozorovatelný vzdálit. Na samotné pozorovatelně by vás nemělo být vidět. Vždy platí pravidlo, že pokud někoho vidíte vy, může i on zahlédnout vás. Musí být také velmi nenápadná. Rozhodně se vyhněte pokušení budovat jakési obdoby loveckých posedů. Záškodnická pozorovatelná bude mít spíše podobu stromu s nenápadně upravenými větvemi tak, aby se na něj dalo rychle vylézt. Výbornou alternativou je i skupina hustých křovisek na vyvýšených místech, které mají v určitých místech

nenápadně odstraněny některé větve tak, že vzniknou jakési malé tunely nebo pozorovací okna. Může se však také jednat o nijak neupravené místo, kdesi uprostřed lesního svahu, kde přirozená mezera uprostřed korun stromů umožňuje výhled určitým směrem. Nikdy nevolte pro pozorovatelný nápadná místa. Jedná se především o různé skalní útvary, vrcholy kopců, hřebenové cesty, vyvýšená místa bez vegetace, osamělé stromy, atd... Tato místa přímo svádějí k umístění pozorovatele a tak je velká pravděpodobnost, že je ke svým účelům obsadí při akci nepřítel. Bývají také zaznamenány na turistických mapách jako přírodní zajímavosti, takže tam hrozí zvýšené riziko kontaktu s civilními osobami.

Třetím základním pravidlem je promyšlené vytvoření sítě několika nouzových úkrytů, kde můžete bez většího nebezpečí vyčkat přechodu pátrací rojnice přes vaši pozici. Takové úkryty musí být především malé, důmyslné a skvěle zamaskované. Bude se jednat o malé díry v zemi, velké právě tak na skrčenou postavu se snadno ovladatelným poklopem. Při budování díry musíte pracovat tak, abyste nepoškodili okolní terén. Zabraňte jakémukoliv vyšlapání stop do půdy, sešlapání trávy, olámání větviček nebo odřené kůře okolních stromů. Vykopanou hlínu odnášejte v pytlí a rozsypávejte ji v širokém okolí, nebo sypte do řeky. Poklop na zakrytí díry stlučte z masivních kulatin. Otvor musí být co nejmenší. Měl by stačit právě tak, abyste se mohl vsoukat dovnitř. Pak se může díra poněkud rozšiřovat. Poklop musí jít lehce uzavírat zevnitř a musí na vstupní otvor správně dosednout tak, aby se neviklal, ani když na něj někdo stoupne. Také ho musíte pokrýt vrstvou zeminy a pečlivě připravenou vrstvou přírodního maskovacího materiálu. Jámu na úkryt, budovanou v sypké zemině, musíte okolo stěn vyztužit kameny, dřevem nebo proutím proti zřícení stěn. Tato výztuž by však neměla být v přímém kontaktu s dřevěným poklopem. Kdyby na něj někdo stoupl, ozvalo by se charakteristické zadunění a byli byste prozrazeni. Zavřený poklop musí měkce doléhat na hliněnou plochu, která případný krok utlumí.

K zakrytí malého vchodu lze použít i nalezený trouchnivý pařez, pokud se vám ho podaří uvolnit. Musíte však do dna vykopaného úkrytu zarazit pevný kolík s provazem, kterým pak pevně přivážete (nenápadně zespodu) i pařez. Jakmile dojde rojnice pronásledovatelů až k úkrytu, mohlo by někoho napadnout jen tak pařez odvalit, nebo do něj kopnout. Pak by samozřejmě došlo k prozrazení. K zakrytí vchodu je dobře použitelný také velký kámen. Podobné kameny se však musí vyskytovat i v blízkém okolí, jinak to bude velmi nápadné. Musíte mít i dostatek fyzické síly kámen zevnitř odvalit, jinak máte velký problém. Existuje i značné riziko zadušení. Proto musíte již předem napíchat ostrou větví několik šikmých ventilačních otvorů, vedoucích až do úkrytu.

Zbudování stejného úkrytu je náročné na zkušenosti. Musíte se naučit připravit úkryt tak, aby po vás na povrchu nezůstala ani stopa. To chce opravdu značnou praxi, kterou získáte jedinečně neustálou praxí. Rozhodně vám k tomu nestačí pouze přečíst tento návod. Záškodníci Specnaz tyto úkryty budují v rámci výcviku neustále. Oblíbená "hra" spočívá v zakopání celé skupiny v určeném úseku lesa. Zhruba po dvou hodinách se je instruktoři vydají hledat. Nejdříve prověří celý

prostor s pomocí dalekohledu. Pokud je některý úkryt objeven již v této fázi, je jeho majitel hodnocen nedostatečnou známkou a zpravidla i nějakým fyzicky náročným trestem. Pak je určený prostor instruktory pečlivě procházen a nalezené úkryty postupně hodnoceny známkami. Instruktoři jsou většinou natolik zkušení, že najdou všechny.

Poněkud lehčí je zbudování jámového úkrytu s odlehčeným víkem. Na zakrytí vstupního otvoru se použije pouze lehká mřížka z proutí, na kterou dáte kousek maskovací sítě a doplníte suchým listím nebo jiným okolním materiálem. O co je tento úkryt jednodušší, o to větší jsou nároky na jeho správné taktické umístění. Za každou cenu musíte snížit riziko přímého vkročení nepřítele na úkryt. Proto jej musíte vytvořit na místě, které nepřítel zkontroluje pouze zrakem, ale nebude tam vstupovat. Dobré místo je uprostřed suchého křoví, nejlépe šípků nebo ostružin. Neměly by však být příliš husté nebo olistěné. Průhledné křoví vojáci v rojnici zkontrolují pouze pohledem a obejdou. Další dobré místo je vyvrácený strom. Zejména u jeho kořenového obalu bývá kmen zhruba půl metru nad zemí. Vchod do úkrytu umístěte pod ním. V případě nutnosti se tam v pohodě nasoukáte, ale pronásledovatelé strom překročí nebo obejdou. Dalším místem může být prostor pod jednoduchým krmelcem, stojícím na nožičkách. Pronásledovatelé pečlivě prověří vnitřek krmelce, ale pod něj se pouze podívají. Nenapadne je, že v zemi může být další prostor. Další alternativou může být průhledná hromádka suchého kletí, falešný metr dřeva, kamenná suť nebo skládka odpadků. Dobře můžete využít i hromádky výkalů vysoké zvěře. Když je v dostatečné míře nanesete na vstupní poklop a nejbližší okolí vchodu, každý to nadělení raději obejde. Není nic příjemného vyškrabávat jelení trus ze vzorku své kanady.

Pokud mají pronásledovatelé psy, je o problém navíc. Většinou jsou psi nasazováni jen jako psychická podpora pronásledovatelů a také na konečné zadržení záškodníka. Policejní psi jsou cvičeni na stopování lidí. Aby však mohli jít po vaší stopě, musí si nejdříve očichat nějakou věc, nasáklou vašim pachem. Pokud psovod k dispozici takovou věc nemá, je to smůla a pes vás nenajde. Proto se vždy snažte žádnou svoji věc neztratit a neusnadnit tak pronásledovatelům jejich práci. Pokud pes váš pach pozná, půjde nekompromisně po vaší stopě. Musíte mu to znemožnit chůzí vodou, pohybem v hustých korunách stromů nebo na svoji stopu sypte materiály, které poškodí psí čich. To je zejména tabák, pepř, pálivá paprika, chilli, mletá káva a podobné, ostře aromatické přípravky. Na svoji stopu můžete zamaskovat drobné nášlapné bodce, které psovi zraní tlapy a znemožní mu tak pokračovat v pronásledování. Ideální jsou bodce se zpětnými hroty (podobně jako rybářské háčky). Ty nejdou z tlapy tak snadno vytáhnout. Bodců však musí být větší množství, aby byla jistota, že na některý z nich pes našlápně. Pes může být také cvičen na všeobecné vyhledávání lidí v určeném prostoru. Neustále prozkoumává čichem a sluchem své okolí a jakmile zachytí pach cizí osoby, vydá se po její stopě. V praxi jsou však jeho smysly rušeny spoustou ostatních pronásledovatelů v jeho blízkosti. Dost dobře nedokáže rozlišit pach spřátelených vojáků od pachu loveného záškodníka. Pokud jste v jámovém úkrytu,

vsakuje se většina vašeho tělesného pachu do okolní půdy. Na delší vzdálenost vás tedy neprozradí. Blízké okolí úkrytu dostatečně poprašte ostrým kořením nebo jinou silně aromatickou látkou. Znemožníte tak psům čenichání.

Za války se postupně několika uprchlým vězňům podařilo před pronásledováním ukryt v hromadách hnoje nebo různých žumpách a septicích. Zde však vždy existuje reálné nebezpečí otravy. V podobných prostředích vzniká velké množství metanu, čpavku a jiných plynů, které vás mohou rychle přiotrávit. Většinou se nejedná o těžkou otravu, ale můžete upadnout do bezvědomí. Není nic příjemného utopit se pak v žumpě.

Poměrně snadným řešením úkrytu je pobyt v husté koruně nějakého stromu. Nejlepší je souvislý lesní porost, kde jsou stromy blízko a koruny hustě u sebe. Je ověřenou skutečností, že pokud se na stromy pronásledovatel vědomě nezaměřuje, vizuálně pozoruje pouze prostor vodorovně před sebou a maximálně v patnáctistupňovém úhlu nahoru. Pokud budete v hustých větvích zcela nehnuti a zamaskováni, je jen malá pravděpodobnost, že vás někdo objeví. Tuto metodu však raději používejte jen v nepřítomnosti psů. Ti by vás mohli zavěšit.

Výborná schovávačka je pod vodou. Jsou k tomu vhodné všechny dostatečně hluboké vodní plochy s vodou zakalenou tak, aby vás skrze vodu nebylo vidět. Můžete se skrýt i pod převislými břehy řek a velkých potoků. Břehy však bývají při pátrání často prověřovány, v extrémních případech i za pomoci ručních granátů a dávek ze samopalů.

Stejně jako vodní plochy jsou vynikající i močály. Do bahna se však nemůžete jen tak ponořit, protože by vás svým tlakem zadusilo. Musíte si předem zhotovit pevnou bednu z kulatiny se zavíracím víkem. Měla by být tak velká, abyste si v ní mohli pohodlně lehnout - no, prostě něco jako rakev. Bednu pak zatížíte několika kameny a ponoříte do močálu tak, aby víko bylo zhruba deset centimetrů pod hladinou. Bedna se naplní vodou nebo jen řídkým bahýnkem. Máte tak přichystán další vynikající úkryt. V řece, stejně jako v močále musíte pod vodou nějak dýchat. Poslouží k tomu duté stéblo rákosu, nějaká hadice nebo i trubka. Můžete použít i potápěčský šnorchl. Konec dýchací trubice musí působit nenápadně, proto má vyčnívat co nejméně a nepohybovat se. Ideální je pokud vyčnívá někde mezi vodním rostlinstvem či naplaveným dřevem. Snažte se dýchat plynule a co nejklidněji, abyste omezili zvuk vznikající na konci trubice vstupem a výstupem nadechovaného vzduchu. Musíte také ležet zcela klidně, aby nedošlo k ponoření konce dýchací trubice pod vodu. Naplnila by se vodou, kterou byste mohli vdechnout do plic. Rozkašlat se pak pod vodou není nic příjemného. Pokud vám do trubice přece jen voda vnikne, snažte se ji vypudit prudkým výdechem. Na hladině to na chvíli vytvoří demaskující fontánku, ale musíte doufat, že si toho nikdo nevšimne. Nikdy nepoužívejte delší dýchací trubici než metr padesát. I tato délka už je riziko. V trubici totiž zůstává velké množství již jednou vydechnutého vzduchu bez kyslíku. V následujícím nádechu jej zase dostanete do plic. Vaše tělo tak není dostatečně zásobováno kyslíkem, což vede k bezvědomí. Pod vodou se pak samozřejmě hned utopíte. Proto se také snažte dýchat pěkně zhluboka.

Povrchové dýchání všechno ještě ztěžuje a omezuje přívod čerstvého vzduchu. Pobyt pod vodní hladinou je také náročný psychicky. Pokud jej chcete efektivně využívat, musíte to často trénovat. Napoprvé se celý ponořte do plné vany se studenou vodou a zkuste tam naprosto nehybně vydržet alespoň hodinu. Dýchejte pouze trubičkou od propisovací tužky a na nos si dejte kuliček na prádlo. Vynořte se až budete mít pocit, že hodina uplynula. Možná budete překvapeni, jak špatný odhad pod vodou máte. POZOR! Při tomto cvičení musíte celou dobu zůstat naprosto koncentrovaní. Ve stadiu dlouhého klidu pod vodou je velmi snadné usnout. To by znamenalo povolení stisku trubičky, nadechnutí vody a okamžité bezvědomí s následným utonutím!

Ve vývojových laboratořích Specnaz vznikla zvláštní věcička, vhodná pro skryté přechody přes řeky a ukrývání se pod vodní hladinou. Jedná se o několik metrů dlouhou hadici z dobře ohebného materiálu. Hadice je dvojitá, to znamená, že uprostřed vedou dvě dutiny. Jedna pro přívod čerstvého vzduchu a druhá pro odvod vydýchaného. Hadice má na jednom konci zvláštní náustek, podobný potápěčskému. Náustek je uzpůsoben pro pevné uchopení v zubech a má v sobě membránový ventil, který přepíná přívod čerstvého a odvod vydýchaného vzduchu do jednotlivých komor hadice. Na rozdíl od potápěčského ventilu nedochází k vypouštění vydechovaného vzduchu do vody, protože by mohly bubliny uživatele přístroje prozradit. Druhý konec, určený k nasávání a vydechování vzduchu nad vodou je opatřen plovákem, který zajišťuje udržení konce nad hladinou. Plovák má také jednoduchý ventil pro případ, že dojde k potopení nasávacího konce pod vodu. Ventil uzavře vzduchovou trubici a zabráni tak vniknutí vody. Po vynoření se ventil ihned zase odblokuje a můžete opět normálně dýchat. Přes ventil je i jemná síťovina, zabraňující vnikání hmyzu a větších nečistot. Konec trubice je také speciálně upraven do tvaru, který podstatně snižuje sykot proudícího vzduchu, což také přispívá k omezení rizika prozrazení.

Čtvrté pravidlo zní, jednejte aktivně. Nenechte se pronásledovateli štvát jako lovená zvěř. Bezhlavý útěk jen oddaluje váš konec. Cokoliv, co podniknete musí mít nějaký smysl. Již dlouho dopředu musíte mít vypracován plán, podle kterého začnete energicky, ale v klidu postupovat. Pronásledovatelé postupují podle nějakého plánu, který se pokuste vytušit. Většinou se vás budou snažit rojnicemi natlačit do vhodného prostoru (volné pole, úzké údolí), kde bude číhat v záloze zásahová jednotka. Proto před rojnicí neustupujte. Z pozorovatelný zjistěte rozmístění a složení pronásledovatelů. Skryjte se v jednom z předem připravených úkrytů. Pokud náhodou úkryt v tomto prostoru nemáte, musíte postupovat jinak.

Pokud nemají psy, nebo jsou daleko od sebe, vydejte se rojnicí vsťříc. Musíte být dokonale maskován oblekem pro odstřelovače (Hejkal) nebo improvizovaným přehozem z maskovací sítě s vpleteným přírodním materiálem. Nepochybně znáte terén daleko lépe než pronásledovatelé a tak můžete zvolit vhodné místo střetnutí. Zaujměte pozici a vleže prostě splyňte s okolím. Je velká pravděpodobnost, že vás rojnice přejde bez povšimnutí. Je pro to několik ověřených důvodů. Pátrací akce je časově velmi náročná. Pronásledovatelé předpokládají, že před nimi budete unikat

výše do hor nebo hlouběji do lesa. Nikoho ani nenapadne podrobně hledat hned z kraje lesa, skoro na dohled od aut, která je přivezla. Rojnice bývají hlavně ze začátku poměrně řídké. V otevřeném nebo jen mírně zarostlém terénu jdou vojáci zhruba deset metrů od sebe a někdy i dále, pokud mají na sebe dobrý výhled. Jelikož podvědomě všichni hledají prchajícího člověka, pozorují spíše prostor dále před sebou. Vyhledávají očima potenciální úkryty nebo se snaží zachytit nějaký podezřelý pohyb. Málokdo si pak podrobněji všímá bezprostředního okolí. Muži tvořící rojnici jsou buď vojáci, vytažení z teplých kasáren, nebo policisté nečekaně odvolaní od svých rodin. Nikdo z nich není osobně zainteresován na úspěchu akce, a proto je pozornost většiny zúčastněných dost snížena.

Stále však existuje malé riziko, že na vás někdo náhodou šlápne. Proto s sebou musíte plácnout na místě, kam nikdo nevzkročí. Pronásledovatelé mohou projít na metr vedle vás, to ničemu nevádí. Pokud jste správně zamaskován, nikdo vás neobjeví. Pro vyhledání vhodného místa použijte obdobné taktické postupy, jako při budování lehkého jámového úkrytu. Také se podívejte na terén očima pronásledovatelů. Každý z nich bude propátrávat celý terén zrakem, ale projde tím nejsnadnějším místem. Porost bodláčí, šlahouny plazivého ostružiníku, kupky klestí nebo husté náletové porosty nízkých smrček jsou pro vás ideální příležitosti.

Pátým pravidlem by mělo být využívání nástrah. Jejich praktické použití je však zcela jiné než ukazují mnohé akční filmy. Například ve Vietnamské válce byly jednoduché nástrahy a pasti využívány k demoralizaci nepřítele. Způsobovaly těžká zranění a tím i poněkud přispívaly ke snížení jeho bojové síly. Největší účinek však způsobily vyvoláním neustálého strachu a pocitu skrytého nebezpečí. To se pak dlouhodobě projevovalo těžkými depresemi a tím i zmenšenou bojeschopností jednotlivých vojáků. Pro účely záškodníka je tato vlastnost zcela nepotřebná. Při rozsáhlém pročesávání budou nasazeny stovky lidí. Při tom pak nehraje roli, zda nějakého jedince poraní vaše past. Pro šanci na únik je to bezvýznamné. Správná nástraha musí především upoutat pozornost. Můžete tak nalákat pronásledovatele do jiných míst, než se sami nacházíte.

Pasti mohou mít různou podobu. Například můžete stáhnout lankem k sobě několik korun mladých stromků a zajistit malou náložkou z hlaviček sirek a doutnáku z cigaretového papírku. Po dohoření doutnáku dojde k prudkému zapálení sirek, což přepálí lanko. Přehořením lanka dojde k vymrštění napružených stromků a to jistě upoutá pozornost. Další z mnoha možností je přichystání trochy lehce zápalného materiálu (seno, suché větvičky). Do něj umístíte několik nábojů a k hromádce připojíte doutnák. Celek připravíte několik desítek metrů za svým úkrytem. Jakmile se pronásledovatelé přiblíží, zapálíte doutnák a rychle se přemístíte do úkrytu. Za několik minut se hromádka zapálí a následně dojde i k explozi nábojů. Pronásledovatelé slyší domnělou střelbu a co nejrychlejšími přesunem postupují na místo střelby. Tím v rychlosti a bez bližšího průzkumu minou i místo, kde máte umístěn úkryt.

Jiné zvuky se dají vyrobit s pomocí padajících kamenů, koulejících se kmenů nebo pověšením silné větve na strom, do jehož kmene pak díky větru tluče

(pohádka o perníkové chaloupce). Podobných nástrah je možné vymyslet stovky. Záleží jen na fantazii, času a materiálových možnostech záškodníka.

Pro úspěšný únik z obklíčení používejte kombinaci všech, výše popisovaných metod. Nejvhodnější kombinaci musíte zvolit vždy operativně, podle aktuálně hrozícího nebezpečí.

Ve světě existuje určitá skupina expertů speciálně cvičených ke stopování lidí. Používají se k pátrání po partyzánech nebo na vyhledávání uprchlých zločinců. Takovými lidmi disponují jednotky US Special Forces, Izraelský Mossad a samozřejmě i Specnaz. Pokud na vaše vypátrání budou nasazeni tito lidé, pak tedy buh s vámi. Nic horšího vás nemohlo potkat. Tito pátrači jsou nasazováni do opravdu nebezpečných akcí. Působí většinou v tříčlenných týmech (jsou i výjimky samotářů). Mistrně ovládají umění kamufláže a v prostoru působení je těžké je odhalit. Takovýto tým je vysazen v uvedeném prostoru a začne pátrat po stopách vašeho pobytu. Jak jednou zavětrí vaši stopu, jdou po vás. Když vás najdou, budete zlikvidováni. I přes tyto hrůzostrašné vyhlídky máte pořád šanci. Vaši pronásledovatelé jsou také jenom lidé, i když skvěle vycvičení. Ať chtějí nebo ne, zanechávají určité stopy.

Po delší době strávené v lese vám zcitliví všechny smysly a o sluchu to platí trojnásob. Začnete se na něj spoléhat mnohem více než ve městě. Během krátké doby začnete rozumět všem okolním zvukům. Každé prostředí má svou zvukovou kulisu. Kromě neživých zvuků, vytvářených hlavně větrem a tekoucí vodou, se v lese nahlas projevuje každý živý tvor. Tento specifický šum má určitý rytmus, který se při jakékoliv změně naruší. Na případného nepřítele tak budete upozorněni mnohem dříve, než se přiblíží a začne vás ohrožovat. Může se jednat o nenadálé zvuky nebo naopak ztichnutí zvěře. Někdy nepřítele prozradí i obletující hmyz. Také pach lidského potu je cvičeným člověkem rozpoznatelný až na desítky metrů.

Pokud jste dobře vycvičen, bude to souboj dvou vyrovnaných protivníků. Záleží na tom, kdo z vás dokáže precizněji dodržovat veškeré bojové návyky týkající se pohybu, kamufláže, koncentrace, pozorování, průzkumu a jakékoliv jiné činnosti. Ten, kdo udělá více chyb, pravděpodobně zemře. V praxi však setkání s takto vycvičenými vojáky nehrozí. Taková profesionalita vyžaduje neustálý výcvik, trvající desetiletí, a proto není těchto odborníků mnoho. Velení je pak nasazuje na likvidaci zvláště důležitých cílů, jako jsou drogoví králové nebo lídři mezinárodních teroristických organizací. Pravděpodobně tedy nebude plýtváno jejich bojovým potenciálem na stíhání relativně málo nebezpečných záškodníků někde v lesích střední Evropy.

Elektronické pozorovací přístroje

V dnešní době jsou elektronické pozorovací přístroje po vycvičených psech druhým největším nebezpečím pro záškodníka. Při pátracích akcích bezpečnostních složek je již běžnou praxí použití mobilních radarů, infrapřístrojů a termokamer. Dokážou odhalit i osoby skryté v naprosté tmě nebo dokonale zamaskované přírodní kamufláží. Každý přístroj má však i slabé stránky a záškodníci jsou s nimi obeznámeni. Dokáží tak přelstít i tuto moderní techniku.

RADAR - Malé radary pro vyhledávání osob jsou v mírových dobách využívány zejména pohraniční policií k ochraně státních hranic. Zjišťují se tak přechody nelegálních běženců a pašeráků. Radary mohou být ale samozřejmě nasazeny kdekoliv jinde. Citlivý radar je zpravidla umístěn v dodávkovém vozidle a může se tedy přemísťovat prakticky kamkoliv. Jeho dosah je kolem pěti kilometrů a s pokračujícím technickým pokrokem se bude jistě zvětšovat. Největší účinnost je dosahována zhruba do tří kilometrů, kde je schopen spolehlivě určit jakoukoliv pohybující se osobu. Se zvyšující se vzdáleností již začíná klesat účinnost i spolehlivost a záleží na vycvičenosti obsluhy, zda dokáže rozeznat i osoby ve větší vzdálenosti. Radar pracuje na stejných principech jako radary protiletectvé. Vysílá elektromagnetické vlny, které se pak odrážejí od pohybujícího se cíle. Vlny mohou postupovat pouze po přímce a tak bývá vozidlo s radarem parkováno na vyvýšených místech. Pečlivým pozorováním okolí, nejlépe silným dalekohledem, můžete toto vozidlo včas spatřit a obejít jej velkým obloukem za hranicí dosahu radaru. Můžete také vyčkat až se vozidlo s radarem vzdálí do jiného působíště. Po dobu čekání však musíte zůstat v naprostém klidu, jelikož jakýkoliv větší pohyb vyvolá odezvu radaru, kterou obsluha zachytí. Pokud nutně potřebujete projít přes území, kontrolované radarem, dodržujte následující pravidla. Pohybujte se v místech radarového stínu. To jsou zejména terénní prohlubně, hluboké rokle, koryta řek a potoků, zdi, stavby a jakékoliv jiné homogenní překážky vyšší než pohybující se člověk. Ty zabrání radarovým paprskům ve vašem odhalení. Pokud jsou překážky nižší, musíte snížit svoji siluetu sehnutím nebo třeba i ležením po čtyřech. Při ležení po čtyřech máte i reálnou šanci, že si vás obsluha radaru splete se zvířetem. Musíte se však také jako zvíře pohybovat poněkud klikatě a nejít přímou cestou k cíli jako člověk. Při jakémkoliv druhu postupu se pohybujte velmi rychlejší, tím větší odezvu na radaru vyvolává. V případě naprosté nutnosti můžete překonat i zcela nekrytý prostor, aniž by si vás obsluha radaru všimla. Pohybujte se pomalým plížením. Nezvedejte hlavu, ani zadek. Nedělejte prudké nebo trhavé pohyby a nemáchejte končetinami. Využívejte i malých terénních nerovností ke svému krytí (drny trávy, pařezy, kameny, ležící kmeny, krtince, atd...).

INFRAHLED - přístroj pro pozorování ve tmě. Využívá mnohonásobné zesílení zbytkového světla. Většinou má zabudovaný také infrazářič, který pozorovaný zlepšením patří i možnost zvětšení a tím i přiblížení pozorovaných objektů (stejně jako dalekohled). Těmito přístroji je většinou již standardně vybavena policie, armádní jednotky i soukromé bezpečnostní služby. Tento přístroj bude proti záporování dalekohledem ve dne. Většinou se jedná o nazelenalý obraz (podobný černobílému) s nižším zobrazením hloubky a ostrosti vykreslení pozorovaných objektů. Použitelný je jen do vzdálenosti několika desítek metrů. Málomocný přístroj dokáže kvalitně zobrazit objekty na vzdálenost větší než 150 - 200 metrů. Na větší vzdálenost si vás pozorovatel všimne již jen při nějaké vaší hrubé taktické chybě (například prudký pohyb nebo vaše silueta na obzoru proti světlejšímu pozadí). Samozřejmě existují i citlivé přístroje s mnohem vyšším dosahem. Používají je zejména noční odstřelovači na svých zbraních. Takový noční zaměřovač může cvičenému střelci umožnit bezproblémové zasažení cíle do vzdálenosti 400 metrů. Vysoce profesionální jednotky typu SEALS nebo SAS používají na odstřelovačkách noční zaměřovače s dosahem 800 - 1000 metrů. Podobně výkonné přístroje jsou však tak velmi drahé, že v armádě je jimi vybaveno jen několik vybraných jednotlivců. V bojové praxi však záškodník dokáže lehce předem odhadnout potenciální místa výskytu nočních odstřelovačů a zdaleka se jim vyhne. V případě nuceného pohybu ohroženým územím, pak i v noci důsledně dodržuje veškeré zásady maskování a skrytého pohybu. Tím eliminuje nebezpečí prozrazení na minimum. Největší ohrožení tedy stejně představují jen relativně málo výkonné, ale o to rozšířenější přístroje.

Ochrana proti zpozorování tímto přístrojem je stejná jako ochrana proti zpozorování ve dne. Dodržujte základní pravidla maskování, nechoďte otevřeným prostorem, ale k pohybu využívejte lesních porostů a křovisek. Při postupu se v pravidelných intervalech zastavujte a naslouchejte nočním zvukům. Máte velkou šanci uslyšet pozorovatele dříve než vás on infrahledem dokáže spatřit. Pro rozrušení siluety své postavy použijte přírodní materiál nebo maskovací oblek pro odstřelovače. V tomto ohledu jsou nejnápadnější zejména obrysy ramen a hlavy. Musíte je bezpodmínečně rozptýlit trávou a větvičkami upevněnými k výstroji. Pokud vám hrozí zpozorování infradalekohledem, zůstaňte naprosto nehybní. Jestli jste dobře zamaskováni, splynete naprosto s pozadím a pozorovatel vás nezaregistruje ani na vzdálenost pouhých několika metrů. V krizi můžete z pozorovaného prostoru uniknout i s pomocí prudkého světla. Odpalte zábleskový granát, magnéziovou světlici nebo na pozorovatele posviťte silnou svítlnou s koncentrovaným světelným paprskem. Pozorovatel bude na několik desítek sekund oslněn a prudké světlo může dokonce infrapřístroj trvale poškodit. Ihned po oslnění pozorovatele se co nejrychleji vzdalte z ohroženého prostoru. Počítejte s tím, že ostatní pronásledovatelé po vás mohou zahájit palbu.

Termovize - jsou přístroje schopné rozpoznat tepelné záření. Patří nepochybně mezi nejnebezpečnější pozorovací přístroje, jelikož jsou schopny rozpoznat tělesné teplo na velkou vzdálenost a existuje jen málo možností, jak se před nimi skrýt. Pozorování nebrání tma, mlha ani kouř. Jejich masivnějšímu rozšíření u bezpečnostních složek však brání vysoká pořizovací cena. Existují i malé osobní pozorovací přístroje, ale v praxi jsou jimi vybaveni jen elitní zásahová komanda a odstřelovači nasazovaní ve zvláště citlivých případech. Speciální zaměřovač citlivý na lidské teplo si mohou dovolit pro své elitní vojáky jen skutečně bohaté státy. Cena jednoho takového přístroje je často srovnatelná s cenou rodinného domu. V regionu střední Evropy má několik zaměřovačů k dispozici jen německá policie. Bezpečnostní složky bývalých komunistických států si o takovém luxusu mohou nechat jen zdát.

Daleko častěji jsou využívány průmyslové termokamery umístěné ve vrtulnících. Zde není tak velký požadavek na miniaturizaci a tak se může jednat o složitou a rozměrnější aparaturu. Vrtulník je také schopen rychle propátrat rozsáhlé oblasti. Termokamera je schopna odhalit i osoby ukryté v objektech. I těchto přístrojů je však poměrně málo a tak jsou nasazovány k pátrání pouze v odůvodněných případech. Pokud však zaslechnete nebo spatříte vrtulník, musíte vždy předpokládat, že je v něm umístěna termokamera. Lze předpokládat, že vrtulník prohledávající v noci terén pod sebou za pomoci reflektoru, termokameru pravděpodobně nemá. Zato pomalu kroužící vrtulník s nízkým letem, ale bez rozsvíceného reflektoru, pravděpodobně pátrá s pomocí termokamery. Musíte vyhledat úkryt dříve než se vrtulník přiblíží. Úkryt musí zcela pohlcovat tepelné záření, které vydává vaše tělo. Ukryjte se za skálou, do jeskyně nebo rozsedliny. Vhodný kryt je i velmi silná zeď nebo bytelná stavba z kamene, silného zdiva či betonu (např. bunkry, opevnění z války v českých pohraničních horách). Nouzově můžete využít i velmi silný strom, k jehož kmeni se přitisknete a opatrně jej obcházíte tak, aby byl neustále mezi vámi a vrtulníkem.

Preventivně si můžete zbudovat i několik úkrytů vykopaných v zemi. Důležitý je strop se silnou vrstvou zeminy, minimálně dvacet centimetrů udusané hlíny, ale čím více, tím lépe. Ideální jsou malé chodby vykopané v prudkých stráních a kolmých březích potoků a klidných řek. Termokamera je sice schopna zachytit i tepelné změny vyvolané zakopanou tlející mrtvolou, ale posádka vrtulníku má většinou instrukce pátrat po živé, pohybující se osobě. Proto osobu v dobrém úkrytu snadno přehlédne. Další možnost je zbudovat úkryt pod silnou vrstvou materiálu schopného pohlcovat tepelné záření těla. Hromada kamenů, písek nebo velká kopa hnoje jsou dobré možnosti. Zbudovaný úkryt má být pouze tak velký, abyste v něm vsedě nebo skrčeni přečkali přelet vrtulníku. Využít můžete i různé kanalizační výpustě, větrací šachty, meliorační trubky a nebo jakékoliv jiné otvory, do kterých se dokážete nasoukat. Skrčená poloha má svůj důvod. Pozorovatel vnímá na obrazovce termokamery kulatý objekt, ne příliš podobný lidské postavě - další šance, že vás přehlédnou. To obnáší většinou jen několik minut, maximálně půl hodiny.

Pokud se zrovna nacházíte v budově, ukryjte se ve sklepech, kde si sednete "na bobek" někde v rohu. Čím více vrstev zdiva a jiných materiálů je nad vámi, tím lépe. Ideální je, pokud nad vámi vede vodovodní či kanalizační trubka nebo rozvody ústředního topení. Nehnutě vyčkejte až vrtulník odletí, pohyb by jen přitáhl pozornost obsluhy termokamery. K budování úkrytu lze využít i různých materiálů, které tepelné záření odrážejí. Výborné jsou na to stříbrné izofólie používané horolezci, záchranáři a lékařskou záchrannou službou k udržení tělesné teploty. Taková fólie podstatně snižuje vyzařování tělesného tepla do okolí a tak se snižuje i možnost odhalení termokamerou. Stejně lze využít i alobal, pečlivě předem nasbíraný na skládkách, smetištích a v odpadkových koších. Při vytváření krycí vrstvy je nutná opatrnost, jelikož se alobal snadno potrhá. Nejlepších výsledků se dosáhne kombinací alobalové vrstvy a udusané hlíny. Skvělý materiál se dá získat z izolačního obložení teplovodních a vodovodních potrubí. Stříbrná fólie je nanesena na pevném podkladovém materiálu a je tudíž odolná proti roztržení. Střechu úkrytu můžete zbudovat střídavě z několika vrstev fólie a dusané zeminy. Pak jste už prakticky neodhalitelní.

Relativně dobrou ochranu vám může krátkodobě poskytnout i ponoření se do vody. Musíte se potopit pokud možno i s hlavou a dýchat třeba kusem hadice nebo dutým stéblem. Čím větší vrstva vody je nad vámi, tím lépe.

Většinou máte dost času se ukryt dříve než se vrtulník přiblíží. Pokud nedokážete najít vhodný úkryt, skrčte se v nějaké terénní proláklíně, zabalte se do horolezecké termofólie a doufejte, že vás vrtulník přehlédne. Termokamera vás nezachytí, i pokud si obléknete ochranný azbestový oblek s kuklou, používaný hasiči proti vysokému žáru. V úkrytu musíte být bezpodmínečně dříve než vás termokamera zaměří. Potom je již jen malá šance na únik. Před vrtulníkem neutečete a jeho posádka na vás rychle přivolá pozemní pátrací jednotky. Jedinou šancí v takovém případě je pomalým krokem opustit prostor a pokusit se zamíchat mezi nezúčastněné lidi, třeba na nádraží či všude tam, kde je větší koncentrace osob. Půjdete-li klidným krokem, bude posádka vrtulníku na pochybách, zda skutečně našla hledanou osobu a ne pouze nezúčastněného člověka.

Bylo popsáno již několik případů, kdy záškodník uprchl i z takto bezvýchodné situace. V jednom případě zmizel v dlouhém a rozvětveném se železničním tunelu. Po určité době jej pak opustil jedním z nehlídaných východů. V druhém případě záškodník vběhl do velkého areálu průmyslové továrny. Během několika málo minut založil mnoho ohnisek požárů. I když brzy dorazily z celého okolí pátrací jednotky a továrnu obklíčily, musely se zapojit do hasících a záchranných prací. Termokameru v oblétávajícím vrtulníku rušilo sálající teplo z požáru a prostor byl navíc zaplaven spoustou lidí. V takových podmínkách již nedokázala posádka záškodníka zaměřit. Ten pak v nastalém zmatku bez problémů uprchl.

Někdy lze využít i faktu, že vrtulník nesmí letět do bezpečnostní zóny okolo větších letišť. Pokud je v oblasti jeho působení větší letiště, může záškodník zmizet právě tam. Jestli je záškodník vybaven výkonnou zbraní, může pátrací vrtulník dokonce i sestřelit. Ideální zbraní je k tomu samopal. Samopalem lze

sestřelit pouze policejní vrtulník, který nemá pancéřování. Pilot je chráněn pouze kokpitem z tvrzeného plexiskla a motor kryjí jen slabé plechy. I rotory nemají obzvláštní pevnost a mohou se zásahem střely roztržít. Pro střelbu je třeba zvolit dobu, kdy se vrtulník nejvíce přiblíží a visí ve vzduchu pokud možno nehnutě. Někdy může nízko naletět přímo nad objevenou osobu a vyzvat ji megafonem k zastavení a k vyčkání příchodu hlídky. To je pravý čas na rychlé vytažení ukryté zbraně a zahájení palby. Vrtulník je při přiblížení velký cíl a tak, pokud střelec nejedná zbrkle, má většinou jistotu, že jej zasáhne. V případě zasažení pilota nebo rotoru, se vrtulník ihned zřítí. Pokud je zasažen motor, hydraulika nebo jiné agregáty, stihne se vrtulník vzdálit nebo nouzově přistát. Rozhodně ale nemůže pokračovat v dalším pátrání. Střílet z ručních zbraní na vojenské vrtulníky se nedoporučuje. Mají dobré pancéřování na všech zranitelných místech, takže střelec na sebe jen zbytečně upozorní.

Boj holou rukou

Záškodníci mají do výcviku zařazena i různá bojová umění. Ty tam jsou doby, kdy se u Specnaz vyučovalo pouze Sambo (sovětský kříženec hodně tvrdého a stylů. Ruské speciální jednotky se před světem neuzavírají ani v tomto ohledu a snaží se pro své potřeby vstřebat to nejlepší. Zejména pro vojáky základní služby je vytvořena určitá základní koncepce s výběrem lehčích technik několika stylů, které jsou pak standardně vyučovány.

Déle sloužící vojáci, jakož i plně profesionální útvary, mají však pro své členy značnou volnost výběru bojového umění. V podstatě se jenom požaduje strávit na úkor osobního volna. Samo sebou se předpokládá, že voják po celodenním armádním výcviku nebo náročné službě navlékne večer tepláky a jde trénovat do některého z improvizovaných dojo. Rodina nebo zábava je vždy až na posledním místě. Jednou za čtvrt roku pak probíhá určitá forma přezkoušení, při níž musí vojáci prokázat schopnost uplatnit své techniky v praxi. Kritéria jsou přísná a okamžitě se projeví, pokud voják netrénoval dostatečně tvrdě. Zhoršená fyzická kondice nebo nedostatečně účinné bojové techniky se berou jako nezájem o členství u Specnaz. Pokud se voják během krátké doby nezlepší, je převelen k dělostřelcům nebo podobnému útvaru.

Velmi oblíbená je i praktická forma výcviku, kdy se v pěstním boji střetávají vojáci mezi sebou. Konfrontují se tak jednotlivé styly, způsoby boje i osobní přístup představovaný povahami jednotlivých vojáků. Souboje se provádějí v rámci výcviku nebo jen tak pro zábavu. Někdy se jimi legálně řeší i vzájemné neshody. Nebere se přílišný ohled na nějaké fyzické rozdíly. Často proti sobě nastoupí expert proti nováčkovi. Stejně jako v boji nemůže slabší voják čekat nějaké slitování nebo jednání fair play. Ten slabší dostane samozřejmě velmi nařezáno. Nikdo od něj ani nečeká, že by snad vyhrál. Jde spíše o to neukázat strach a bojovat do posledního dechu. Většinou je jakási nepsaná doba, po kterou by měl slabší voják v souboji vydržet. Pokud ho soupeř pošle k zemi dříve, je to prohra. Jestli však vydrží o chvíli déle přes limit, tak vyhrál, i když se nakonec svíjí na zemi s vyraženým dechem.

Souboje mívají mnoho různých variací. Lépe vycvičený voják může bojovat proti dvěma nebo třeba čtyřem jiným. Může mít také svázané ruce, zakryté oči, nebo souboj začíná zleže. Dochází také k maximálnímu vzájemnému prostřídání. Během roku výcviku tak absolvuje průměrný voják několikanásobné souboje s dalšími asi dvě stě lidmi. Jedná se o obrovské kvantum praktických zkušeností. Voják tak postupně poznává širokou škálu protivníků a získá tak relativně bezpečnou formou správné návyky. Bezpečnost spočívá hlavně v tom, že pokud voják prohraje, je sražen na zem a už se nezvedne, znamená to konec souboje.

V opravdové rvačce by byl většinou ukopán či ubit k smrti. Jinak se úrazy samozřejmě vyskytují a není jich málo.

Nedá se přesně určit, jaký druh bojového umění je u Specnaz nejoblíbenější. Tito elitní bojovníci se snaží využívat jen ty nejlepší postupy, ale objektivně nejúčinnější styl boje prostě neexistuje. Již mnoho let se ve světě vedou rozhořčené diskuse, avšak stále nebylo dosaženo uspokojivé shody. Každému totiž vyhovuje jiný styl. Něco jiné využijí hubení lidé s dlouhými končetinami a jinak budou bojovat zavalití pořízci. Proto je nejlepší krátce vyzkoušet více stylů a vybrat ten, který dotyčnému vyhovuje nejvíce. Správnost své volby bude mít možnost častokrát dokázat v pěstních šarvátkách.

Existuje však ještě jeden způsob výcviku boje beze zbraně. Procházejí jím hlavně zpravodajci, které znáte spíše pod označením špioni. Další početnou skupinou s tímto výcvikem jsou právě záškodníci, připravovaní k dlouhodobému a samostatnému působení v týlu nepřítele.

Jejich celkový výcvik je už tak velmi náročný a vyčerpávající a tak nemohou trávit mnoho hodin výcvikem pěstního boje. Proto byl pro ně vyvinut relativně jednoduchý postup. Všichni se v týdenním intenzivním kurzu naučí několik desítek jednodušších bojových technik. Jedná se o univerzální techniky společné většině bojových umění. Přímé kopy, údery, seky loktem a dlaní, kopy kolenem a podobné nekomplikované věci. Na konec kurzu cvičenci útočí pomocí předem určených technik na vybraná místa vycpaných panáků a instruktorů v rolích figurantů. Při tom je pečlivě pozorují experti bojových umění s dlouholetými zkušenostmi. Podle úspěšnosti cvičenců na jednotlivých stanovištích pak přesně odhalí pohybové možnosti každého z nich. Individuálně s každým projdou různé další bojové kombinace s ohledem na individuální přednosti. I necvičený člověk má totiž přirozené nadání na určité údery. Instruktor je nakonec odhalí. Záškodník se tak dozví, že má přirozené nadání například pro přímý kop levou nohou, boční obloukový kop pravou nohou, přímý úder a hák pravou, uraken a sek dlaní levou rukou. Nakonec je pro každého vybráno zhruba deset základních pohybů, využitelných jako bojové techniky.

V dalším týdnu kurzu se pak adepti naučí ty své techniky správně využívat k zasahování zranitelných míst na lidském těle. Trénují se všechny možné situace. Samozřejmostí je používání technik z otočky, v sedě, vleže, po vyproštění, z přískoku a sražení protivníka k zemi, atd... Výsledkem je dobré zažití a zautomatizování potřebných návyků. Každý záškodník pak má osobní zodpovědnost za rozvíjení svých kvalit. Každý den bez výjimky si procvičí své techniky. Pokud má skutečně málo času, udělá to jen jednou, což mu zabere stěží pár minut. Většinou však trvá denní osobní trénink něco kolem půl hodiny nebo i více. Při tom je ale stále donekonečna procvičováno jen těch několik málo osobních technik. Během pár měsíců dojde k naprostému zautomatizování pohybů a ty přejdou do podvědomí jako podmíněné reflexy. Záškodník je pak schopen je použít rychleji, než si to sám uvědomí. Po několika letech tréninku jsou někteří z nich schopni až neuvěřitelných výkonů.

Podvědomé cíle těchto jednoduchých útoků jsou ta nejzranitelnější místa. Preferovány jsou zejména oči, spánky, štítná chrupavka a genitálie. Zezadu jsou nejčastěji zasahovány ledviny, některé úseky páteře a zátylek. Mnoho útoků také směřuje na velké klouby. Kombinace rychlého útoku se zásahem citlivého místa má přímo devastující výsledky. K tréninku jsou vytvořeny speciální plastové hlavy, do kterých se dávají želatinové koule imitující oční bulvy. Záškodník se na nich učí oslepit protivníka jediným rychlým bodnutím prstů. Techniky jsou dále realisticky nacvičovány do zavěšených pytlů, vycpaných panáků nebo speciálně upravených ploch. Realisticky prováděnými údery dojde k zpevnění úderových ploch na končetinách. Zatěžované kosti se nasatí vápníkem a budou tak dvakrát odolnější než u běžné populace. Svaly nabudou větší síly a zvětší se počet rychlých svalových vláken. Provedení bojové techniky pak připomíná vymrštěnou pružinu.

Samotný boj pak má probíhat přesně v duchu zvířecích zvyklostí. Pokud je to jen trochu možné, boji se vyhněte. Nejvhodnější alternativou je útek. Boj představuje vždy obrovské riziko zranění nebo smrti. Zapomeňte na hrdinské souboje z akčních filmů. Silnějšího protivníka musíte přesvědčit o své slabosti. Získá pocit vítězné převahy a začne být méně opatrný. Pak může nastat příležitost k nečekanému útoku.

Na rozdíl od speciálních týmů a zásahových jednotek nejsou záškodníci nuceni bojovat bezprostředně o život. Většinou by to bylo i neúčinné. Při dopadení osamělého záškodníka většinou asistuje značná přesila ozbrojenců. Jedinou šancí je samozřejmě únik (viz kapitola Únik). Při bezprostředním zadržení toho již s bojem přestmí mnoho nezmůžete. Maximálně srazíte jednoho či dva pronásledovatele na zem, čímž si vykoledujete zastřelení přímo na místě. Samotný akt zadržení je také pro vás nejrizikovější částí zajetí. Jsou k tomu nasazeni ti nelépe vycvičení lidé, které nepřítel má. Nepřítel od vás předem předpokládá nebezpečný odpor, a proto nebude váhat použít velmi tvrdých prostředků k vaší pacifikaci. To může skončit i vaším usmrcením. Proto se doporučuje neklást žádný odpor, snažit se působit vystrašeně a poddajně. Rozhodně se jakkoliv nesnažte vzbudit pocit, že jste nebezpeční. Pokud vás už mají pronásledovatelé v šachu, odhodte zbraň, zvedněte ruce nad hlavu a zakřičte: "Vzdávám se."

Dále pak postupujte podle instrukcí nepřitele a snažte se nedělat prudké pohyby. Pokud možno se nikomu nedívejte do očí a rozhodně se vyvarujte mračení obličeje, vrhání ostrých pohledů a vůbec tvrdáckého výrazu. Můžete předstírat velký strach, únavu nebo nějaké zranění (třeba trochu kulhat). S případným pěstním útokem vyčkejte na nejvhodnější příležitost. Ta většinou nastane, až když vás zasáhová jednotka předá k transportu řadovým vojákům (nebo policistům). Většinou jsou všichni po chvíli přesvědčeni o vaší bezmocnosti, zvláště pokud se chováte dostatečně poddajně. Můžete se tedy pokusit zlikvidovat nejbližšího člena eskorty a vzít mu zbraň. Rychlý sek do krku, bodnutí do očí nebo úder pěstí do spánku by měl protivníka ohromit a srazit na zem. Nekompromisně

pokračujte dále v boji až do konečné likvidace. Na ležícího protivníka používejte zejména tvrdé techniky nohou - kopání a dupání.

Těchto osm zásad úspěšného boje beze zbraně by měl každý záškodník znát nazpaměť a v duchu si je předříkat před každým tréninkem:

Nebojovat čestně - V boji o život na to není místo.

Útočit na vitální místa - Dobrá technika má požadovaný účinek, jen pokud zasáhne citlivé místo.

Útočit na protivníka - Málokdy vyřeší situaci jediná rána. Nedejte protivníkovi možnost, aby se vzpamatoval. Zasypávejte jej údery až do konečné likvidace.

Jednoduché techniky - Musí být propracovány k dokonalosti neustálým opakováním.

Pohyb - Neustaňte na místě. Po likvidaci protivníka přejděte na dalšího nebo se vydejte na prudký útěk. Konec pohybu je začátek smrti.

Připraven na zranění - Přijít může kdykoliv, tak se jím nenechte překvapit. Ani při zranění nesmíte ustat v boji nebo pohybu. Zranění se později zahojí, ale život musíte vybojovat ihned.

Nenechat se srazit k zemi - Bojovník na zemi většinou prohraje. Pokud padáte, přejděte ihned po dotyku se zemí do plynulého pohybu zpět na nohy.

Psychická příprava a taktika - Naučené techniky vám budou nanic, pokud se je zdráháte použít. Útok musíte správně načasovat na dobu, kdy je šance k následnému úniku největší.

Simulování

Simulování je jedna z dalších odborností, které věnují záškodníci stejně jako špioni velkou pozornost. Pokud budete v akci zadržen a nepodaří se vám zavčas uniknout, budete podroben náročnému výslechu.

Simulování se dá dobře využít i při běžném policejním výslechu, který probíhá podle řádů bez jakéhokoliv fyzického nátlaku. Pokud chce záškodník takový výslech přerušit, použije tento jednoduchý postup. Zvedne se třeba ze židle a působí rozrušeným dojmem. Jeden z vyšetřovatelů se ho bude snažit uklidnit a rukama ho postrčí zpátky k židli s příkazem, aby se posadil. Na třeba i mírné postrčení reaguje záškodník simulováním efektního pádu na zem nebo třeba na roh stolu. Po pádu se začne na zemi svíjet a předstírat například otřes mozku. To není mimochodem nic těžkého. Rozpačení vyšetřovatelé odvedou záškodníka do cely předběžného zadržení a zavolají lékaře. Dobu do příchodu lékaře využije zadržený záškodník ke způsobení si různých drobnějších oděrek, šrámů a modřin. Lékař se pak od něj dozví smyšlenou historku o brutálním mlácení při výslechu. To je v demokratických systémech opravdové sousto pro novináře. Následně se záškodníka bagatelizováno, což může vést i k jeho propuštění.

Daleko pravděpodobněji se bude jednat o výslech taktický, což je jen vznešený výraz pro mučení. Nepřítel se z vás bude snažit vyrazit veškeré informace, které

víte. V lepším případě vás bude vyslýchat nějaký voják, který s mučením nemá žádné zkušenosti. Maximálně vám vrazí pár ran pěstí a na rafinovanější násilí se cení poněkud poleví. Takový vyšetřovatel má podvědomý strach, že vám příliš ublíží a tak není těžké jej oklamat.

Daleko horší jsou profesionální taktičtí vyšetřovatelé. Ačkoliv se to může zdát poněkud morbidní, efektivně vyšetřovat s pomocí mučení je velké umění. Chce to mnohaleté zkušenosti a praxi. Nejde jen o způsobování velké bolesti. Často musí být zohledněny určité požadavky. Například, že vyšetřovaný nesmí při výslechu umřít ani utrpět těžší zranění. Někdy je nutné zamezit i vzniku viditelných podlitin a šrámů, které by pak působily špatně v televizi či na fotkách novinářů. Nikdo to samozřejmě oficiálně nepřizná, ale podobné vyšetřovací odborníky mají ve svých řadách prakticky všechny bezpečnostní složky. Tito specialisté mají téměř lékařskou znalost anatomie. Podle různých projevů vyslýchaného dokáží přesně odhadnout, kam až lze v týrání zajít. Každý člověk má individuální odolnost a co jeden ještě vydrží, druhého již může usmrtit. Proto jsou praktické znalosti tak důležité. Například při mučení elektrickým proudem vykonává lidské tělo bezděčné křečovitě pohyby. Podle nich se dá zhruba odhadnout, jakou zátěž vyslýchaný ještě vydrží než dojde k infarktu. Zde je právě velký prostor pro uplatnění simulování. V podstatě se jedná o předstírání příznaků hraničních stavů, jejichž překročením by vyšetřovatel riskoval usmrcení nebo těžká zranění vyslýchaného. Pokud přesvědčíte vyšetřovatele, že větší fyzické týrání již nesnesete bez následků, nebude jej dále stupňovat.

Záškodníci se učí důkladně poznávat mnoho druhů týrání a bolesti s tím související. Teoretické znalosti získávají z přednášek zkušených lékařů, praktických názorných ukázek a mnoha videofilmů se záznamy reakcí lidského těla na všemožné bolestivé podněty. V kurzech také poznávají mnohé symptomy vnitřních zranění a učí se je prakticky napodobovat. Hlavní těžiště výcviku simulování je však zaměřeno na skutečně vážné situace. Při zmiňovaném mučení elektrickým proudem dokáže cvičený záškodník předvést realisticky vyhlížející křečovitě pohyby spolu z dušenými výkřiky a očima obrácenými v sloup i při poměrně nižším použitém napětí. I když při tom zažívá velkou bolest, dokáže ji ještě zvládnout vůlí. V předchozím výcviku se také naučí dokonale ovládat i různé tělesné funkce. Umí pak téměř na povel plakat, zvracet, slinit, a zvládne se i pomoci nebo pokálet. To jsou jinak časté průvodní znaky brutálního mučení.

Platí obecná zásada, že při vhodně vedeném taktickém výslechu prozradí vyšetřovaný nakonec vše, co ví. Nezáleží na tom, jak je odolný, na každého něco platí. Záleží jen na vyšetřovateli, zda toto slabé místo odhalí. Záškodník musí také předem vědět, které informace vyšetřovatelům prozradí. Můžete pak prozradit zcela nepravdivou nebo částečně pravdivou, upravenou historku a tím uchráníte před vyzrazením skutečně důležité informace. Je vhodné, aby to, co vyšetřovatelům sdělujete, mělo alespoň částečně pravdivý základ. Veškerá zjištěná fakta

se následně ověřují a sdělování úplných blábolů by vám zbytečně přivedilo jen další taktický výsledek.

Ve výcviku simulování se klade velký důraz také na přivykání bolesti. Záškodníci jsou cvičeni snášet poměrně tvrdá muka od svých instruktorů. Razí se zásada, že poznaná bolest se při skutečném mučení daleko lépe snáší. Poměrně časté jsou i cvičné taktické výslechy, kdy jsou určeni mezi záškodníky vyslýcháni a druhá skupina dělá vyšetřovatele. To má hned dvojnásobný cvičný efekt. Jednak je to již popisované zvykání na bolest a zároveň se prozatímní vyšetřovatelé učí nejefektivnější výslechové techniky. Při ostrém nasazení může eventuálně dojít i k situaci, kdy budou potřebné informace získávány od osob právě s pomocí taktického výslechu.

Jak zvítězit v souboji se psem

(dle manuálu Specnaz)

Ke spojení životů člověka a psa došlo již v pravěku. Oba dva živočišné druhy poznaly vzájemnou výhodnost tohoto spojení. Člověk dokázal bohatě využít lepších a citlivějších psích smyslů pro účely lovu zvěře a ochrany svých sídlišť před nenadálým útokem dravců nebo nepřátel. Naopak díky vysoké inteligenci lidského druhu získal pes poměrně bezstarostný život s dostatkem potravy a péče. Je zřejmé a dovídáme se to již z nástěnných jeskynních kreseb, že zároveň s loveckým využitím byl pes využíván ve válkách a mezikmenových šarvátkách jako výtečný bojový nástroj.

Psí inteligence nedovede rozlišit širší chápání dobra nebo zla, případně obrany či útoku. Proto zodpovědnost za jeho nasazení v boji padá vždy na hlavu člověka (jeho pána), který psa vychoval, vycvičil a nakonec vydal i příslušný povel.

Využití psa v ozbrojených složkách přetrvalo až do dnešních dnů a je velmi pravděpodobné, že přetrvá prakticky navždy. Jeho skutečně všestranné využití mu zajišťuje v tomto směru stálou pozornost. Jsou dokonce i situace, kdy potřeba psů pro branné využití mnohonásobně vzroste. Jedná se zejména o válečné stavy, dále vysokou kriminalitu či civilní nepokoje a v neposlední řadě i přírodní katastrofy. Již nejednou se takováto zvýšená potřeba řešila i nuceným odvodem psů do armády nebo policie z civilního sektoru od chovatelů a majitelů psů, zejména tzv. služebních plemen. Jejich využití bývá všestranné, od ostrahy citlivých objektů, vyhledávání, pronásledování a zneškodnění nepřátelských osob až třeba po ničení tanků a techniky protivníka trhavinou.

(V době druhé světové války bylo toto specialitou sovětských vojsk. Z civilního sektoru zabavili veškeré psy, kteří byli schopni unést na hřbetě několikakilogramovou nálož trhaviny. Poté byli trýzněni hladem s postupným navykáním na řev a lomoz pohybující se bojové techniky. Žrádlo dostávali pouze občas a bylo jim dáváno pod podvozky tanků – nejdříve stojících, potom i jedoucích. Postupem času získali psi podmíněný reflex. Při spatření tanku nebo třeba transportéru se pes tryskem vrhl pod jeho podvozek, aby tam našel vytouženou potravu. V boji byla potom na hřbet psa umístěna bomba s vyčnívající roznětkou podobnou krátké anténě. Pes hledající potravu tak samovolně zlikvidoval nepřátelský stroj, ale samozřejmě i sebe. Toto využití psů se však přílišného využití nedočkalo. Zejména proto, že na bojišti zůstalo většinou několik vystrašených, zraněných nebo dezorientovaných psích jedinců, kteří při následném sovětském protiútku hledali spásu právě pod jejich stroji.)

Pro naše potřeby je nejdůležitější využití psa jako prostředku pro zadržení, případně zneškodnění protivníka. K tomuto účelu jsou v ozbrojených složkách využívány různé rasy psů od boxerů, dobermanů, dog, rotvajlerů, až po moderní

pitbully či stafordteriéry. V současnosti je však stále nejvíce rozšířen německý ovčák, hlavně pro svoji všestrannost, snadnost výcviku a klimatickou odolnost.

Vojenský nebo policejní oddíl pronásledující partyzány, para-výsadky, osamělého odstřelovače, sestřeleného pilota či uprchlého vězně, použije s 99% pravděpodobností při zásahu jednoho nebo více psů. Vede k tomu prostá logika. Zvíře svými smysly dokáže protivníka najít, sledovat a posléze i zaútočit a paralyzovat. Pro vojáky je také přijatelnější při zadržení a likvidaci nepřítele riskovat život psa než některého z nich.

Všichni příslušníci skupin potenciálně ohrožených nebezpečím napadení psem si již odedávna kladou otázku, zda se lze proti psu účinně bránit. Vzniklo již několik článků a příruček na toto téma. Jsou v nich shrnuty nejdůležitější zásady pro obranu a boj.

Zcela nejpropracovanější systém boje mají však bezesporu tajemné oddíly ruských SPECNAZ. Při jejich akcích se počítá s nasazením psů na likvidaci, a proto i systém boje se psem je u nich nejpropracovanější. Velká část praktického výcviku těchto diverzantů je směřována právě k této nauce. Jednotky SPECNAZ spotřebují při výcviku velké množství psů, kteří jsou potom následně usmrceni. Z toho důvodu je vykupují od občanů, z útulků a někdy i prostě kradou.

Ne každý pes je však svojí povahou vhodný. Tak jako lidé, mají i psi různé povahy. Ne každý pes je srdcem bojovník, ba dokonce se dá říci, že větší procento jsou spíše psi bojácní, hledající úkryt než záminku k boji. Jistě k tomu přispívá i nejistota a strach z cizího prostředí, ale i předtucha blízkého konce. Proto se často stává, že pes místo boje na život a na smrt zaleze před členem SPECNAZ s knučením do kouta.

I tuto komplikaci se však podařilo vyřešit. Výzkumné oddělení vyvinulo zvláštní chemickou psychotropní látku, která se zvířeti aplikuje v injekci. Po této droze se pes doslova rozběsí k nepřítelosti a útočí na jakoukoliv pohybující se věc. V tomto stavu je pes schopen lehce prokousnout lidskou lebku nebo např. i blatník osobního vozu. Zhruba po dvaceti minutách pes zpravidla umírá na infarkt. I přesto však tato doba naprosto dostačuje k více než realistickému výcviku.

(Tato chemikálie však našla ještě jedno uplatnění. Při diverzním testovacím útoku na jedno nejmenované západní vojenské zařízení, tříčlenný oddíl elity SPECNAZ pomocí narkotických pušek zasáhl postupně všech pět hlídacích rotvajlerů. Tito se následně vrhli na svoje pány a další členy ochranky objektu. V následném masakru utrpělo od psů těžká zranění jedenáct osob. Jednomu z napadených se pes zakousl do lokte ruky, kterou si chránil obličej. Po několika mocných trhnutích se psovi podařilo zcela oddělit předloktí od zbytku paže. S rukou v tlamě pak pobíhal po ploše objektu než se vrhl na další oběť. Dvanáctý člen ostrahy zahynul poté, co byl zezadu sražen vlastním útočícím psem. Ten se mu po pádu několikrát zakousl zezadu do krku, čímž mu rozdrtil páteř a přerušil míchu. Tuto tragédii se podařilo utajit a nic neproniklo do sdělovacích prostředků. (Případné praktické využití této chemikálie je zcela zřejmé)

Cvičební příručka obsahuje kapitoly o taktice, psychologii a velmi mnoho praktických technik o likvidaci psa se zbraní i beze zbraně. Vybrali jsme pro vás nejzajímavější techniky a pasáže. I pokud si myslíte, že vám napadení psem nehrozí, jelikož nejste žádný záškodník, nebudou vám tyto znalosti rozhodně na škodu. Každoročně je zaznamenáváno v naší republice mnoho případů napadení psem a tyto počty se stále zvyšují. V případě válečného konfliktu se začnou tvořit v lesích, ale i ve městech smečky zdívočelých psů, které přišly o své pány. Pro ně je člověk snadná kořist (zkušenost z bývalé Jugoslávie).

K umění boje se psem je třeba přistupovat jako ke každému jinému bojovému umění. Ti, kdo již mají zkušenosti z jiných úpolových disciplín (karate, musado, sambo, kung-fu), je využijí beze zbytku i zde. Velkou výhodou je přímočarost útoku psa. Tento vás může v zásadě napadnout pouze sražením (v běhu, ve skoku, výskok z místa) nebo zaútočit pomocí zubů (kousání, trhání, pevný stisk). Pes vždy útoky kombinuje a přechází plynule z jednoho do druhého. Toto je vlastnost daná všem zvířatům a některým dobrým adeptům bojového umění. Nefunguje-li na protivníka jeden typ útoku, okamžitě přechází na něco jiného. Bojuje se do úplného vítězství nebo konce. U lidí je často zvykem se o obranu ani nepokusit, pokud jsem napaden silnějším protivníkem. Raději se napadený choulí do klubíčka a s naříkáním snáší pasivně útok.

To mezi zvířaty neexistuje. I malá veverka se brání útoku loveckého psa kousáním a škrábáním. Nepoměr sil je zřejmý a veverka nemá teoreticky žádnou šanci zvítězit. Často se jí ale podaří psa bolestivě zranit na čenichu nebo tlamě, takže ji nakonec pustí. Veverka je poražená, těžce zraněná, ale živá a na svobodě. Toto je jedno ze základních pravidel: aktivně bojovat o svůj život do poslední chvíle, do posledního dechu.

Velmi efektivním způsobem boje o život je útek. Není to vůbec žádná ostuda, a pokud máte na výběr mezi bojem a únikem, volte vždy únik. I v přírodě se většina střetů řeší únikem slabšího jedince. Zvířata nemající genetické vlohy k boji, používají únik velmi často. Opět i zde platí nic nevzdávat. I slabý zajíček k boji, používají únik velmi často. Opět i zde platí nic nevzdávat. I slabý zajíček chycený do orlích spárů nepřestává vykonávat prudké pohyby jako při běhu, i když už je vláčen vzduchem. Ještě je šance, že orel nemá dokonalý úchop a zajíček se vysmekne nebo vypadne.

Pokud útok očekáváte a psa vidíte, postavte se tak, aby vás jeho případný náraz nevyvedl z rovnováhy. Nejlepší je mírně rozkročený (jedna noha předu druhá vzadu) stoj s mezerou mezi chodidly asi na šířku ramen, kolena mírně pokrčena. Pokud jste pravák (a budete tedy útočit pravou rukou), použijte levou ruku jako "návnadu". Velmi vhodné je mít pěst pevně sevřenou a všechny svaly ruky napjaté. Napjaté svaly poněkud ochrání vaše kosti před drtivým stiskem psích zubů (sval se hojí rychleji než kost). Pokud se dostane některý váš prst otevřené dlaně do psí tlamy, tak o něj pravděpodobně přijdete. Pravou ruku volně přitiskněte k břichu nebo stehnu, levá je vysazena více před tělo a mírně se pohybuje.

Pes obvykle vždy zaútočí nejdříve na tu část těla, která nejvíce vyčnívá. Pokud na to máte čas, je velmi vhodné omotat levou ruku (návnadu) částí oděvu, provazem, případně na ni navléct vyzutou kanadu. Obalením končetiny se zmírní následek psího zakousnutí.

V tomto článku nebudeme rozebírat útoky na psa žádnou zbraní. V příručce SPECNAZ jsou sice popsány tyto techniky, ale jsou vesměs totožné jako při útoku či obraně proti člověku. Těch je popsáno v různých českých knihách dost a dost.

Obecně snad platí: holí nebo klackem sekáme (s velkým rozmachem) anebo bodáme. Sekáme zejména na psí končetiny, což snadno způsobí jejich zlomení, bodat je nejlepší do tlamy a očí psa. Při zachycení (zakousnutí) hole, prudkým točivým pohybem páčíme tlamu a krk psa. Následnou velkou bolestí zvíře klacek pustí. Při velmi rychlém provedení točivé techniky dojde ke zlomení čelisti nebo krčních obratlů psa (při rychlém točivém pohybu nemůže pes klacek z tlamy pustit, jelikož dojde k zachycení za špičáky).

Pokud máme nůž, zlikvidujeme útočícího psa snadno ve výše uvedeném postoji. Nalákáme jej na levou ruku a pravá ruka držící nůž bodne spodním obloukem psa do krku nebo břicha případně bočním obloukem do hrudi. Jelikož jsou někteří psi velmi odolní, doporučuje se provést při jednom útoku nožem vždy dvě bodnutí do stejné oblasti těla pro zvýšení jeho účinku. Tolik krátká zmínka o noži. Snad jen poznámka z příručky SPECNAZ:

Pokud máte u sebe nůž a prohrajete boj se psem nebo utrpíte větší zranění než oděrky, jste buď malá holka nebo úplný idiot.

Psychologie – před útočícím psem nikdy neutíkejte. Pes má vrozený reflex, že co před ním utíká, to je automaticky kořist. Ne každý pes má odvalu přímo zaútočit. Některý se jen přiřítí a začne na vás prudce štěkat a dorážet. To si vás vlastně testuje. Pokud couvnete, většinou zaútočí. Zkuste na něj vycenit zuby a zařvat hlubokým hlasem nebo hlasitě zavrčít, případně i udělat několik kroků směrem k němu a napřáhnout ruku jako při hodu kamenem. S velkou pravděpodobností jej zaplašíte nebo odradíte od bezprostředního útoku (nebojácného psa však k útoku vyprovokujete). Prostě udělejte něco a akci pak řešte podle nastalé situace. Rozhodně nestůjte jako solný sloup hlídáný poskakujícím psem. Dočkáte se jedině hlídky se samopaly, která na vás psa vypustila.

Někdy však lze uplatnit takzvaný taktický útěk. Prudce se rozběhněte a jakmile vás pes dožene a skočí, nečekaně se zastavte a pes setrvačností poletí dál a nepodaří se mu zakousnout. Pokud máte dobrý postřeh, můžete mu napálit ránu pěstí do břicha, zatímco kolem vás letí, případně ho jedním dvěma skoky následovat a po jeho dopadu na zem jej zasypat sprškou dobře mířených kopů, nejlépe do hlavy.

Nikdy se nesnažte udeřit psa do obličeje (tlamy), pes má dobrý postřeh a většinou po vaší ruce sekne. Tím značně riskujete možnost zranění o jeho zuby. Ani vás nemusí přímo kousnout, a přesto si o zuby potrháte kůži, poškodíte klouby a zlámáte prsty. Pokud provádíte taktický útěk, je velmi vhodné při běhu

natáhnout levou ruku kolmo od těla jako návnadu. Pes automaticky zaútočí na tuto vystrčenou část. Jinak vám hrozí, že se pes bude snažit zakousnout např. do Achillovy šlachy za kotníkem nebo v horším případě půjde po krku.

Je důležité dávat pozor na způsob útoku. Některý pes se zakousne a rve s mordou (psí tlamou) do stran, jiný má tendenci po zakousnutí škubat mordou k sobě a někteří speciálně cvičení psi umí přechytávat a zakusovat se velkou rychlostí na různá místa.

Pokud dojde k boji se psem a vy nemáte zbraň, je velmi pravděpodobné, že budete zraněn. I pokud v boji nakonec zvítězíte, pes vás zřejmě alespoň jednou nebo i vícekrát kousne. To je fakt, se kterým se musíte prostě smířit. Není to nic až tak tragického, když si uvědomíte, že jste taky mohl přijít o život. Z tohoto pohledu se každé zranění jeví jako malicherné.

Toto uvědomění a očekávání určitého zranění je však velmi důležité z toho důvodu, abyste při zakousnutí psa a nástupu bolesti nepodlehli panice, která často v pouličních bitkách mezi lidmi ukončí boj.

Však to jistě sami znáte. Dva mladíci se pohádají o nějakou slečnu a svůj spor se rozhodnou vyřešit pěstmi. Ten, který pak dostane první vážnější nebo bolestivou ránu, většinou ustoupí, zlomený nejen fyzicky, ale hlavně psychicky. Prostě má strach bojovat dále a po boji většinou netouží ani ten, kdo boj vyhrál.

POZOR ! Pes s vámi na nic takového nehraje!! Pokud se mu podaří "dobrý tah" a vy prokážete slabost, ještě více napumpujete jeho sebevědomí a odvalu, která se odrazí v ještě zuřivějším útoku. Pak jste pro něj již jen kořist, kterou je nutno definitivně ulovit.

Takže, pokud se pes při útoku zakousne, projede vámi ostrá bolest. V žádném případě se nenechejte bolestí zlomit nebo zpacifikovat. Naopak, využijte tento nepříjemný vjem k vyvolání obrovské zloby ve svém srdci. Ihned po napadení proveďte naučenou protiakci, která vás velmi rychle zbaví bolesti a psa přivede do defenzívy. Váš protiútok musí být rychlý, přesný a zuřivý.

V bojových uměních se příliš nedoporučuje podléhat při boji citům. I vaše zloba vám může být na škodu, pokud ji cvičený protivník dokáže využít proti vám. V boji se psem je vše jiné. Pes nemá speciální výcvik v kung-fu. Útočí pouze podle předem dané šablony, kterou mu přidělila matka příroda. Spektrum útoků, které na vás může použít, je velmi úzké. V podstatě jde jen o útoky popsané výše. Pokud na napadení odpovíte protiútokem s maximální tvrdostí, agresivitou a zlobou, naženete psovi strach. Pes totiž velmi dobře vycítí vaši okamžitou náladu. Když je váš útok skutečně tvrdý, dostane strach, skutečný velký strach o život.

Adepti SPECNAZ, mající za sebou výcvik boje se psy, vědí, jak velmi jednoduché je nad psem zvítězit. Zdravé sebevědomí podporuje znalost mnohokrát vyzkoušených a v praxi ověřených akcí. Toto vědomí z nich pak vyzařuje mimo smyslovým přenosem myšlenek, pohledem očí a výrazem celého těla. Potom se není co divit, když po jednom přímém pohledu zalézají jakýkoliv pes, bez zjevné příčiny, do kouta či úkrytu.

Nad psem prostě zvítězit musíte! Jistě, možná budete zraněn, ale váš zvířecí protivník přijde o život. A to je pro každého bojovníka "dobrý kšeft". Zvítězit musíte – pes má pouze něco přes polovinu vaší hmotnosti a méně než desetinu vaší intelligence. Nemůže kopnout ani udeřit pěstí. Může se jenom zakousnout a to ještě jen do místa, které mu sami určíte. Váš skutečný nepřítel není pes, ale strach. Není však čeho se bát. Nad psem je snadné zvítězit!!

SITUACE:

Napadení psem.

Pes vás napadl zepředu a zakousl se do nastaveného předloktí na malíkové straně. Stále stojíte. Ruku máte poněkud výše a pes je o vás opřený předními nohama.

- Několika silnými údery pěstí volné ruky (spodní hák) mu atakujte štítnou chrupavku (ohryzek). Nebo:
- Vraďte mu rychle prsty druhé ruky do obou očí (ukazovák a palec). Útok musí být tak silný, aby obě oční bulvy praskly nebo se utrhly od očních nervů.
- Proved'te několik velmi silných kopů špičkou boty do oblasti pohlavních orgánů psa nebo spodní části břicha, případně ved'te velmi silné kopy kolenem do místa, kde psí hrudník přechází v měkké břicho (poslední žebra).
- Psa obejměte volnou rukou ze spodu pod krkem a dlaň mu přiložte za ucho na krk (u dlouhosrstých plemen uchopte pevně chlupy). Následuje prudký tah psí hlavy volnou rukou k sobě a zároveň sevřená ruka v psí tlamě tlačí hlavu nahoru a páčivým pohybem zároveň otáčí hlavou na stranu v ose psího těla. Tento pohyb zlomí psovi vaz. Musí však proběhnout velmi prudce a přesně. Je k tomu též třeba větší síly.
- Psa obejměte okolo krku volnou rukou a strhněte na zem, kde jej zalehněte. Zneškodnění psa na zemi viz níže.

Pes vás napadl zepředu a zakousl se do nastaveného předloktí na malíkové straně. Stále stojíte. Jste poněkud předkloněn, ruka dole. Pes stojí na všech čtyřech na zemi.

- Lze použít útoky (b, e) popsané výše. Pokud pes prudce škube hlavou k sobě, nesnažte se mu ruku vytrhnout z tlamy. Pokud ji nemáte bandážovanou, silně si ji poškodíte. Škubajícího psa rychle následujte a snažte se dostat k jeho boku, otočit se a obkročmo si na něj sednout a s pomocí volné ruky jej strhnout k zemi. Dále viz zneškodnění psa na zemi.
- Silným úderem pěstí jej udeřte do čumáku (čenichu). Po této ráně pes většinou stisk zubů povolí a pustí vás. Tento úder jej ale nezabije, pouze bolestivě zraní. Je velmi pravděpodobné, že rozezlený pes se může chtít zase

zmítat v sevření. Rozdrtíte mu žebra a po určité (krátké) době dojde k jeho smrti zadušením.

Pokud se při potyčce na zemi dostane pes hřbetem (zády) k vám, okamžitě mu nasadíte tzv. kravatu. Je to další spolehlivý způsob, jak psa rychle zlikvidovat. Jednou rukou obejměte zezadu jeho krk a dlaň této ruky vložte do loketního ohybu druhé ruky. Dlaň druhé ruky potom položte psovi shora na čenich (za kořenem nosu). Loketním ohybem obepínající ruky potom silně stlačte přední stranu psího krku směrem k sobě a rukou na čenichu jeho hlavu stlačte silně dolů. Tím psa rychle uškrtíte nebo mu zlomíte vaz.

Když se na zemi dostanete nad psa, který leží na zádech či na boku, můžete jej prostě uškrtit rukama. Přitom je třeba posunovat rukama těsně po psím hrudníku až ke krku a pak silně stlačit jeho přední část. Jen tak lze zaručit, že se vám pes nebude moci zakousnout do některé z rukou svojí divoce šermující tlamou.

Pokud je ležící pes za stejné situace již do vaší ruky zakousnut, můžete se osvobodit několika různými způsoby.

- Ležícího psa několikrát silně udeřte pěstí volné ruky do ohryzku na přední straně krku. Zakouslou rukou přitom tlače psí hlavu do záklonu, aby se mu krk k úderům odkryl.
- Zakouslého psa také můžete uškrtit silným sevřením prsty volné ruky na jeho ohryzku. Pokud na to nemáte dost síly, uškrtě jej tlakem předloktí volné ruky na přední stranu jeho krku.
- Touto technikou psa přímo nezabijete, ale způsobíte mu devastující zranění předních končetin. Pokud se nacházíte nad psem (ležícím na zádech nebo na boku) se zakouslou rukou v jeho tlamě, přišlápněte mu kolenem nebo holení k zemi jednu jeho přední tlapu. Přišlápněte ji nohou na stejné straně jako je vaše zakouslá ruka. Po této akci pes leží na boku, hrudníkem k přišlapující noze. Následně uchopte volnou rukou jeho druhou (volnou) přední tlapu a velmi prudce, za pomoci váhy celého těla ji odtlačte na druhou stranu, co nejdále od přišlápnuté tlapy, jako byste s ním chtěli provést cvik "rozpažit". Zároveň též tlače zakouslou rukou psí hlavu k zemi, aby vás nemohl pustit a kousáním se osvobodit. Při důsledném provedení této techniky dojde k velmi bolestivému vykloubení nebo zlomení psích předních tlap v ramenních kloubech, po čemž pes zůstane v agónii a neschopen dalšího boje.

Pes napadl spolubojovníka a vy mu chcete pomoci.

- Obejděte psa zezadu a velmi silným kopem špičkou boty zasáhněte jeho pohlavní orgány.
- Uchopte psa rukama za zadní končetiny, zvedněte do výše a prudce kopněte špičkou boty do míst, kde končí žebra a začíná měkké břicho. Poté

uvolněného psa švihem za zadní nohy odhodte nebo s ním prudce udeřte o pevnou překážku.

- c) Uchopte psa rukama za zadní končetiny a zvedněte, aby se přestaly dotýkat země. Poněkud je táhněte směrem k sobě. Potom zvedněte jednu svoji nohu, úplně pokrčenou v koleně. Položte chodidlo na jeho hřbet v místě kořene ocasu. Prudce sešlápněte hřbet směrem k zemi, zatímco zadní nohy táhněte co nejvíce nahoru a k sobě. U psa dojde k vykloubení kyčelních kloubů, zlomeninám tlap a těžkému poškození svalů a šlach.
- d) Nad psa se postavte obkročmo a dlaněmi obou rukou jej uchopte z boků hlavy za kůži na krku. Oba své palce vsuňte prudce do jeho uší a snažte se proniknout co nejhlouběji. Pro psa je toto velmi bolestivé a ihned vašeho kolegu pustí a bude se snažit zaútočit na vás. Nemusíte se však vůbec bát. Při správném úchopu vás nemá šanci napadnout. Sedněte na jeho hřbet a tím ho svalte na zem, kde ho pak již vyřídíte.

Pokud na to máte po boji čas, těžce zraněného psa rychlým způsobem zabijte. Je to projev úcty k soupeři, i když jen zvířecímu. Je naprosto zbytečné prodlužovat jeho velké utrpení dlouhým čekáním na smrt. Voják SPECNAZ není sadista, i když dokáže být velmi tvrdý. Konec konců, pes konal jen svoji povinnost a tak je nemístná nějaká další msta po vyhraném souboji.

Jestliže na vás však pošťovala psa hlídka, která vás pronásleduje, je přece jen výhodnější ponechat zraněného psa naživu. Těžce zraněný, kňučící pes totiž přímo svádí k pokusu o jeho záchranu, což může hlídku dostatečně zdržet, rozdělit a osamocенého psovoda přinutit i k návratu.

Ne každý má možnost projít reálným výcvikem se psem, kterého poté může v boji usmrtit. Dá se říci, že je to spíše výjimka. Většina z vás však psa vlastní nebo má přístup do jiné rodiny, kde psa mají. Proto nevynechejte ani jednu vhodnou příležitost si se psem hrát.

Většina psů vám bude vděčná za trochu pozornosti a času, který jim věnujete. Budou na vás simulovat různé druhy agresivních útoků a napadení, přičemž budou dávat dobrý pozor, aby vám neublížili. Pro ně je to jen velmi zábavná hra, při které vám ale osvětlí veškeré druhy taktiky psiho boje.

Při hrách se psy postupně poznáte různé povahy psů, druhy používaných napadení i citlivá a zranitelná místa, a to jejich i vaše. Bedlivě si všímejte veškerých drobností, jako třeba schopnost otočení hlavy psa nebo maximální kloubní rozsah jednotlivých končetin. Tato praxe vás velmi obohatí praktickými poznatky, které jistě využijete v reálném boji.

Oklamání psiho čichu

Před objevením (vyčenením) psy vás ochrání podzemní kryt (jako proti termokameře), jehož okolí pro oklamání psiho pachu posypeme kořením, mletou kávou, tabákem nebo postříkáme naftou. Můžeme vylézt na vysoký a košatý strom, kde se skryjeme před vizuálním pozorováním ze země a většinou tak oklameme i psa,

musíme se však chovat dostatečně tiše a ke stromu nesmí vést vaše pachová stopa. Nejlepší je se schovat pod hladinu vody, kde můžete dýchat dutým stéblem, hadičkou nebo speciálním jednoduchým zařízením, vyvinutým vojáky Specnaz.

Vytvoření klamné pachové stopy

Při hrozbě sledování psem můžete úspěšně vytvořit klamnou pachovou stopu. Je to oblíbená taktika uprchlých vězňů. Těsně před útekem vytvoří jejich pomahači z místa útěku klamnou pachovou stopu a policejní pes je sveden zcela nesprávným směrem. To vede i k vytvoření nesprávné policejní verze útěku a prchající vězeň tak získá cenný čas, než si pátrači chybu uvědomí.

Osoba připravující klamnou stopu musí pečlivě dodržet tento postup. Pro zamezení vlastního pachu se musí důkladně umýt. Zvláštní důležitost vyžadují vlasy, pohlavní orgány, konečník, podpaží a chodidla (to všechno jsou místa se silným tělesným pachem). Musí si obout gumové holínky a protichemickou kombinézu, potápěčský neopren, pláštěnku proti dešti nebo jiný neprodyšný oděv. Osoba, jejíž stopa má být vytvořena, shromáždí svůj oděv a věci, do kterých je nasáklý její osobní pach. Oděv, zejména spodní prádlo, spací pytel, přikrývka, prostěradlo atd... Čím víc špíny a potu, tím lépe. Pro zesílení pachové stopy je vhodné věci důkladně pokropit směsí výkalů a moče dotyčné osoby, smíchané pro větší zředění s horkou vodou. Do věcí lze přidat i ostráhané vlasy a pokud je dotyčná osoba zraněná, tak i obvazy nasáklé krví a hnisem. Z věcí se pak sváže balíček a táhne se místy, kde chceme vytvořit klamnou stopu. K tažení balíku můžeme využít i volně pobíhající domácí zvířata, psy nebo balík zavěsit třeba za pomalu projíždějící vlak.

Další možností je vytvořit klamnou pachovou stopu s pomocí hárající feny. Většina stopovacích psů jsou samci, kterým tento výrazný pach pěkně zamotá hlavu. Zcela zapomenou na stopu záškodníka a začnou se domáhat styku s fenou. Podobně "postižený" pes se stává stopařsky nepoužitelný i na dobu několika dní.

Pro zdržení nebo zastavení nasazených psů lze využít i další malé lsti. Na svoji stopu můžete položit kousek silně aromatické a pro psy lákavé potraviny. Může to být voňavá uzenina, salám, nebo třeba makrela. Služební pes bývá vycvičen tak, aby nesnědl nalezenou potravinu. Je to jakási ochrana proti jeho otrávení. Nic mu však nezabrání v důkladném očichání. Lákavá vůně velmi otupí jeho čich a tím mu zkomplikuje další sledování stopy. Často je takový pes na několik hodin k čenichání zcela nepoužitelný.

Taktika střelby na psa

Pokud se na vás řítí rozzuřený pes a vy máte u sebe zbraň, budete se zřejmě snažit jej zastřelit. Střelba na běžícího psa má však svá specifika a když je neznáte, pravděpodobně se netrefíte.

Pokud střílíte na běžícího psa, který se ohromnou rychlostí přibližuje přímo k vám, budete mít pravděpodobně podvědomou tendenci mířit na horní okraj cíle. To je psychologická reakce, která se dá případně odstranit vědomým nácvikem.

Když k tomu připočítáte vysokou rychlost přibližujícího se psa a to, že jste dvakrát vyšší než on, dojde podle fyzikálních zákonů k tomu, že psa přestřelíte. To znamená, že kulka proletí neškodně nad ním.

Proto musíte mířit na nohy psa nebo i zhruba metr před něj (v závislosti na jeho vzdálenosti a rychlosti přibližování). Hezky se to tady píše, ale ve skutečnosti, pokud jej netrefíte, máte jen velmi málo času na korekci zamíření a opakování střelby. Když jej netrefíte druhým nebo třetím výstřelem, máte již psa pověšeného na krku.

Pokud tedy nejste speciálně pro tuto střelbu vycvičen, použijte jiný postup. Vrhňte se na zem a střílejte na psa vleže. Jelikož střílíte ve stejné rovině jako je on a pes se přibližuje po přímce, je to stejné jako střelba na nepohybující se terč. Nepanikařte! Zbraň držte oběma rukama a klidně zamiřte. Vystřelte a pokud netrefíte ještě jednou, rychle zamiřte a výstřel opakujte. Pokud znovu netrefíte, znamená to, že jste příliš rozrušen. Rychle se posad'te čelem ke psovi a volnou ruku si dejte před obličej a krk. Jakmile se pes přiblíží na vzdálenost cca 4 metry, spusťte prudkou pudovou střelbu od pasu jeho směrem. Je velká šance, že ho (byť náhodou) přece jen zasáhnete. Pokud ne, pes se na vás zuřivě vrhne. Dejte si pozor, ať vám jeho útok nevyrazí zbraň z ruky. Pes půjde pravděpodobně po volné ruce před vaším obličejem, do které se zakousne. Pokud máte ještě ve zbrani nějaký náboj, přitiskněte mu hlaveň k tělu a vystřelte.

Jinak jej obejměte oběma nohama, které zaklesnete o sebe nad jeho hřbetem. Prudkým stiskem stehny jej donutíte k povolení stisku a zlikvidujete jej některou ze známých technik.

Taktika akční jízdy

Při záškodnické činnosti se mohou využívat i různé druhy vozidel. Proto je dobré se předem seznámit s taktickými postupy využití vozidla.

Časté cesty autem jsou nedílnou součástí práce zpravodajských agentů, špiónů, detektivů i členů moderních diverzních komand. Pokud dojde k prozrazení jejich činnosti, bývají často sledováni a někdy dojde i k útoku přímo na silnici. Útočníci se často vybavují silným vozem, což pro ně při útoku znamená značnou taktickou výhodu. Laikovi by se pak mohlo zdát, že vybraná oběť se slabším nebo pomalejším vozem nemá prakticky žádnou šanci na únik. Existuje však velké množství knih a manuálů podrobně rozebírajících tuto tematiku. Na jejich tvorbě spolupracovali špičkoví agenti spolu se závodními řidiči a armádními psychology. Vznikl tak obsáhlý soubor různých pouček, rad a doporučení, které v konečném důsledku značně zvyšují šance řidiče slabšího vozu na únik před nepřítelem. Zde je popsáno několik nejúčinnějších technik, jak se pronásledovatelů zbavit.

Následující doporučení vám poradí, jak rozpoznat sledování cizím automobilem a jak mu uniknout.

- 1) Při projíždění křižovatky na červenou nebo při jízdě jednosměrnou ulicí v protisměru sledujte, zda jede někdo za vámi.
- 2) Při jízdě na dálnici vysokou rychlostí náhle prudce zabočte k výjezdu z dálnice.
- 3) Předstírejte zabočení, otočte automobil do protějšího směru a odjed'te.
- 4) Po zabočení za roh, zajed'te ke kraji vozovky a zaparkujte. Všimějte si všech projíždějících automobilů.
- 5) Jed'te úzkými uličkami, prašnými silnicemi nebo i po chodníku.
- 6) Při jízdě pod dlouhým, nepřerušovaným mostem nenadále obraťte automobil do opačného směru a odjed'te tudy.
- 7) Požádejte přítele, aby jel někdy za vámi a pozoroval, zda nebyváte sledováni.

Taktika

Pokud zjistíte, že jste sledován a máte dostatečně výkonný vůz, můžete se pokusit pronásledovatelům ujet. Na rozdíl od vžitých představ nevěnujte přílišnou pozornost pronásledovatelům. Jed'te prostě co nejrychleji s maximálním soustředěním na jízdu. Nepřekračujte hranice svých možností, ale jed'te tak, abyste ne-nabourali. Jistě nezaškodí občas mrknout do zrcátka ke sledování vývoje situace, ale nevíste na něm očima. Pronásledovatelům buďto ujedete nebo ne. Větší nebezpečí při rychlé honičce pro vás v tu chvíli znamenají spíše nezúčastnění řidiči a překážky na silnici.

Při jízdě neustále problikávejte dálkovými světly, upozorníte tak na sebe vozidla před vámi. Nepočítejte s tím, že vám každý uhne hned z cesty, ale alespoň

budou všichni upozorněni a vyhnete se tak úleku a nepředložených reakcí u řidičů, které velkou rychlostí předjíždíte. Pokud někdo spatří ve zpětném zrcátku blikající, kličkující auto, ženoucí se velkou rychlostí, pomyslí si něco o ožralých hazardérech. Přesto vám raději uhne z cesty, aby neriskoval poškození svého vozu.

Nikdy se nesnažte ujet na dálnici nebo rychlostní komunikaci. Pokud k honičce přece jen dojde, snažte se na nejbližší odbočce z dálnice vyjet. Při honičce na dálnici získáte snadno představu, že pronásledovatelům ujíždíte, jelikož se od nich vzdalujete. Většinou však mají spoustu času přivolat vysílačkou posily. Potom vás mohou překvapit další sledovací vozy, zátaras na dálnici nebo v případě policie i vrtulník, kterému již neuniknete.

Po opuštění dálnice jeďte do nepřehledných oblastí, kde vás pronásledovatelé snadno ztratí z dohledu i na kratší vzdálenost. Lesní serpentiny nebo zastavěné oblasti jsou přímo ideální. Nenechte se však strhnout vlastním vzrušením. Musíte řídit s chladnou hlavou, co největší rychlostí, ale jen do výše, kterou bezpečně zvládnete. Nebojte se při jízdě využívat celou šířku vozovky. Zejména před vjetím do zatáček najíždějte do protisměru až k levému okraji vozovky. Snížíte tak ostrost oblouku zatáčky a můžete ji projet větší rychlostí. Samozřejmě však musí být výborný výhled přes celou zatáčku, aby nedošlo ke srážce s náhodně protijedoucím vozem, který jste eventuálně přehlédli. Nepřehledný terén vám často postaví do cesty nečekané překážky. To je třeba mít neustále na zřeteli. Pokud nabouráte, jsou vaše šance na únik nenávratně pryč.

Pokud se drží pronásledovatel stále za vámi, je třeba použít fintu. Nejlepší je, pokud si pro její provedení vyberete terén, který dobře znáte. Může se vám podařit dojet k přejezdu, kde zrovna projíždí vlak. Prudkou akcelerací a projetím těsně před vlakem můžete pronásledovatele odříznout. Chce to však dokonalé načasování.

Podobná finta je dobře proveditelná na většině křižovatek, kde dáváte přednost. Nejlepší je hustší provoz, kde po vašem projetí nedovolí souvislá šňůra aut pronásledovatelům pokračovat za vámi. Pokud projedete těsně před přijíždějícím autem, může jeho řidič ztratit nervy a prudce brzdit. Svým stojícím vozem tak zablokuje křižovátku, což pronásledovatelům opět ztíží průjezd. Často však přitom dojde i k řetězové havárii a ohrožení životů nezúčastněných osob.

Další vynikající způsob odříznutí pronásledovatele je odbočení z hlavní silnice. Jedete klidně po hlavní silnici. Najednou nečekaně a prudce odbočíte bez blinkru doleva na vhodnou odbočku. Musíte to však provést těsně před přijíždějícím autem v protisměru. To vlastně zabráni pronásledovatelům ve vašem následování. Samozřejmě musí být opět dokonalé načasování, jelikož hrozí srážka s vozem jedoucím v protisměru. Po vjetí na odbočku prudce akcelerujte a snažte se co nejdříve zmizet z dohledu v některé z dalších postranních ulic. Neujíždějte přímou ulicí, ale co nejčastěji měňte směr a klikatě unikejte bočními ulicemi. Pokud vás pronásledovatelé ztratí z dohledu, máte vyhráno.

Pokud je hlavní ulice prázdná a nejede proti vám žádné auto v protisměru,

použijte jiný trik. Musíte vhodnou odbočku z hlavní silnice v klidu přejet a po několika dalších metrech se prudce s vozem obrátit smykem, za pomoci ruční brzdy, do protisměru. Po tomto manévru rychle dojedeme zpět k odbočce, zatočíme do ní a zmizíme již popsaným způsobem.

Otočení smykem se nazývá:

"PAŠERÁCKÁ" OTOČKA DO PROTISMĚRU. Tento manévr umožňuje řidiči otočit vůz o 180° bez zastavení na silnici o šíři dvou jízdních pruhů. Je určena k výjezdu ze zablokované silnice a k úniku před pronásledovateli. Otočku do protisměru lze nejlépe provést s automobilem, který má automatické řazení a ruční brzdou. Jak na to?

- 1) Jízda rychlostí cca 55 km/hod.
- 2) Pust'te plyn a strhněte volant doleva, a to o $1/4$ až $1/2$ otáčky. Přesně v tentýž okamžik silně zatáhněte za ruční bezpečnostní brzdou. Ten, kdo má ruční řazení, bude muset zároveň sešlápnout spojku.
- 3) Když se vůz otočí přibližně o 90° , uvolněte ruční brzdou, sešlápněte plyn a vraťte volant do původní polohy. Máte-li ruční řazení, budete muset vyšlápnout při přidávání plynu spojku.
- 4) Rychle odjeďte z ohrožené zóny.

Tento manévr se provádí lépe a snadněji, když vyřadíte z provozu západku ruční brzdy. Na ruční brzdě můžete přes uvolňovací tlačítko nalepit silnou izolepu. Při tomto typu otočky je nutné mít pneumatiky poněkud podhuštěné, jinak mohou prasknout. Také odstraňte z kol ozdobné krycí poklice, které by jinak odlétly.

Otočkou do protisměru se také opotřebovávají a trpí přední pneumatiky. Z tohoto důvodu se doporučuje naučit se tomuto manévru na automobilech z půjčovny. Jen je třeba vybrat si stejný nebo podobný typ vozu, jaký máte sami. Není snad nutné se zmiňovat o tom, že byste personálu půjčovny neměli říkat, k jakému účelu hodláte jejich vůz použít.

MECHANICKÉ ZÁBRANY

Pokud máte slabý vůz a nejste příliš dobrý řidič, nezbude vám nic jiného než vozidlo předem vybavit zařízením, které zabezpečí znemožnění pronásledování nebo vyřadí protivníky vůz. Dále je uvedeno několik nejjednodušších systémů, které však překvapivě dobře fungují.

Ostré hroty – ze svého vozidla můžete na vozovku před pronásledovatele vysypat velké množství ostrých hrotů, které prorazí pronásledovatelům pneumatiky. Ideální jsou malé ocelové ježci (hvězdice), u kterých je v každé poloze také dobrá šance, že o ně vůz pronásledovatele píchne. Hroty nebo hřebíky můžete mít předem připraveny ve schránce pod vozem, odkud se vysypou po zatáhnutí táhla nebo je můžete prostě rukou vyhazovat ze střešního okna vašeho

vozu. V žádném případě nevyhazujte ostny z bočních oken. Hrozí nebezpečí proražení vlastních pneumatik.

Dýmavnice – umístíme je drátem na "zahrádku" nebo zvláštní nosníky pod nárazníkem. Je dobré je předem zamaskovat za jiné předměty, aby nebudily pozornost při případné policejní silniční kontrole. Umístění a kamuflování se musí vybrat a provést velmi pečlivě, aby po jejich iniciaci nedošlo k požáru vozu. K odpálení použijeme spínač v kabině vozu. Vytvoří ze za vámi hustá clona kouře, která znemožní výhled pronásledovatelů. To je donutí snížit rychlost a pokud je clona použita před zatáčkou, může to vést i k jejich havárii.

Dálková světla – neuvěřitelně účinná věc, pokud je použita překvapivě. Můžeme je umístit na zadní část vozu nad nárazník nebo na zahrádku tak, aby po zapnutí svítily do očí vašich pronásledovatelů. Pro jejich utajení je však nejlepší umístění na malou sklopnou rampu za zadním sklem uvnitř vozu. V klidu je rampa sklopena naplocho a zakryta vhodným přehozem. Při pronásledování se rampa zvedne a při vhodné příležitosti se na pronásledovatele vychrlí mohutný proud světla. To vede k jejich naprostému oslnění a zastavení pronásledování, případně až k havárii. Je to vysoce účinná metoda v noci, ale dobře použitelná i ve dne.

Olej – z připraveného a upevněného kanystru v kufru můžete na vozovku dírou v podlaze vychrlit několik litrů oleje. To pronásledovatelům znečistí pneumatiky, což přivodí smyk a havárii. Oleje však musí být opravdu dost.

Barva – na pronásledovatele můžete pomocí trysky rozprašovat barvu. Ta jim po krátké chvíli začne zcela pokrývat přední sklo a tím znemožní výhled. Hodně záleží na výběru barvy. Musí mít nejlépe tmavý odstín s dobrou krycí schopností a přilnavostí. Jednoduché, levné, ale velmi účinné.

BEZPEČNOST VOZIDLA

I pokud nejste zrovna agent, přesto můžete být při jízdě autem sledován. Vaši pronásledovatelé mohou být například zločinci, plánující vaše přepadení. Zejména v dnešní době se množí zejména přepady obchodníků a podnikatelů.

Jak teroristé, tak i běžní silniční zločinci se chovají podle podobného vzoru jako dravá (lovící) zvířata - vždy si vytipují nejslabší kořist nebo nejsnadnější cíl a zaútočí. Tím, že budete dbát na bezpečnost a zabezpečení vozu, zvýšíte šanci na to, že si naleznou jiný objekt.

- 1) Měňte čas a trasu cesty do zaměstnání a domů. Nezavádějte si pevné zvyklosti.
- 2) Musíte přesně a podrobně znát oblast, kterou jezdíte.
- 3) Snažte se neuvíznout mezi vozidly v dopravní zácpě.
- 4) Parkujte vždy tak, abyste mohli rychle vyjet.
- 5) Nikdy nikomu nestavte.
- 6) Je-li to možné, jezděte po hlavních silnicích (ulicích).
- 7) Musíte vždy znát nejkratší cestu na policejní stanici, do nejbližší nemocnice a na vojenskou posádku.

- 8) Často kontrolujte dění kolem sebe ve zpětném zrcátku.
- 9) Informujte vždy někoho o cestě, trase a době příjezdu.
- 10) Dávejte si pozor na skupinky lidí (mužů) v jednotném oblečení (joggingové soupravy, montérky atd).
- 11) Nikdy nikomu nesvěřujte klíče.
- 12) Vyhýbejte se stavenišťům.
- 13) Mějte vždy nádrž alespoň z poloviny plnou.
- 14) Nikdy si nenajímejte řidiče. Řiďte sami.
- 15) Ponecháváte-li vůz bez dozoru, zkontrolujte před vyjetím poplašné zařízení.
- 16) Když uvidíte v blízkosti vozu podezřelé osoby, vyhněte se automobilu oklikou.
- 17) Udržujte si nenápadnost vzezření i chování. Samozřejmě ne každý se musí tolik obávat a starat o svou bezpečnost. Jiná situace je v Brně a jiná v Salvadoru. Musíte sami posoudit, jaké opatření právě váš případ vyžaduje.

HEJKAL

Maskovací oblek pro odstřelovače

V současnosti již není pochyb o nutnosti používání kvalitního maskáčování při bojových operacích. Zatímco běžné vojenské jednotky se spokojí pouze s maskovacím potiskem svých polních uniforem, speciální oddíly mají nároky daleko vyšší. Charakter jejich práce vyžaduje naprosto dokonalou kamufláž pro všechna prostředí, kde jejich působení připadá v úvahu. Proto bylo pro tyto účely vyvinuto mnoho doplňků a pomůcek. Každý jistě zná všemožné kamuflážní barvy, krémy, spreje, maskovací kukly, sítě a přehozy.

Zcela největší pozornosti se však těší kamuflážní přehoz pro odstřelovače, nazývaný HEJKAL. Ve skutečnosti není jeho použití pouze výsadou odstřelovačů, ale příležitostně se využívá i pro průzkumné, výzvědné a pozorovací úkoly.

O jeho účinnosti se tradují úplné legendy. Většinou každý již zřejmě zaslechl oblíbenou legendu o tom, jak nepřátelský voják prošel doslova několik centimetrů od skrytého odstřelovače, který zůstal nepovšimnut. Při správném použití umožňuje převlek HEJKAL skutečně skrytý pohyb nebo pozorování téměř v bezprostřední blízkosti nepřátelských vojáků. Také různé akční filmy přispívají k jeho popularizaci. Proto je tak oblíben i u mnoha military nadšenců z řad civilistů, kteří vyvíjejí až neskutečné úsilí v touze jej získat. I přes velkou poptávku je poměrně těžké Hejkala získat a tak může přijít vhod návod na jeho domácí výrobu.

I když tyto obleky vyrábí hned několik světových specialistů na kamuflážní systémy, nejlepší armádní specialisté si své obleky vyrábějí vždy sami, aby je mohli maximálně přizpůsobit okolnímu prostředí v terénu, kde má jejich nasazení probíhat. Staří operativci pak mají postupně ve své výbavě připravených až několik desítek těchto přehozů, dokonale imitujících prostředí jehličnatých, listnatých či smíšených lesů, rákosových porostů, suché trávy, loňského listí, zralé pšenice (kukuřice či jakýchkoliv jiných hospodářských plodin), křovinaté džungle, zimní tajgy, atd... Z toho vyplývá, že nelze vyrobit univerzálního hejkala pro většinu prostředí.

Málo známou skutečností je velká obliba používání hejkalů i u speciálních oddílů Specnaz. Již za druhé světové války se němečtí vojáci bojující na východní frontě často setkávali s malými skupinkami Rusů nebo jednotlivců maskovaných právě podobnými prostředky. Noční můrou byli zejména osamělí odstřelovači, ležící v hustých křovích nebo naopak neviditelně ukrytí v korunách stromů. Odhalení takového střelce bylo téměř nemožné a jeho občasné výstřely nacházely cíle zejména mezi veliteli nebo jinak důležitými vojáky.

Mnoho životů stálo i působení speciálních dvou až tříčlenných ruských hlídek, které byly speciálně cvičeny v mistrném využívání dovedností kamufláže včetně používání chlupatých maskovacích přehozů. Taková hlídka se v noci vplížila do

neprátelských pozic, kde tichým způsobem usmrtila několik spících vojáků. Ráno pak byly nalezeny mrtvoly s probodnutým srdcem, ledvinami nebo s ostrým dřevěným kolíkem vraženým z boku do hrdla.

Následující řádky jsou napsány na základě manuálu pro výrobu maskovacího přehozu HEJKAL, který byl zpracován v US ARMY. Stejný text však byl přeložen a využíván i pro ruské diverzanty a speciální jednotky. Tito se však navíc ještě učí, jak získat materiál na výrobu z dostupných prostředků.

Jako podklad pro přehoz lze dobře využít rybářskou síť s malými oky případně i síť sportovní. Samotný navazovaný materiál získáte rozpletením juto-vých zemědělských pytlů nebo stavebních konopných lan. Požadované barevné odstíny získáte namáčením v roztoku běžně prodávaných barev na textil. V přírodě můžete využít své znalosti rostlinných barviv a části rostlin vyvařit s vázacím materiálem. Po vysušení můžete začít vyrábět.

Následující návod na výrobu zohledňuje i možnosti v podmínkách České republiky.

V zásadě existují dva typy provedení přehozů. Výroba obou bude níže popsána. Zcela nejdůležitější je materiál použitý k pokrytí obleku. Mnoho civilních napodobenin se vyrábí našíváním textilních proužků na podkladový materiál. To je špatně. Žádná tkanina nemá stejný lom světla a vzhledové vlastnosti jako okolní přírodní materiál. To znamená, že s okolím nikdy dokonale nesplynete. I když se vám podaří rozptýlit obrysy vaší postavy, což je jedna ze základních podmínek dobré kamufláže, vždy se budete od přírodního pozadí poněkud odlišovat. Budete neviditelný na vzdálenost několika desítek metrů, ale s přibližujícím se nepřítelem dramaticky stoupá riziko odhalení. Určitě nepočítejte s tím, že nepřítel projde kolem vás, aniž by si vás povšiml. V noci, za šera nebo špatného počasí snad budete mít štěstí, ale ve dne při dobré viditelnosti a přímém slunečním svitu končíte!

Pro dosažení maximálního možného efektu používejte vždy pouze provázky z přírodního materiálu známého jako juta. Pokud nevíte o co jde, tak je to obyčejná příze na výrobu těch hnědých pytlů na brambory (samozřejmě ne těch silonových). Ideální je sehnat větší cívky nebo klubka jutového provázku, používaného v průmyslu. Úspěšní budete přímo u některého z výrobců jutového zboží. Nejlepší je se domluvit s několika přáteli a nakoupit více cívek již od výrobce nabarvených na potřebné odstíny, z kterých chcete hejkala sestavovat. Pokud zakoupíte pouze jednu, dvě cívky na výrobu jednoho převleku, musíte si provázky sami obarvit. Na trhu je běžně v prodeji velký výběr různých barevných odstínů, se kterými dosáhnete při barvení vynikajících výsledků. Při barvení se držte striktně návodů, uvedených na obalech používaných barev.

Mělo by být vyváženě použito osm rozdílných odstínů zbarvených hrubých jutových provázků (černá, hnědá, stromově zelená, zelená tráva, žlutohnědá, šedohnědá, šedo zelená a hnědozelená), což dovolu je uspořádat barevnost podle toho, v jakém prostředí budete pracovat. Potom budete schopni splynout s každým prostředím, jako je les, zakrslé stromy nebo poušť.

Připravte si dostatečné množství obarveného jutového materiálu v potřebných odstínech. Jako podkladový materiál, na který budete jutové provázky navazovat, použijte nějakou pevnou síť, nejlépe z nylonu. Můžete použít jakýkoliv typ v zelené, hnědé nebo černé barvě. Nejlepší je síť s pravidelnými čtvercovými oky o rozměrech 15 x 15 milimetrů.

HEJKAL - TYP I (pro vzpřímenou chůzi a střelbu vestoje)

Potřebujete celkem dva kusy sítě. Větší kus bude obdélník s prostřiženou dírou uprostřed. Vznikne tak jakési síťové pončo, jehož přední a zadní hrana musí dosahovat ke kolenům. Šířku zvolte tak, aby vám síť dosahovala přes ramena skoro až k loktům. Na kompletní maskovací oblek budete potřebovat tento materiál:

- Jednu 2 ½ x 5 ½ stopy velkou síť (na tělo), 1 stopa = 30,48 cm
- Jednu 1 ½ x 2 stopy velkou síť (na hlavu)
- Jeden pásek
- Osm barev jutového materiálu
- Maskovací klobouk vojenského typu.

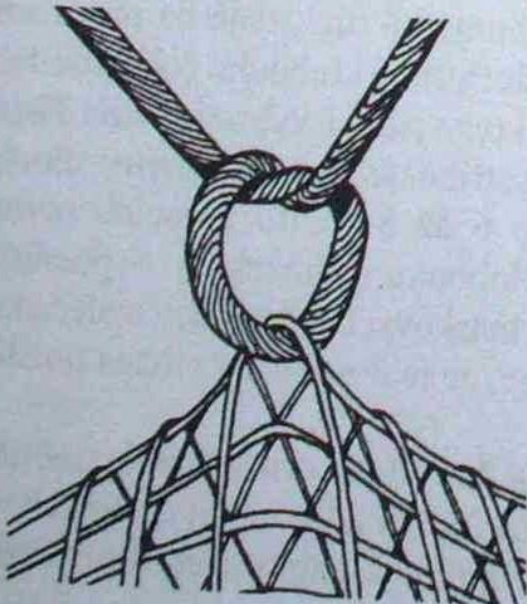
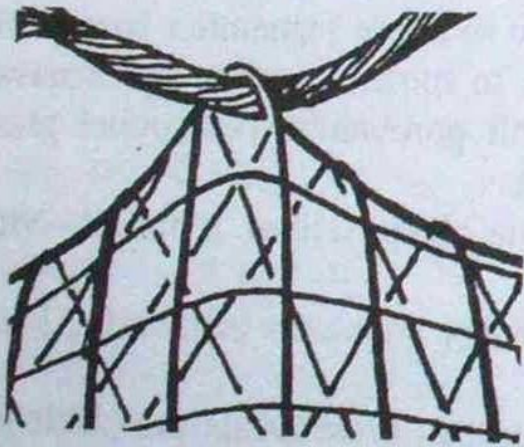
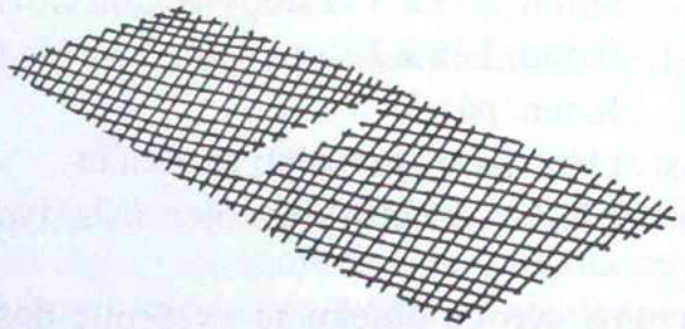
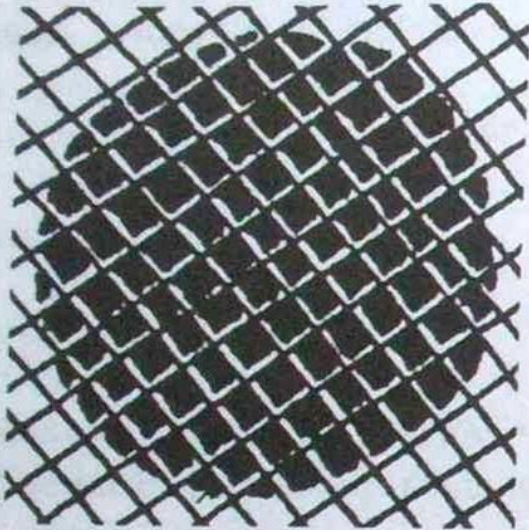
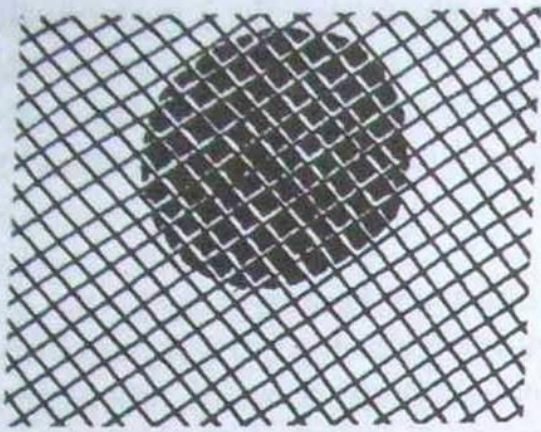
1. Pro výrobu obleku se vyzbrojte dostatečnou trpělivostí. Pomůže vám to v sestavení nejefektivnějšího maskování. Průměrná doba sestavení (navázání) je 4 hodiny.

2. Před sestavováním vašeho maskovacího obleku se dobře seznámte s barevností prostředí, ve kterém budete pracovat. Pokud je to možné, sestavování a navazování by mělo probíhat v terénu, abyste mohli porovnávat postupující práci s aktuálním prostředím, ve kterém se budete plížit.

3. Doporučuji začít navazovat maskování sítě na hlavu, jelikož je menší, více ovladatelná a rychleji uvidíte výsledky.

Položte si čepici správnou stranou nahoru na hladký podklad s označením, která strana je předek.

- c) Položte menší síť přes klobouk tak, aby vepředu přesahovala přes kšilt jen jeden a půl centimetru. Síť by měla být rovnoměrně rozložená na pravé i na levé straně a z větší části má přechýlávat na zadní straně klobouku (obrázek 1).
- d) Přivažte síť ke klobouku. Jestliže klobouk, který jste si vybrali, nemá žádné vázací body, jaké má US BOONIE, pak vystříhnete dva centimetry dlouhý otvor 1,5 cm od okraje čepice. Vystříhnete 6 až 8 těchto vázacích otvorů rovnoměrně umístěných po obvodu kšiltu klobouku (obrázek 2). S použitím těchto otvorů přivažte síť k čepici provázky z maskovacího jutového materiálu.
- e) Když připevňujete síť ke klobouku, ujistěte se, že je dostatečně vložen do sítě, aby klobouk pořádně seděl na hlavě.
- f) Nastříhejte jutový maskovací materiál na délku 20-30 centimetrů a začněte vázat použitím jednoduchého uzlu 4-10 svazků provázku na síť (obrázek 4). Svazek juty musí být přichycen uzlem vždy pouze k jednotlivému provázku

- v oku sítě (obrázek 3). Svazek provázků pevně utáhněte, aby nešel lehce uvolnit (pokud bude oko sítě příliš malé pro přivázání silnějšího svazku juty, přestřiňte provázek oka vedlejšího pro větší otvor).
- g) Díl sítě na hlavu, speciálně místo na vrchu hlavy (obrázek 5), by mělo být pokryto větším množstvím jutového materiálu než zbytek dílu pro tělo. Toto zajistí, aby byl charakteristický obrys hlavy a ramen zakryt do tvaru podobného hromadě.
 - h) Když vážete různé barvy juty na síť a vytváříte maskovací vzory, mějte na paměti, že efektivní maskování je maskování, které zůstává charakteristické. To znamená, že byste si měli vybrat prostředí, které má většinou tmavé nebo světlé barvy.
 - i) Když máte vyhotovený díl na hlavu, pamatujte si, která strana je přední, aby při otočení nebo převrácení dílu nezahalovalo přesahující maskování váš zrak.
 - j) Občas přestaňte pracovat a porovnejte svou dosavadní práci s prostředím, do kterého je oblek určen. Umístěte svou práci proti keři/trávě/stromu, ve kterém máte v úmyslu se skrývat a pak se podívejte na váš oblek v pohybu a z několika různých míst. Splývá oblek dostatečně s okolním pozadím/popředím zdálky i zblízka?
 - k) Pro případnou změnu struktury maskovacího vzoru rozvažte některé uzly a začněte znovu. K snadnějšímu rozvázání uzlů používejte například tupou pletací jehlici.

HEJKAL - TYP II (pro plížení a střelbu vleže)

Předešlý typ hejkala je ideální ke stopování. Typ číslo dva je ideální pro pohyb na břiše, plížení a skrytý pohyb v těsné blízkosti nepřítele

POTŘEBNÉ POLOŽKY

- 1 leteckou kombinézu nebo sadu maskáčů
- větší a menší díl sítě (jako u minulého typu)
- přiměřené množství jutového maskovacího materiálu (jako u předchozího typu)
- 1 2 x 4 stopy velkou pevnou plachtovinu nebo stanovou celtu
- 4 (6 uncí = 6 x 28,35 g) tuby lepidla na boty
- 1 vojenská čepice nebo klobouk s maskovacím potiskem
- kamuflážní barvu ve spreji
- jedny nůžky

- 1) Základem pro výrobu druhého typu obleku HEJKAL může být zelená vojenská letecká kombinéza nebo maskovací polní uniforma. Letecká kombinéza je poněkud vhodnější tím, že je z jednoho kusu. Dvoudílný maskovací komplet činí větší problémy při uchycování zadního síťového dílu. Když si vybíráte leteckou kombinézu, ujistěte se, že vám velikostně pasuje.

Obvykle je lepší o dvě velikosti větší. To vám dovolí nosit další vrstvu oblečení pod oblekem, pokud je chladné počasí.

2) Rozprostřete si svou kombinézu úplně rovně na zem a vyrovnejte všechny záhyby.

3) Rozprostřete větší díl sítě na kombinézu a zkontrolujte, zda někde není síť shrnutá nebo nahuštěná.

4) Upravte polohu sítě tak, že dosahuje jen k postranním švům kombinézy. Nechte 4 palce místa od konců nohavic. Popotáhněte síť tak, aby pak přesahovala až na přední část ramen v délce asi 10 cm. Kus, který bude odstřižen ze sítě na přední části kombinézy, bude stejnoměrně rozdělen a použit k překrytí zadních částí rukou. Splývající část sítě, která patří na nohy, rozstříhněte tak, aby byla rozstřižená mezi nohama až k rozkroku.

5) Připevněte síť ke kombinéze lepidlem. Body z lepidla by měly mít velikost desetníku a rozmístění vždy rovnoměrně na třetím až čtvrtém křížení okének v síti, takže když lepidlo schne, nebude moci potáhnout síť o více než pár centimetrů od podkladového materiálu.

6) Nechejte přilepenou síť schnout přes noc. Pokud nechcete použít lepidlo a máte dostatek času a trpělivosti, můžete síť ke kombinéze pevně přišít v bodech, určených k lepení.

7) Protože se zřejmě budete plížit v drsném terénu, budete potřebovat pevné záplaty připevněné ke kombinéze na hrudi, kolenou a na loktech. Vystříhněte záplaty s kulatými rohy.

8) S pomocí lepidla na boty "nakreslete" písmeno X na rubové straně záplat. X se může rozprostírat přes celou záplatu a končit ve vzdálených rozích záplaty. Naneste také dostatečné množství lepidla po obvodu záplaty.

9) Umístěte záplaty tak, jak je to na obrázku č. 3. Ujistěte se, zda záplaty nezasahují do zipu nebo do některých kapes.

10) Pečlivě nalepte záplaty na kombinézu. Použijte dostatečné množství lepidla a pečlivě vyhlad'te veškeré záhyby a nerovnosti. Zejména kraje záplat pečlivě přitiskněte a vyhlad'te, aby nedošlo k odchlípení některé části záplaty.

11) Nechejte zatížené záplaty dokonale uschnout.

12) K zamaskování přední části zelené kombinézy použijte barvy ve spreji (zelená, černá, hnědá), aby byla při pohledu zepředu rozrušena silueta vaší postavy.

13) Navažte jutový maskovací materiál k síti stejným postupem jako při výrobě předchozího typu. Překryjte celou zadní část kombinézy rovnoměrně s vytvořením efektivního maskovacího vzoru pro dané prostředí.

14) Při výrobě dílu na hlavu se řiďte stejnými instrukcemi jako u prvního typu.

15) Když se budete v tomto obleku plížit po zemi, budou mít rukávy tendenci se vyhrnovat nahoru po rukou. K napravení ustříhněte tenké látkové pásky a přišijte je k rukávům. Pásek bude procházet mezi palcem a ukazováčkem.

- 16) Další úpravou můžou být vystřižené větrací otvory v kombinéze v podpaží nebo na zádech. Do větracích otvorů všijte síťovinu, aby se do obleku nedostal nepořádek a hmyz.

Dokončeného hejkala pečlivě impregnujte chemikálií, která zabraňuje hoření. Materiál tak získá samozhášecí schopnost a nehrozí tak jeho vzplanutí. Tato vlastnost je pro vás životně důležitá. Již několik odstřelovačů v akci zbytečně zahynulo poté, co se od vybuchujících granátů nebo světlic vzňal jejich maskovací oblek a oni uhořeli.

Různé

V této kapitole jsou zařazeny různé kratší návody a postřehy, které nebylo možné zařadit nikam jinam. Přesto snad pro vás budou obsahovat pár zajímavých informací. Některé pocházejí i ze zdrojů jiných armád a bezpečnostních složek. Všechny však byly zdokumentovány v archivu výcvikových materiálů, určených diverzním jednotkám Specnaz a jsou doporučeny k jejich výuce.

Odhozený obal od potravin, mnoho zpráv pro vaše pronásledovatele

Při pohybu v týlu nepřítele neodhazujte žádné nepotřebné obaly od potravin. Buď to je odnese v batohu zpět z nepřátelského území nebo je likvidujte spálením. Odhozené obaly mohou představovat značné bezpečnostní riziko. Nepřítel z nich o vás může získat mnoho diskreditujících informací.

Typ potravinového výrobku poukazuje na přibližné místo původu potravin, které může být velmi odlišné od místa operace. Datum výroby poukazuje na přibližnou dobu akce. Pach potravin z obalu snadno přitáhne stopovacího psa, navíc může zůstat na obale osobní pachová stopa. Na obale zůstanou většinou i otisky prstů, vzorky slin a různé mikrostopy, což vše později může posloužit k vaší identifikaci a usvědčení. Obdobné je to i u cigaretového nedopalku. Typ cigarety napoví o zemi původu a vždy na nedopalku zůstanou vzorky slin a otisky prstů.

Dřevěné uhlí

V situacích přežití můžete dobře využít jako paliva dřevěného uhlí. Jelikož při hoření nekouří a je velmi výhřevné, můžete jím vytápět i uzavřené přístřešky s omezenou ventilací vzduchu (např. jeskyně nebo kamenné chýše). V příručce na přežití vám poradí získat dřevěné uhlí z nedohořelého ohníčku. Každý, kdo to někdy zkusil ví, že je to velká hloupost. Tímto způsobem přeměníte na uhlí jen asi 5 % z použitého dřeva a spálíte ho tak za poměrně dlouhou dobu velké množství zbůhdarma.

Lepší a efektivnější způsob je tento: Vykopejte čtvercovou díru asi 70 x 70 cm a 50 cm hlubokou. Natěsno do ní naskládejte hraničku vyschlého tvrdého dřeva a tu nakonec zasypte vrstvou hlíny, kterou pečlivě udusáte. Vrstva udusané hlíny by měla mít sílu přibližně 15 cm. Na této ploše rozdělejte oheň, který udržujte asi hodinu. Po této době se velkým žárem spolu s nedostatkem kyslíku postupně přemění zakopané dřevo v dřevěné uhlí. Nechte oheň vyhasnout a opatrně vykopejte uhlí tak, aby se příliš nepromísilo s krycí hlínou.

Most přes řeku

Pro zřízení dlouhodobého přechodu přes vodní tok je vhodné pokácet strom rostoucí na břehu, po kterém pak lze vodu přecházet. Lze to zvládnout jednoduše i bez pily nebo velké sekery. Postačí vám k tomu jen polní lopatka a malá sekerka - v nouzi i jen samotná lopatka. V blízkosti místa vhodného pro přemostění toku

vyberte vhodný strom, který chcete skácet. Neměl by být zbytečně mohutný, pouze tak, abyste po jeho kmeni mohli bezpečně přecházet. Důležité je, aby byl kmen stromu nakloněn do směru, kam se má skácet. Čím je naklonění větší, tím lépe. Polní lopatkou začneme vykopávat a odstraňovat hlínu u paty stromu na opačné straně, než je předpokládaný směr pádu. Hlínu musíme odstraňovat minimálně do vzdálenosti jednoho metru od paty stromu. Pokaždé, když narazíte na kořen, přesekejte ho malou sekerkou. To vám půjde určitě lépe, než složitě přesekávat samotný kmen stromu. Po odkrytí a přesekání několika kořenů se pak strom začne vlastní vahou vyvracet až padne a vytvoří most. Pokud nemáme sekerku ale pouze lopatku, musíme kopat a odstraňovat hlínu ve větší vzdálenosti od stromu. Dále od stromu se kořeny rozvětvují a zmenšuje se jejich tloušťka. Jdou pak snadno přeseknout i silným rozmachem lopatky. Je to samozřejmě náročné na čas a energii, jelikož musíte vykopat velké množství hlíny v širším okruhu, ale vytvoření dlouhodobého přechodu přes řeku stojí určitě za to.

Z padlého stromu se někdy musí odstranit překážející větve. Pokud větve směřují do stran a nepřekážejí, lze je dobře využít jako oporu při přecházení. Můžete k nim také vodorovně přivázat jednu nebo více tyčí o vhodné délce. Vznikne vám tak skutečně komfortní most se zábradlím.

Strom můžete však skácet i bez jakýchkoliv umělých nástrojů. V praktickém kurzu přežití u Specnaz v Rusku jsem to zažil na vlastní kůži. Naše šestičlenná "přežívající" skupina měla za úkol vybudovat velkou chýši bez jakýchkoliv nástrojů. Nanosili jsme ohromnou hromadu kamenů, ze které pak dva nejzručnější začali skládat kamenné stěny o šířce jeden metr na půdorysu 5 x 7 metrů. Obvodové stěny byly vytvořeny do výšky jeden metr a dále se pokračovalo ve vyskládání trojúhelníkových průčelí na kratších stranách půdorysu chýše. V obou průčelích byly také vytvořeny zhruba metr široké a metr padesát vysoké otvory jako vchody. Vnitřek pak obsahoval i kamenný krb. Pro stavbu střechy bylo nutno získat rovný kmen stromu o délce sedm metrů, který měl tvořit páteř celého krovu.

Instruktoři nám vysvětlili postup, jak vhodný strom skácet. Nejlepší jsou k tomu smrky s mělkými kořeny, prosycenými hořlavou smolou. Byl vybrán blízký smrk. Bez jakýchkoliv nástrojů, jen s pomocí špičatých větví jsme začali rozrýpávat zeminu v širokém půlkruhu u paty stromu. Tu jsme pak odhrabávali rukama nebo s pomocí malých plochých kamenů. Postupovali jsme stále hlouběji a do větší šířky. Objevovalo se mnoho kořenů o různých tloušťkách. Ty nejslabší byly snadno přeraženy pomocí kamenů, okolo ostatních se jen pečlivě odstranila veškerá zemina do co největší hloubky. Byla to nepříjemná a zdlouhavá mravenčí práce. Postupně však byla vytvořena asi metr hluboká půlkruhová jáma o délce dva metry od paty stromu. V jámě se nacházelo asi šest mohutných kořenů, které již nešly přerazit a odstranit. Mezi ně jsme hustě nastrkali velké množství suchého kletí. Další hromada kletí byla přichystána vedle jámy. V jámě byl rozdělán oheň, který začal pomalu přepalovat i kořeny. Jeden člověk pak měl za úkol neustále do jámy přikládat a dlouhou syrovou větví občas bušit do kořenů, čímž se z nich odstraňovaly uhlíky a urychlovalo se přepalování.

Po určité době se kořeny skutečně přepálily a strom se vlastní vahou vyvrátil směrem od vykopané díry. U ležícího kmene pak byly rozdělány dva velké ohně. Jeden přepaloval kmen těsně u vývratu a druhý v koruně stromu zkracoval kmen na potřebnou délku. Opět byl určen člověk, který neustále přikládáním udržoval vysoký žár a tlustou větví odstraňoval z přehořívajících míst kmene spálené uhlíky. Ostatní střídavě donášeli suché klestí na přikládání (bylo jej potřeba skutečně hodně) nebo s pomocí velkých kamenů uráželi z kmene obvodové větve.

Nakonec se nám podařilo získat kmen potřebné délky bez větví a pařezu. Společně jsme jej usadili na hřeben střechy. Pak už bylo hračkou připevnit k němu svislé a vodorovné latě z větví. Ty jsme pak pečlivě pokryli hustou vrstvou jehličnatých větvíček o celkové síle asi šedesát centimetrů. Takto zbudovaná chýše umožňovala komfortní přežití pro šest osob i v krutých sibiřských zimách. Vnitřní prostor je dostatečně velký pro odpočinek, skladování výstroje, vaření i drobné práce. Při přesunech výcvikovým prostorem jsme takových chýší viděli hned několik, jelikož každá skupina stavěla vždy novou. Některé byly údajně až třicet let staré a stále plně funkční. Měly však střechy ze silné vrstvy rákosových otepí. Rákos totiž vydrží coby střešní krytina mnohem déle než smrkové větvíčky. Navíc se v chýších topí otevřeným ohněm a ohniště nemá komín. Kouř stoupá vzhůru k rákosovému stropu a podél jeho spodní strany putuje až k otvoru pod krovky v průčelí chýše. Tím pak odchází ven. Kouř se částečně vstřebává i do rákosu a dřeva krovů, čímž je neustále využívá. Tím dochází k jejich vynikající konzervaci.

Jiná chýše, která mě zaujala, byla malá kamenná stavba pro tři muže. Vnitřní prostor byl malý a stačil jen na přespání a uložení výstroje. Na chýšku navazovala šikmá stříška s kamenným ohništěm. Pod stříškou se vykonávaly veškeré potřebné práce od vaření po opravy výstroje. Aby muži ve spánku netrpěli zimou, měla chýška jakési primitivní ústřední topení. Nad venkovním ohništěm byly umístěny tři železné traverzy. Sloužily k postavení varných nádob a velkými mezerami mezi nimi probleskovaly plameny. Traverzy dál procházely kamennou stěnou, pak vnitřním prostorem podél zadní stěny chýšky a končily ukotvením v protější stěně. Pokud hořel venku oheň, rozpaloval i traverzy, které pak krásně hřály po celé své délce. Přes den vojáci lovili, sbírali dřevo a prováděli další potřebné činnosti. Chýška byla zatím opuštěná. V noci pak střídavě vždy dva spali a jeden topil, vařil a rozpouštěl v nádobách led se sněhem. I po vyhasnutí ohně vydržely traverzy vydávat teplo ještě skoro dvě hodiny. Další příklad toho, jak přežít zcela komfortně i v drsných podmínkách.

Boty do spacáku

Pokud táboříte venku i v zimě při teplotě pod bodem mrazu, je vhodné vzít s sebou na noc kanady do spacáku. Aby nedošlo k jeho ušpinění, zabalte boty do novin, ručníku nebo pytlíku na písek (pokud ho máte ve výbavě). Kožené boty tak lépe vyschnou a ráno je nemáte zmrzlé a tvrdé. Do zmrzlých bot se někdy nelze

ani about. Pokud se vám to i podaří, vystavujete se vzniku odřenin, než se boty pochodem uvolní a změknou.

Boxer

U mnoha mladých pouličních bojovníků se objevuje zbraň s názvem boxer. Je to úderová zbraň, tvořená několika spojenými prstenci osazenými ostny. Všeobecně se považuje za zbraň nečistou a v případě prohlídky policistů vám jen přidá další problémy. V USA se dříve často využíval v bojích mezi gangy. Pro devastující zranění, která po zásahu boxerem vznikala, vznikla proti němu značná averze. Často se stávalo, že pokud byl přemožen protivník s boxerem, bylo mu jako akt odplaty dupnuto botou na prsty s boxerem. To způsobilo mnohočetné zlomeniny prstních a dlaňových kůstek s trvalými následky.

Existuje podobná úderová zbraň se stejným účinkem v cíli, ale není všeobecně tolik známá a její tvar málokomu zbraň připomíná. Snadno se dá vyrobit. Pilou na kov uřežeme kus ocelové kulatiny o průměru 10 mm. Délka musí být zhruba taková, aby po uchopení do dlaně přečnívala na obou stranách o 10 mm. Oba konce kulatiny zaoblíme pilníkem. Při držení v dlaní fixou označíme místa, kde se nacházejí mezery mezi ukazováčkem a prostředníčkem, a prostředníčkem a prste-
níčkem. Do těchto míst pak kolmo k základní kulatině přivaříme další dvě kratší kulatiny o průměru 5 mm. Délka obou kulatin musí být taková, aby po uchopení zbraně do ruky, vyčnívaly mezerami mezi prsty zhruba na výšku 10 – 15 mm. Zbraň se používá k přímým úderům a tlakům na citlivá místa. Nouzově ji lze využít i jako zbraň vrhací. V cíli pak působí pouze svojí hmotností.

Samozřejmě, že použití této zbraně je možné pouze v sebeobraně situaci ke své ochraně (prosím, důkladně si prostudujte zákony, týkající se použití zbraně a nutné obrany). Jakékoliv jiné využití je u soudu velmi tvrdě trestáno.

"Cvrčci"

Ve většině současných válek se s oblibou používá velké množství různých druhů protipěchotních nášlapných min. Postupným vývojem jsou miny stále menší, ale dokonalejší. Některé jsou již z plastu a nejsou zjistitelné detektorem kovů. Dnes se již nepovažuje za účelné, aby mina vojáka na místě usmrtila. Pro účely války je mnohem výhodnější, pokud zasažený voják utrpí "pouze" zranění, které ho natrvalo zmrzačí. Bolesti křičící voják s rozervaným krvácejícím pahýlem místo nohy rozšíří mezi spolubojovníky daleko více paniky a deprese než jeho rychlé úmrtí následkem výbuchu. Zraněného vojáka je nutno rychle dopravit z bojiště do nemocnice, což znamená ztrátu minimálně dalších tří vojáků, kteří jej tam musí odnést a nemohou se tedy věnovat přímé bojové činnosti. Jeho léčení pak znamená pro armádu další velké finanční ztráty spojené s ošetřováním. I vyléčený voják je pak stejně nepoužitelný k další bojové činnosti následkem nevratné invalidity provázející ztrátu nebo těžké poškození končetiny.

Existuje jeden podobný bojový prostředek, který však není minou v pravém slova smyslu. Slangově se mu říká "nášlapka" nebo prostě cvrček. Jeho existence

a použití je všeobecně velmi málo známé, jelikož je používán pouze při akcích v týlu nepřítele, prováděných osamělým bojovníkem nebo malou diverzní skupinou.

V podstatě je to jen velmi malý, lehký (a levný) výrobek slisovaného plechu menší než krabička sirek. Plíšek má několik otvorů a prolisů, které umožňují zasunutí pistolového náboje do jeho těla. V jiném prolisu je pevně uchycen malý kousek ocelové planžety (pružný plíšek) s upevněným kovovým trnem, nahrazujícím úderník. Pistolový náboj se vsune do cvrčka a tím je hned připraven k použití. Pak už jen stačí jej položit kdekoli na zemi a zamaskovat listím, jehličím nebo slabou vrstvou zeminy. Po našlápnutí na cvrčka dojde ke stlačení planžety a jejímu napružení. V závěrečné fázi napružení se planžeta vysmekne ze zadržovacího zubu a kovovým trnem udeří do zápalky náboje, který vystřelí kulku do chodidla nešťastníka stojícího na cvrčkovi. Náboj je ve cvrčkovi navíc skloněn pod určitým úhlem, takže kulka šikmo prostřelí chodidlo a pokračuje do kotníku, případně holeně či kolena, kde způsobí další těžké poranění. Voják je tímto značně omezen v pohybu a pro silné krvácení, spojené se značnou bolestivostí zranění, i zcela vyřazen z bojové činnosti. I přes malý výkon pistolového náboje dochází k těžkým poraněním, jelikož letící kulka není stabilizovaná rotací, čímž u ní dochází k různým změnám směru a otočením, což působí na tkáň velmi destruktivně.

Cvrčci se používají zejména pro krytí při léčce, kde následně brzdí pronásledovatele. Pokud unikáte před pronásledováním a máte několik cvrčků nachystáno po kapsách, trvá vám instalace každého z nich asi tak pět sekund.

Bojová hodnota cvrčků se úměrně násobí spolu s taktickou vyspělostí vojáka, který je používá. Je zdokumentován případ, kdy osamělý odstřelovač uchystal léčku na svahu vedle silnice, na které očekával pohyb nepřátelského vojska. Vybral si střeleckou pozici s dobrým výhledem na vozovku a mezi ní a svým postavením rozmístil osmdesát cvrčků, které měl ve své výbavě (jedna kilogramová krabice obsahuje 40 cvrčků bez nábojů). Umístění každého cvrčka systematicky zvažoval s přihlédnutím na případný postup nepřátel proti jeho postavení. Potom trpělivě vyčkal na dva projíždějící nákladní vozy s vojáky. Výstřelem usmrtil řidiče prvního vozu, který sjel na krajnici a převrátil se. Do něj narazil druhý vůz. Došlo k usmrcení dalšího vojáka a zraněno bylo dalších sedm, z toho dva těžce. Odstřelovač začal klidnými výstřely likvidovat další vojáky. Jakmile velícímu důstojníkovi došlo, o co jde, vrhl se s vojáky přískoky do lesem porostlého svahu, vstříc postavení odstřelovače, kterého však pouze tušil. Ten nerušeně a pomalu likvidoval jednoho po druhém. Navíc mnohý z vojáků, který se přískokem vrhl za další strom, aby se kryl, často našlápl nebo nalehl na připraveného cvrčka. Počet zraněných a mrtvých začal hrozivě stoupat. Vojáků se zmocnila panika a začali ustupovat zpět po svahu dolů. Přitom stále naráželi na cvrčky a také odstřelovač nezažáhl. Jejich pokus ukrýt se za vraky vozidel byl zmařen explozí a následným požárem po výstřelech do palivových nádrží. Zbylí jedinci v hrůze prchali beze zbraní na druhou stranu silnice do otevřeného pole, kde je však vzápětí dostihly další přesné výstřely odstřelovače.

Ačkoliv celý incident trval pouze třináct minut, ze 42 vojáků jich přežilo pouze šest a to pouze proto, že leželi v bezvědomí v lese se zraněními od cvrčků (každý byl většinou zasažen cvrčkem dvakrát, protože se po prvním zásahu snažil odplazit do bezpečí a narazil na dalšího).

Použití bojových prostředků jako jsou cvrčci, vyžaduje velké znalosti taktiky a dlouhodobé zkušenosti. Potom se to však podobá spíše přesným řezům chirurga. Žádné obrovské výbuchy a plameny na bojišti, které jsme zvyklí vidět v akčních filmech. Pouze občasný třesk náboje utlumený něčím tělem a dál jen nárek raněného. V manuálu pro použití cvrčků, který je přiložen ke každé krabici, je popsáno mnoho praktických rad na jejich maximální využití. Dají se například připevnit v určité výšce ke stromu a odpálit silonovým vlascem nataženým přes cestu. Toto se má využívat hlavně jako automatická past na zvěř, při nutnosti získávat obživu z přírody. Další zajímavostí je, že po důkladném natření tělesa cvrčka i vloženého náboje vazelínou, zůstane zachována plná funkčnost nástrahy v terénu i více než deset let.

U některých jednotek může být zavedena obuv s vloženou titanovou destičkou v podrážce, právě jako ochrana před nášlapnými nástrahami. V takovém případě cvrček zranění na noze nezpůsobí. Přesto však výstřelem dojde k rozervání a prasknutí spodní vrstvy podrážky, což většinou zpomalí a znepríjemní postup takto postiženého vojáka. I to je pro vás výhoda, pokud bezprostředně unikáte před pronásledovateli.

Kameny u ohniště

Příručky pro přežití, zejména ty skautské, doporučují při založení ohně obložit ohniště kameny. Jako důvod se udává zejména zabránění vzniku požáru. Pokud jsme však v akci a oheň zakládáme pouze pro přípravu jídla nebo vysušení oděvu, není obložení ohniště kameny vždy žádoucí. Jednak vás zdrží příprava a pak následný úklid kamenů. Navíc se stávají začouzené kameny další známkou vaší přítomnosti a mohou tak přispět k vašemu odhalení. Nebezpečí požáru stejně nehrozí, jelikož jste u ohně a máte jej pod neustálou kontrolou. Případné vznícení okolního materiálu lehce zvládnete pouhým zašlápnutím botou.

Pokud zůstanete na jednom místě delší dobu (třeba přes noc), je již obložení ohniště kameny velmi vhodné. Ani ne tak proti požáru, ale z mnoha jiných důvodů. Obložením ohniště se stane oheň více chráněný před větrem. Vede to i k úspoře paliva. Nahřáté kameny vydávají do okolí rovnoměrné sálavé teplo a mohou se i přenést k vyhřátí přístřešku, spacího pytle nebo vysušení bot. Na kameny lze postavit varné nádoby. Pokud kolem dvou třetin ohniště vybudujeme vyšší kamennou zídku, bude na vás hezky odrážet teplo a ztíží i případné pozorování nepřítelem. Na horní okraj zídky můžete pokládat mokré dřevo k jeho vysušení před přidáním na oheň. Je nutno připomenout stále opakovanou a snad všem známou pravdu. Nedávejte k ohni kameny s puklinami, porézni, nasáklé vodou. Při zahřátí v kamenu vzniká pára, která může tlakem kámen roztrhnout.

Vznikají tak nepříjemná zranění. Jistě – všichni to už znají! Ale tyto úrazy se stávají pořád znovu.

Nunčaky v sebeobraně

V dnešní době se již stalo skoro nutností nosit při sobě zbraň určenou k sebeobraně. Ne každý má však zbrojní pas a značnou finanční částku na zakoupení pistole. Proto jsou ve stále větší oblibě tzv. chladné zbraně. Na základě tvrzení odborníků nejsou nunčaky zbraň pro sebeobranu vhodné. Zejména pro svoje složité použití, které vyžaduje dlouhodobý a precizní nácvik. Avšak i u nás je mnoho bojovníků, kteří s nunčaky pravidelně trénují a jsou na velmi dobré technické úrovni. Pokud má tedy někdo dokonale zvládnutou techniku boje s touto zbraní, může ji "na ulici" skvěle uplatnit.

Problém pak představuje pouze malá vhodnost této zbraně pro skryté, každodenní nošení. Na trhu sice existují různá pouzdra pro jejich skryté nošení na zádech, u opasku, a hlavně v podpaží (obdobně jako pistole). Jejich praktická funkčnost je však sporná, zejména pro poměrně složitou manipulaci při "tasení" v bojové situaci. Doba potřebná k vytažení zbraně může tak překročit i několik sekund, což je neúnosně dlouho.

Jako vždy, i zde existuje jednoduché a praktické řešení. Nunčaky procházely svého času důkladným výzkumem v americké FBI. Testovala se zejména účinnost bojových technik v reálném boji, což se nakonec odrazilo i v pokusném vyzbrojení některých policejních jednotek.

Pro skryté nošení se doporučuje tato technika. V případě, že máte na sobě sako nebo nějakou bundu, vsuňte jedno rameno nunčaky do rukávu směrem z vnitřní strany saka (od ramene). Nunčaky pak budou spočívat jedním ramenem v rukávu a druhé bude volně viset podél vašeho boku pod sakem. Sako se pak nosí rozepnuté. V případě nutnosti lze pak druhou rukou nunčaky prudce vytáhnout a stejným švihovým pohybem i útočníka zasáhnout. Celá tato akce se dá uskutečnit v čase menším než 0,3 sek. Svým účinkem se to poněkud podobá tasení samurajského meče, kde jeho vytažení a následný sek do protivníka je také jeden plynulý pohyb.

Mini nunčaky

Pro agenty tajných služeb byla vyvinuta tato jednoduchá kapesní zbraň. Jedná se o dva kusy ocelové kulatiny (tloušťka 7 mm, délka 100 mm) se zakulacenými konci. Každá kulatina je u jednoho konce kolmo ke své ose provrtnána a vzniklými otvory je provlečena padáková šňůra o délce 250 mm, která obě kulatiny spojuje. Vzniká tak podoba jakýchsi malých nunčaků. Celek se vám bez problémů vejde do kapsy. Pro bojové použití se používají prudké švihové techniky, stejně jako u "velkých" nunčaků. Účinek v cíli je značný, zejména po zásahu obličeje, hlavy, klíční kosti, lokte, zápěstí, kolena nebo holeně.

Dále se mini nunčaky využívají jako škrtidlo. Pro škrcení se využije padáková šňůra a kovové kulatiny slouží jako držadla. Jeden nebo oba kovové konce držené

pevně v dlani se dají využít jako krátká úderová zbraň "yawara", vhodná zejména k úderům, bodáním a tlakům na citlivá místa. Jejich využití však tímto zdaleka nekončí. Dají se použít jako improvizovaná pouta, pro spoutání rukou za zatcovými zády. V úvahu přichází i použití pro zdolávání překážek či zátarasů, kde lze využít pro různé přitahy do výšky nebo třeba odtažení drátu pod proudem. Zručnému kutilovi trvá výroba mini nunčaků slabou hodinu. Za svoje snažení však získá vynikající zbraň se širokým spektrem použití.

Nouzový kompas

K jeho výrobě potřebujete hlavně silnější plátek citronu. Ke slupce na jedné straně kolmo zapíchněte malý kus zinkového plíšku nebo drátku. Stačí délka kolem 2 – 3 cm. Ke slupce naproti zapíchněte stejným způsobem kousek měděného drátu. Měl by být delší (zhruba 8 cm), aby se dal ve výšce 2 – 3 cm ohnout do pravého úhlu a konec omotat okolo zinkového plíšku. Nad kolečkem citronu tak vznikne malá hrazdička nebo zábradlíčko. Kolečko se pak opatrně položí i s konstrukcí na klidnou vodní hladinu, třeba v jídelním ešusu či plastovém kbelíku (nepoužívejte železnou nádobu). Plovoucí "kompas" se nakonec ustálí tak, že měď ukazuje k západu a zinek k východu.

Vypadá to jako dětská hračka, ale jeden veterán od zelených baretů tak zachránil život sobě a několika dalším lidem. Po havárii dopravního letadla dokázal pomocí tohoto primitivního přístroje určit směr k civilizaci a po dvou-denním pochodu dorazila skupina přeživších pasažérů do bezpečí.

Nouzový ohřev spacáku

Zejména při zimním táboření bývá značně nepříjemných prvních několik minut po ulehnutí do promrzlého spacáku. V krizových situacích to může být i nebezpečné. Pokud jste již vysílení a vaše tělo je na pokraji podchlazení, nemá již dostatek tělesného tepla na vyhřátí spacáku. Ten z vás pak "vysává" poslední zbytky energie, což dále prohlubuje podchlazení a může zapříčinit i umrznutí.

Proto se v podobných situacích využívá vložení zahřátého předmětu do spacáku. Ten vám pomůže spacák vyhřát a obnoví i vaši tělesnou teplotu. V praxi se většinou jedná o kameny zahřáté v ohništi a zabalené do bavlněné látky. Nepoužívejte silon nebo jiná umělá vlákna – dojde k jejich roztavení. Také pozor na nylonové povrchy spacího pytle. Mohl by se přílišným žářem poškodit.

Ne vždy máte však hořící oheň a vhodný kámen (např. horolezci nebo polárníci). Proto se používá i následující postup. Ze svých zásob si vyberte konzervu. Nejlepší jsou ty masové s velkým podílem sádla a tuku. Konzervu nahřejte opatrně na ohni (pokud je k dispozici), případně nad polním vařičem, nebo jen nad kostkou tuhého lihu. Nahřívejte ji pouze krátkou dobu a za stálého dozoru. Při velkém žáru může dojít v obsahu nahromadění par a zvýšení tlaku. Konzerva potom vybuchne a může vás škaredě popálit. Zahřátou konzervu obalte vhodnou látkou a použijte jako topné těleso ve spacáku. Takto použitou konzervu je pak

vhodné při nejbližší příležitosti sníst. Pokud budete stejnou konzervu používat celý měsíc každou noc, nebude pak už asi vhodná k jídlu.

Průchod přes zátarasy

Oddíly zvláštního určení musí při plnění svých úkolů překonávat různé ploty a drátěné zátarasy. K jejich prostřihání se používají různé typy nůžek na ocel. Je to jistě důležitá součást vybavení, ale mají jednu podstatnou nevýhodu. Tou je jejich váha. Pohybuje se od 1 kg u dobrých nůžek na silnější dráty, až po 5 kg u kleští k přestřihnutí visacích zámků. To se dá vcelku zvládnout u jednotky o více mužích, kde každý nese něco. Avšak osamělý vlk působící v týlu nepřítele a nescoucí si sám v batohu veškeré potřebné vybavení, musí třikrát promýšlet vhodnost každé věci, kterou si s sebou přibalí. Dlouhodobě na zádech unesete asi tak 25 kg a zde se již musíte dobře rozmyslet, zda k té spoustě nutné výstroje přidáte i kilogramové kleště. Zvláště pokud nevíte jistě, zda je budete vůbec potřebovat. Na straně druhé je však velká smůla, pokud se vám někde v akci postaví do cesty plot či "ostnáč" a vy nemáte možnost se skrze něj dostat.

Pro obě možnosti je jednoduché řešení poměrně rozšířené zejména mezi členy sabotážních týmů. V prodejně s náradím si kupte jehlový pilník, nejlépe kruhového průřezu, na pilování kovů. Je to malý pilníček vážící jen několik málo gramů. Je vyroben z jednoho kusu kovové kulatinky o průměru cca 3 až 4 milimetry a celkové délce asi 17 – 20 centimetrů. Pomocí tohoto pilníčku velmi snadno přepilujete ostnatý drát i jednotlivé dráty v plotu. Je to samozřejmě poněkud pomalejší než stříhání nůžkami, ale pokud vyloženě nespěcháte, tak úspora váhy výstroje za to stojí. Pilníček se dá dobře použít i k přepilování třmene visacího zámku, ale chce to samozřejmě více času a třmen nesmí být zakalený.

Jako úpravu lze provést zkrácení úchopové části pilníku na polovinu. To je ještě dostatečné k jeho držení a pilník se stane o trochu skladnější. Také můžete na konci pracovní části udělat na brusce ostrou špičku. Získáte tak univerzální nástroj, použitelný jako šídlo nebo i improvizovanou vrhací zbraň.

Rozřezání skleněné láhve

Někdy je nutno v polních podmínkách odříznout dno nebo hrdlo skleněné láhve. Můžete si tak vyrobit pohár na pití, trychtýř nebo třeba stínítko na svíčku v lucerně. Málokdo má však s sebou diamant na řezání skla. Proto je nutné použít některý z těchto improvizovaných způsobů:

1. Láhev naplníme vodou do výšky, kde chceme provést řez. Láhev dáme na oheň a žár způsobí prasknutí skla ve výšce hladiny vody.
2. V místě předpokládaného řezu omotáme láhev konopným provázkem, napuštěným hořlavinou (benzin, petrolej, ředidlo) a zapálíme. Po krátké chvíli zchladíme vodou a láhev praskne v místě hoření provázku.
3. Z pružné větve vyrobíme luk. Jako tětivu použijeme provázek nebo třeba tkaničku z kanady. Tětivu omotáme jednou smyčkou kolem láhve v místě, kde ji chceme přerušit. Začneme lukem tahat tam a zpět jako při řezání pilou. Láhev

přidržíme druhou rukou, aby se neprotáčela. Dbáme na to, aby se rychle klouzající provázek pohyboval po obvodu láhve pouze v místě, kde ji chceme rozříznout. Po krátké době polijeme láhev připravenou studenou vodou. Láhev praskne v místě, kde ji nahřál pohybuující se provázek.

Po prasknutí láhve jsou okraje velmi ostré a mohou vás snadno zranit. Je proto nutno je sbrousit nějakým kamínkem (nejlépe z pískovce).

Rychlé tasení zbraně

Na téma rychlého tasení pistole (revolveru) bylo již napsáno mnoho knih, článků a odborných studií. Můžete se teď seznámit s jedním ze způsobů, který používají agenti FBI, pokud jsou přímo ohroženi.

MODELOVÁ SITUACE:

Stojíte, máte rozepnuté sako nebo bundu a zbraň v pouzdře na opasku, ruce volně podél těla. Útočník, ozbrojený pistolí, na vás míří ze vzdálenosti několika metrů, prst na spoušti, pozoruje vaše chování a je připraven ihned vystřelit. Rukou (kterou nestřílíte) uchopte nenápadně dolní cíp saka a prudce trhněte směrem nahoru a do boku od těla. Zároveň nakloňte tělo na druhou stranu. Jak trhnete sakem, to se poněkud sveze za rukou a odkryje tak pouzdro se zbraní na vaší druhé straně opasku. To vám umožní bleskově tasit volnou rukou zbraň a útočníka zneškodnit.

Samozřejmě, že útočník vystřelí pravděpodobně dříve než vy. Jeho vnímání je však zaskočeno prudkým pohybem vaší ruky se sakem, takže jeho výstřel míří podvědomě do těch míst. To spolu s pohybem vašeho těla na druhou stranu zapříčiní, že vás střela mine.

Psychologické testy spolu s praktickými zkušenostmi dokazují, že při správném provedení má protivník jen mizivou šanci vás zasáhnout. Nutností je však opravdu DOKONALÉ zvládnutí této techniky na podvědomé úrovni. Celá akce musí proběhnout jako jeden rychlý, plynulý pohyb. Pokud nehrozí naprosto bezprostřední nebezpečí, doporučují psychologové vyčkat s provedením této akce na dobu, kdy protivník hovoří. Pokud je totiž jeho mozek zaměstnán mluvením, nemůže vyslat okamžitý nervový signál k ohnutí prstu – a tedy výstřelu. Tento signál je pak opožděn o několik setin sekundy, což v praxi znamená, že se vám většinou podaří útočníka zasáhnout dříve, nežli sám vystřelí. Jako u každé bojové techniky, je i zde důležité, abyste protivníka předem bezděčně nevarovali některým z tělesných příznaků. Vyvarujte se signálů – upřený pohled, zrychlení dýchání, zadržení dechu, strnutí postoje, bezděčný pohyb končetinou, přikrčení, napružení a jiných drobností, které mohou předem prozradit vámi chystanou akci.

Vrhání nožem

Již velmi dlouho existují dva protichůdné názory na házení nožem. Jedni se v házení pravidelně cvičí a neváhali by jej v boji použít a druzí jej zase naprosto zavrhnou.

Proti vrhání svědčí zejména tyto důvody: Hodem nože se vlastně zbavujete zbraně a tím i značné taktické výhody. Navíc je i riziko, že protivníka netrefíte nebo zásah nebude účinný. Potom zůstáváte bezbranný a protivník může navíc použít nůž proti vám.

Vrhání nožem se však rozhodně nesmí zavrhovat. Je nezvratný fakt, že pokud jej dokonale ovládáte, můžete je použít v mnoha, jinak bezvýchodných situacích. Pokud se připravujete na nějakou akci, je vhodné připravit si nože minimálně dva. Jeden útočný pro přímý boj a jiný jako vrhací. Místo nože na vrhání můžete použít i jiné vrhací prostředky - hvězdice, šídlo, šroubovák nebo i jen přiosťované velké hřebíky. Všechno toto nářadí splní funkci vrhací zbraně více než dokonale.

Poznámka: Adepti SPECNAZ se učí také vrhání holicí čepelky (žiletky) schované mezi prsty dlaně. Prudkým pohybem ruky vám na vzdálenost tří metrů dokáže čepelka rozetnout krční tepnu nebo prořezat oční bulvu.

Puchýře

Často se objevují u jedinců nezvyklých na dlouhý přesun nebo při nevhodné obuvi. Častou příčinou jsou také volné ponožky, které se v botě shrnují. To se často stává po průchodu vodou. Ponožky povytáhněte a bude-li to třeba, přivažte je k hornímu okraji boty.

Ve většině příruček se doporučuje pouze překrýt puchýř náplastí nebo gázou a nechat zahojit. To je vhodné pouze v případě, že před sebou nemáte žádný další pochod. Pokud vás čekají ještě další přesuny, bude vás puchýř velmi tlačit, zvětšovat se a po čase stejně praskne. Proto je lepší jej zavčas na okraji propíchnout sterilní jehlou a tekutinu opatrně vymačkat. Okolí puchýře i ruce musí být před tím vydezinfikované nebo alespoň omyté vodou s mýdlem. Puchýř poté překryjte gázou a přelepte náplastí. Můžete jej občas potírat antibiotickou masťou pro zabránění zhnisání. Volnou kůžičku neodstraňujte. Nechte čas pro vytvoření nové pokožky ze spodní vrstvy kůže. Teprve až horní volná kůžička seschne, zbělá a začne se trhat, můžete ji opatrně odstříhnout co nejblíže okraje. Kůžičku neodtrhávejte, můžete si způsobit bolestivé záděry, které jsou branou další infekce. I když existují i desítky jiných "ověřených" návodů, jak puchýře ošetřit, je tohle jediná reálná věc, jak své nohy ošetřit.

Za jistou prevenci proti puchýřům se dá považovat takzvané tříslení nohou popsané podrobně v kapitole o dubu a žaludech. Proti vytvoření puchýřů můžete také bojovat zasypáváním nohou větším množstvím zasypu nebo natřením ponožek troškou jemně drcené křídly. Obojí omezí tření pokožky o botu a sníží tak možnost vytvoření puchýřů.

Pokud chcete mít pocit skutečně profesionálního ošetření, můžete vyzkoušet také tento složitější postup. V horké vodě vyvařte (sterilizujte) jehlu a kousek nitě. Puchýř jehlou propíchněte a po vytlačení tekutiny jím protáhněte niť. Oba konce nitě nechte z puchýře volně viset. Vznikající tekutina se bude vsakovat do nitě a bude jí odváděna mimo puchýř. Puchýř se tak nebude zvětšovat. Také by měl méně tlačit a zahojit se o něco dříve. Okolo puchýře přilepte polštářek pro

odlehčení tlaku a zabránění tření. Tuto metodu je vhodné vyzkoušet a udělat si na účinnost vlastní názor. Někteří vojáci ji používají stále, pro jiné je to jen zbytečná hloupost.

Dlouhodobě bezpečná úložná místa (mrtvé schránky)

Od doby vzniku špionážního řemesla existuje i problém mrtvých schránek. Jsou to místa pro ukládání různých zpráv a materiálů. Někdy také vzniká problém s dlouhodobým uložením. Špion může být například dlouhodobě uvězněn nebo musí na mnoho let odcestovat ze země, kde musí materiály uložit.

Stejný problém mají často i mnozí bankovní lupiči. Po krádeži existuje riziko jejich vypátrání a odsouzení, proto si chtějí lup bezpečně uložit. Dlouhodobé uložení může být větší problém než se na první pohled zdá. Budovy mohou být strženy, vyhořet nebo projít značnou přestavbou. Les může být vykácen. Pole a louky změněny na staveniště nebo je protne dálnice. Po dlouhých letech již nemusíte místo uložení vůbec poznat kvůli naprosto změněným orientačním bodům a rozdílnému charakteru krajiny.

Dlouhodobé mrtvé schránky se tedy vytvářejí jen u míst, kde je předpoklad, že se dlouhodobě nezmění. Při výcviku ruských špionů jsou doporučovány zejména hraniční kameny, triangulační body (vrcholy kopců), hroby a urny, smírčí kříže, různé historické kapličky a kříže lemující cesty. U těchto míst je skutečně dlouhodobý předpoklad pro nezměněnou pozici. Uschované věci nezakopávejte přímo u těchto objektů. Při nějaké úpravě nebo údržbě by mohly být objeveny. Výhodnější je podle objektu určit směr a vzdálenost. Například tři metry severně od triangulačního bodu nebo pět metrů kolmo od zadní strany kapličky. Schránku také zakopejte minimálně 80 cm hluboko, aby bylo zajištěno, že ji nezasáhne ani případná zemědělská hluboká orba.

Výkaly na pozorovatelně

Jedním z vašich úkolů může být i zbudování dlouhodobé pozorovatelný v podobě podzemního úkrytu. Vzhledem k riziku prozrazení jej často nesmíte ani na okamžik opustit. Potom musíte vyřešit i problém ukládání lidských výkalů přímo v úkrytu.

Používají se k tomu pevné plastové pytlíky. I tento systém má však několik bezpečnostních zásad. Jejich nedodržení může vést až ke smrti! Každou tělesnou potřebu vykonajte do zvláštního igelitového pytlíku. Nemíchejte spolu moč a stolici. Vedlo by to k tvorbě bioplynu. Do každého pytlíku vymačkejte předem trochu citrusové šťávy (citron, pomeranč, grep). Taktéž to omezí tvorbu bioplynu. Bezprostředně po vykonání tělesné potřeby pytlík pevně zauzlujte. Snížíte tak zápach uniklý do prostoru úkrytu. Pytlíky ukládejte někde v rohu do velkého a pevného pytle z PVC, který taktéž zavírejte. Sníží se tak riziko protržení.

Problém se vznikajícím bioplynem není jen zápach, jak se může na první pohled zdát. Bioplyn se může hromadit v úkrytu a po čase vytvoří se vzduchem výbušnou směs schopnou explodovat. Zní to poněkud úsměvně, ale obdobný

případ se stal tříčlenné hlídce SAS. Nahromaděný bioplyn se vznítil od jiskry vzniklé zapnutím vysílačky. Následná silná exploze rozmetala střechu úkrytu. Jeden voják byl usmrcen a ostatní dva utrpěli popáleniny obličeje a dýchacích cest.

Otisky prstů

Členové speciálních jednotek někdy vykonávají i úkoly vyžadující opatrnost v zanechávání stop na místě akce. Aby nedocházelo k zanechávání otisků prstů, navlékají se na ruce gumové chirurgické rukavice. Ne vždy je tato metoda použitelná. Člověk v gumových rukavicích se může stát na veřejnosti rychle nápadný. Proto se také používá jiná jednoduchá metoda. Prsty a dlaně se potřou slabou vrstvou průhledného, pružného lepidla. Po zaschnutí již ruce otisky nezanechávají. Tento efekt vydrží do doby, než se začne lepidlo z rukou odlupovat.

Nůž nad zlato

Pokud máte v podmínkách přežití jediný nůž, neničte jej na zbytečnosti. Jediný úkon, ke kterému ho používejte, je porcování ulovené zvěře a příprava stravy. Bez nože vám tyto činnosti dají pořádně zabrat. Nůž, jako každý nástroj, má jen omezenou životnost, tak ji nevyplýtvajte na vyřezávání dřevěných vidliček, kvedlaček a podobných pitomin!

Zachránce osobních strážců

V Rusku vzniklo v posledních letech mnoho soukromých firem a podnikatelů. Na ně se také brzy zaměřil organizovaný zločin. Běžnou součástí života se stalo vydírání, únosy a nájemné vraždy. Pro většinu úspěšných podnikatelů se tak stalo nutností zaměstnávat osobní strážce. Pro velkou poptávku vzniklo množství agentur pro výcvik a pronájem služeb bodyguardů. Ruská škola bodyguardů se rychle zařadila mezi nejlepší na světě. Certifikát některé známé ruské školy otvírá vlastníkově pracovní možnosti v oboru téměř po celém světě. Výcvik je propracovaný do nejmenších detailů.

Osobní strážci jsou například učeni mít neustále u sebe takzvaného zachránce. Jedná se jen o pouhé dva pytlíky, jeden papírový a druhý z plastu (igelit, mikrotén). Ve složeném stavu se pohodlně vejdou do jakékoliv kapsy a nezabírají více místa než kapesník. Mají využití v těch nejintimnějších situacích. Bodyguard je často nucen setrvat na jednom místě mnoho hodin. Běžnou věcí jsou dlouhé hlídky na hotelových chodbách, stráž před dveřmi kanceláře nebo dlouhé a únavné cesty autem. I organismus bodyguarda však má své potřeby. Mezi ně patří nesporně i občasná nutnost močení a konání velké potřeby. Dobrý bodyguard většinou zná svůj organismus natolik dobře, že tuto tělesnou potřebu dokáže přizpůsobit požadovaným úkolům. I tak se mu může chtít na záchod zcela nečekaně a v tu nejnevhodnější dobu. Může to třeba způsobit nezvyklé jídlo v cizí zemi nebo se může jednat o projev počínající nemoci. Nenadálý silný průjem nebo

nával ke zvracení se pak dostaví zcela nečekaně. Bodyguard nesmí opustit hlídáný sektor za žádnou cenu, ale oba popsané stavy jej mohou fyzicky zcela vyřadit.

V civilizovaném světě si nikdo nedovolí pozvracet hotelovou chodbu nebo se pokálet do kalhot. Proto může být jediným východiskem krátké odskočení na toaletu. Jenže právě ta krátká chvíle může stačit k úspěšnému útoku teroristů. Proto kvalitní bodyguard své místo neopustí a raději vykoná potřebu do plastového sáčku. Ten se pak pevně zauzluje, aby neunikal zápach ani nevytékal obsah. Uzavřený sáček se pak vloží do toho papírového. Nenápadný papírový sáček můžete mít klidně položen někde v rohu a ve vhodnou dobu jej hodit do koše. Nikoho nenapadne, že může skrývat nějaký nevábný obsah. Při této intimní činnosti samozřejmě existuje možnost kompromitujícího přistižení cizí osobou nebo nepřátelského útoku. V prvním případě se jedná jen o trapas, na který po čase budete vzpomínat s úsměvem. No a při útoku vám nic nebrání střílet i se spuštěnými kalhotami. Obě alternativy jsou lepší než riziko usmrcení klienta v době vaší nepřítomnosti.

V historii bylo zaznamenáno již mnoho vyřazení osobních strážců teroristy, způsobením žaludeční či střevní nevolnosti. Jako bodyguard s sebou noste pytlíkového zachránce všude. V případě nutnosti do něj můžete močit, kálet i zvracet. Experti se od laiků odlišují maličkostmi.

Kotouly

U všech druhů speciálních jednotek je samozřejmostí tvrdý fyzický výcvik. Z toho vzešlo velké množství zajímavých cviků, kterými můžete otestovat potřebné aspekty svojí kondice. Každý z vás jistě umí provést banální cvik s názvem kotoul vpřed. Tento cvik se však používá i k otestování koordinace a částečně i odolnosti ve ztížených podmínkách pohybu.

Vyhledejte vhodný úsek silnice, parkoviště nebo jiné plochy s tvrdým povrchem (asfalt, beton, atd...). Dřepněte si a udělejte kotoul vpřed. Po provedení nevstávejte, ale okamžitě proved'te kotoul další. A tak dál a dál. V rychlém sledu za sebou, bez sebemenší pauzy nebo zastavení se snažte udělat co nejvíc kotoulů za sebou. Jde o to udělat jich co největší počet než "odpadnete". Rozumné minimum je 70 opakování – dobrý výsledek 150 opakování. Tento cvik je velmi vhodný pro výsadkáře, zásahovky a dále všechny, kdo v boji používají úniky pomocí kotoulů. Při pravidelném cvičení dochází k razantnímu zlepšování pohybové koordinace a prostorové orientace, tedy dovednosti důležité v reálném boji.

Provádění kotoulů na tvrdém povrchu zpevňuje kosti, klouby a svalové úpony a navíc skvěle prověří technickou správnost prováděného cvičení. Není žádné umění předvést jeden ukázkový kotoul. Až jich uděláte sto na tvrdém povrchu a nemáte potom žádné otlaky a modřiny, pak si můžete myslet, že to děláte správně.

Osvětlení cíle

Pokud jsou ve filmech vidět zasahující policejní komanda, jsou většinou vyzbrojeni samopalem HK, na němž je pod hlavní namontována silná svítilna. Je to skoro nezbytná věc pro operace ve tmě, v noci nebo uvnitř budov. Svítilna slouží pro osvětlení "čištěného" prostoru a je také skvělou pomůckou pro zaměření cíle. Pokud je totiž na zbrani správně namontována, jdou potom výstřely přesně do středu světelného kužele. V praxi pak stačí jen osvětlit cíl a střílet s jistotou, že se trefím i od pasu bez přesného míření.

Ne vždy je však použití samopalu výhodné. Častokrát se jde do akce "pouze" s pistolí. Zejména v situacích, kdy je potřeba mít druhou ruku volnou, například při slaňování. I když existují nástavce pro uchycení svítilny i na pistolí, není to dobré řešení. Dojde k podstatnému zvýšení váhy a změně těžiště zbraně, což většinou negativně ovlivní přesnost střelby. V praxi se to řeší raději držením svítilny v druhé ruce. Tím však zase přijmete o možnost přesného zaměřování cíle a o výhodu volné ruky.

V cizině jsou pro tento účel vyráběny nylonové zápěstní úchyty. Tento se připne pomocí suchých zipů na předloktí a dalším suchým zipem se na něj připevní svítilna (nejlépe některý z typů MAG-LITE). Navíc má úchyt našitou další kapsičku s průvlakem, kde může být ukryt třeba vrhací nůž, šroubovák nebo jiná drobnost. Použitím úchyty na svítilnu se vám uvolní druhá ruka. Navíc lze nacvičit, aby paprsek svítilny směřoval vždy přesně tam, kam míříte. Chce to dobrou kontrolu nad zápěstním kloubem a několik desítek zkušebních výstřelů. Výsledky jsou pak vynikající, zejména při rychlé combatové střelbě bez použití mířidel.

Naše zákony zakazují použití osvětlovače cíle (baterky) uchyceného na zbrani. To je vyhrazeno pouze pro policejní zásahové jednotky. Použití úchyty na předloktí však zakázané není a splní naprosto stejnou službu. Zatím se nám nepodařilo zjistit žádného dovozce nebo výrobce, u kterého by se dal návlek zakoupit. Není však problém si jej nechat vyrobit například ve firmě, která šije batohy nebo jiné sportovní vybavení.

Pozor na lano

Při vnikání do budovy se často používá rychlé slanění ze střechy a průnik oknem. Při tom vás však může předem prozradit vaše lano, houpající se pod vámi u okna, do kterého máte vniknout. Proto se často používá speciální malá taška (batoh) se dvěma popruhy opatřenými suchým zipem. Těmi se taška upevní na vnější stranu holeně nohy, která je na straně ruky nacházející se pod slaňovací osmičkou. Svazek slaňovacího lana je pak volně vtlačen do této tašky a jejímž horním otvorem se pak při slanění rychle odvíjí. Po vniknutí do budovy lze tašku jednoduše z nohy odstranit trhnutím za suché zipy. Před vložením lana do tašky nezapomeňte na jeho konci udělat uzel nebo smyčku. Pokud je totiž délka lana menší než výška budovy, snadno v zápalu boje přehlédnete jeho konec a zřítíte se. Uzel na konci lana tomu spolehlivě zabrání.

Nůž do spacáku

Podle expertů SAS si máte při spánku venku vzít s sebou do spacího pytle nůž. Pokud máte nůž v pochvě, je riziko poranění malé. Toto opatření vám však může v určitých situacích zachránit život. Můžete být napaden divokým zvířetem nebo nepřítelem přímo ve spacáku. V tom případě se k jiné zbrani nedostanete.

Také se může přenést jiskra nebo uhlík z vašeho ohniště na spacák a ten vzápětí vzplane. Rozteklá umělá vlákna zalepí zip a vám se spacák nepodaří rozepnout. Potom pravděpodobně uhoříte. Nožem můžete tkaninu rychle rozpárat a z hořící pasti uniknout.

Na cvičeních speciálních jednotek se s oblibou využívá "diverzní akce", kdy se jedinec nebo malá skupinka vplíží do nepřátelského tábora a zalepí zipy spacích pytlů vteřinovým lepidlem.

Červený filtr

Pohyb v noci neznámým terénem je vždy velmi nebezpečný. Někdy však není vyhnutí. Většinou není taková tma, aby nebyly vidět alespoň nějaké obrysy. Přesto postupujte pomalu s rozvahou a obezřetně. Asi za 30 – 40 minut si vaše oči postupně na tmu přivyknou a zornice se maximálně rozšíří. Potom jste schopni vidět relativně dobře. Až toho dosáhnete, chraňte si oči před prudkým světlem. Zornice se okamžitě stáhnou a nervy v oku ztratí svoji citlivost. Obnovení nočního vidění pak opět trvá delší dobu.

Pokud přesto chcete použít světlo, zavřete nebo si zakryjte jedno oko, aby alespoň jeho citlivost zůstala zachována. Při používání baterky na ní mějte připevněný červený filtr. Tím zůstane vaše noční vidění zachováno a sníží se tím i možnost prozrazení.

Agent není debil

V mnoha filmech o agentech a nájemných vrazích je často vidět skrytá střelba, kdy je pistole uschována v kapse oděvu případně i zakamuflována v obvazu (sádře) na ruce. Ve filmu je vše jednoduché, ale v praxi je třeba dát pozor na několik drobností. Při střelbě z kapsy existuje reálné riziko zachycení kohoutu zbraně o látku podšívky. Kohout v ní zůstane zaseknutý a k výstřelu často nedojde. V sebeobraně situaci to pak většinou znamená "velké problémy". Samozřejmě existují i revolvery s vnitřními kohouty nebo bezkohoutová provedení, u kterých pak podobné riziko nehrozí.

Pokud chce někdo střílet pistolí ukrytou v obvaze, musí dodržet několik pravidel. Pistole by měla být malé ráže, aby celek nepůsobil těžkopádně a tím i nápadně. Uvnitř obvazu musí být dostatečný volný prostor pro pohyb závěru, což umožní další nabití zbraně. Závěr ani kohout nesmí při svém pohybu zachytit některou smyčku obvazu, což by mohlo zapříčinit selhání. V obvaze musí být předem vypracovány otvory pro výlet kulky a výhoz nábojnice. Nevyhozená nábojnice se může uvnitř obvazu vzpříčit u spouště, kohoutu nebo závěru a tím zapříčinit selhání. Pokud není vypracován výstřelový otvor, kulka sice obvaz bez

problémů prostřelí, ale do dutiny uvnitř obvazu pronikne většina žhavých spalin a popálí ruku. V praxi nájemných vrahů se pistole v obvazu vůbec nepoužívá, jelikož je to náročné na přípravu, znemožňuje přebití zbraně novým zásobníkem a navíc je nositel natolik nápadný, že je ihned středem pozornosti osobních strážců případné oběti.

Zrádné hodinky

Kvalitní hodinky jsou pro každého bojovníka naprostá nutnost. V akci je vždy bezpodmínečně nutná přesná orientace v čase. Hodinky jsou však zdrojem mnoha demaskujících příznaků, které si často ani neuvědomujeme. Velký pozor si dejte na veškeré zvukové efekty a znamení. Před akcí vždy vypněte zvukové signály oznamující celé hodiny a nastavení budíku. Vypnutí kontrolujte vždy dvakrát. Také pozor na nechtěné spuštění odpočítávání časového úseku s hlasitým pípáním na jeho konci. Často se spustí při nechtěném tlaku na příslušný "čudlík" při plížení nebo šplhání.

Pokud jsou vaše hodinky opatřeny fluorescenční vrstvou, která v noci svítí, může vás to prozradit na poměrně velkou vzdálenost. Radost z vás bude mít zejména nepřátelský odstřelovač. Také pozor na nápadná "prasátka", která hodinky odrážejí, pokud na ně dopadnou sluneční paprsky. Oba tyto demaskující příznaky lze odstranit použitím tzv. commando řemínku. Je to nylonový pásek na zápěstí, na němž jsou uchyceny hodinky. Ty jsou ještě překryty nylonovou chlopní se suchým zipem. Ta zabraňuje světelným odleskům a fluorescenčnímu vyzařování. Navíc hodinky chrání před poškrábáním a částečně i před rozbitím.

Ohřev konzervy

Tato rada pochází z repertoáru výcviku v přežití pro jednotky SPECNAZ. Při nebezpečí prozrazení je nežádoucí rozdělovat oheň pro přípravu stravy. Některé potraviny (konzervy) je však vhodné před konzumací ohřát. Zlepší se tak chuť pokrmu, stravitelnost a dojde i ke zničení případných choroboplodných zárodků. Intenzivním teplem mohou také z potraviny vyprchat některé případně obsažené jedy. Konzumace studené stravy také odčerpává vlastní tělesné teplo a tím snižuje zásoby okamžité energie v těle. Navíc je i obecně známo, že příprava a konzumace teplého jídla velmi povzbuzuje morálku, zvláště ve vypjaté nebo zdánlivě bezvýchodné situaci.

Proto jsou adepti SPECNAZ učeni stravu ohřívat, pokud to jen okolnosti dovolují. Aby nedošlo k prozrazení ohněm, má každý voják dostatečnou zásobu tablet tuhého lihu (hexa). Někdy však líh přece jen dojde a pak se k ohřevu používá následující finta.

Víko konzervy se otevře do poloviny a ohně se kolmo vzhůru. Uprostřed horní plochy konzervy tak vznikne půlkulaté držátko z víka, za které se dá konzerva pohodlně uchopit nebo otáčet. Jako palivo se použijí ty nejtenší suché větvičky jehličnatých stromů (většinou smrk). Suché se dají nasbírat téměř za každého počasí na vzrostlých stromech, pod převislými větvemi těsně u kmene. Natrhají se

skutečně jen ty nejmenší, 1 – 2 mm silné větvičky. Na ohřátí jedné konzervy jich stačí mít 2 až 3 velké hrsti. Konzervu postavíme na hladkou zem a k jedné její straně dáme malý svazeček větviček, který zapálíme. Postupně přidáváme vždy několik dalších větviček tak, aby oheň nezhasl, ale zároveň nesmí být plameny příliš vysoké. Za držátko postupně konzervou otáčíme tak, aby se prohřála ze všech stran. Jelikož se ohřívá vždy jen z jedné strany, není třeba obsahem míchat a přesto se nepřipalí. Jen je nutné konzervou pravidelně pootáčet. Pokud použijete skutečně suché větvičky a nebudete jich pálit příliš mnoho najednou, neunikne z mini-ohníčku ani obláček kouře. Takto udržovaný ohýnek se dá čichem vypátrat dokonce hůře než plamen lihové tablety (který ostře čpí). Pokud se náhle objeví nebezpečí, ohníček prostě rychle zašlápneme botou a tím unikneme prozrazení.

Další varianta ohřevu je konzervu vůbec neotvírat. Nejdříve ji na boku trochu promáčknout a pak nahřívát. Musí se to dělat velmi opatrně, protože v uzavřené konzervě se hromadí pára, která ji může roztrhnout nebo vystříknout při otvírání. Jakmile se při ohřevu promáčklé místo narovná nebo vyboulí, je již konzerva ohřátá. V případě nečekaného napadení můžete ohřívanou konzervu prostě rychle strčit do kapsy a začít boj nebo útek. Konzervu si pak sníte později.

Nákup nože

Není pochyb o tom, že i v éře palných zbraní má nůž stále nezastupitelnou roli. Pořád je pro bojovníka v mnoha ohledech nezastupitelnou zbraní. I u nás se sem tam objeví mezi knihami příručka pojednávající o boji nožem. Většina z nich také na svých stránkách doporučuje nejvhodnější typy nožů pro obranu a boj. Často jsou uváděny přesně specifikované typy nožů od konkrétního výrobce. Jedná se většinou o velmi drahé výrobky z dílen světově známých firem. Autor knihy je někdy doporučuje i s informací, že uvedený nůž byl schválen k použití u některé elitní jednotky (SEAL, SPECIAL FORCES, DELTA, atd...)

A nyní přichází naše důležité upozornění. Ve světě se jedná většinou o skrytě podplacenou reklamu, kdy autorovi knihy je zaplacená nemalá odměna (případně věnováno zdarma padesát drahých nožů "na posouzení") za zmínku o noži té které firmy. To se již vyskytuje i v našich publikacích. V lepším případě je vám podsouván subjektivní názor autora vysvětlující nejlepší kvalitu jím oblíbeného nože.

Kupovat si bojový nůž podle značky je dobré tak leda pro sběratele. Samozřejmě, že v obchodě koupíte i vynikající nože, ale za částku minimálně 5 000 – 7 000 Kč. To není nijak závratná suma, pokud je to nůž na celý život. Pokud se chcete bojem nožem zabírat na opravdu profesionální úrovni, tuto částku klidně obětujte. Za svoje peníze však můžete získat mnohem větší kvalitu než u značkových výrobků v obchodech.

I v naší republice existuje mnoho vynikajících řemeslných výrobců nožů, u nichž si můžete nechat udělat nůž přesně podle svých potřeb. Pokud máte v boji nožem dostatečné znalosti, jistě můžete přesně definovat nůž vhodný právě pro

vás (váha, těžiště, materiál, délka nože, tvar čepele, typ ostří, tvar a vlastnosti rukojeti, typ pochvy podle způsobu nošení, atd...).

Nákup nože v obchodě je vždy kompromisem. Pokud vám ale dělá dobře pocit, že si koupíte typ nože, který k tichému boji používají např. SEALS, tak vás musíme zklamat. I když je několik schválených typů nožů pro tyto jednotky, jsou jimi vybavováni pouze nováčci. Dlouhodobě sloužící experti si dříve nebo později nechají vyrobit vlastní nůž i přesto, že jim ho armáda neproplatí. Každý totiž dobře ví, že na noži často závisí jejich život (citát: "... šetřit se má na žrádle, ne na noži").

Z důvodu objektivity nebudeme teď uvádět žádné konkrétní nožíře v ČR. Jejich adresy se dají případně zjistit třeba v časopise Střelecká revue. Nespěchejte a vyberte si pečlivě. Tak jako všude – existují dobří i špatní nožíři.

(Tento článek byl sestaven na popud informací získaných na neveřejném semináři boje nožem pro instruktory protiteroristických jednotek v Izraeli.)

Otázky pro jednotku R.A.T.

V porevolučních letech vzniklo i v České republice mnoho skupin zabývajících se poskytováním bezpečnostních služeb. Jednotka R.A.T. byla v začátku pouze skupina nadšených kluků, společně trénujících bojová umění, praktickou střelbu, přežití v drsné přírodě a metody záškodnického boje. Neustálým vzděláváním a tvrdou prací se postupně vypracovali na zcela profesionální zásahovou jednotku, jejíž členové nyní působí jako detektivové a osobní strážci. Pro své přátele také vydávali samizdatový časopis zabývající se mnoha bojovými tématy. Také v něm odpovídali na různé otázky čtenářů. Ty nejzajímavější jsem se zde rozhodl s jejich svolením uveřejnit.

Jaký je váš názor na paintballové a airsoftové "zbraně". Má cenu zaobírat se těmito hračkami?

Nejlepší způsob, jak získat střelecké návyky, je skutečný ostrý trénink se zbraní, kterou pak používáte v akci. Ne každý má však možnost takto cvičit, nehledě na reálnou možnost zranění a vysoké ceny střeliva. Proto je paintball i airsoft vynikající náhražkou.

Tyto "hračky" se užívají i u některých elitních jednotek, zejména pro nácvik boje v objektech a nácvik nových modelových situací. Je psychologicky dokázáno, že "hraní na vojáky" s těmito "zbraněmi" značně přispívá k rozvoji správných střeleckých a taktických bojových návyků použitelných v praxi. Oproti rozšířeným názorům však nevede k rozvoji agresivity u hráčů. To je skutečně jen pověra. Agresivitu prokazatelně rozvíjejí dětské počítačové hry. Hraní na vojáky však rozvíjí zejména celkovou koordinaci pohybů, předvídavost, smysl pro taktiku a správné rozhodování ve stresu a ztížených podmínkách. Pohyb při hře samozřejmě dobře rozvíjí i tělesnou zdatnost.

Konkrétně paintballové zbraně nejsou jen pouhé hračky. Existuje mnoho návodů, jak je využít při diverzním a záškodnickém boji. Můžete z nich vystřelovat kuličky naplněné samozápalnou látkou, která pak snadno způsobí požár i špatně přístupného objektu. Pro atentáty jsou k dispozici kuličky plněné výbušnou směsí, kontaktním jedem nebo silnou kyselinou. Kyselina je také využitelná pro poškození a ničení citlivějších přístrojů a zařízení.

Některé kuličky, obsahující různé druhy speciální nesmyitelné barvy, jsou určeny k vystřelení na skla automobilů, průzory bojových vozidel a okuláry pozorovacích přístrojů. Takto zasažená technika je dočasně oslepená a tím vlastně nepoužitelná. Další náplň je třeba i neviditelná, radiačně – zářící chemikálie, pomocí které označují průzkumníci nepřátelské tanky, techniku nebo důležité objekty. Takto zasažené objekty jsou pak při útoku snadno rozpoznatelné pomocí speciálních pozorovacích přístrojů, ať už je jejich konvenční maskování sebelepší.

Dokonce existuje i kulička s náplní speciálního kovoepoxidového lepidla s vysokým lepicím účinkem. Můžete tak na dálku slepit dveře nepřátelského bunkru nebo třeba kolejovou výhybku na dobře hlídaném železničním uzlu. Svou práci odvede tato náplň, i pokud je vystřelena do hlavně tanku nebo děla. Pokud lepidlo v hlavni zatvrdne a obsluha si toho nevšimne, dojde při výstřelu k roztržení (explozi) hlavně, což znamená zabití obsluhy a zničení bojového prostředku. I pokud je lepidlo v hlavni odhaleno před výstřelem, je zbraň vyřazena z činnosti a je nutno ji odeslat k opravě do specializované dílny.

Většinu popisovaných střel lze snadno vyrobit i svépomocí a majitel takové zbraně se v případě válečného stavu může stát obávaným partyzánským bojovníkem. Rozhodně vám však nedoporučujeme s podobnými úpravami experimentovat. S největší pravděpodobností byste si zbraň poškodili nebo si přivodili úraz. Zcela jistě by však došlo k porušení zákona o zbraních a střelivu.

Jakou byste mi doporučili zbraň použitelnou do drsných podmínek, aby se s ní dalo v případě války dlouhodobě přežít někde hluboko v lese?

Na toto použití vám nedoporučíme žádnou střelnou zbraň. Má totiž mnoho nevýhod - hluk při střelbě, náchylnost k závadám a poškození (písek, špína, koroze). Nemožnost získání náhradních dílů a střeliva.

Skutečně ideální pro dlouhodobé přežití v přírodě je luk. Má jen jednu velkou nevýhodu. Musíte se s ním nejdříve naučit skutečně dobře střílet. Jakmile to však zvládnete, můžete se ukrývat a komfortně přežívat v lesích po mnoho let. Zvládnete s ním lov velké i menší zvěře, ptáků a dokonce i ryb. Snadno a nehlučně s ním zlikvidujete i pronásledovatele. Je také ideální pro zabíjení nepřátel ze zálohy (atentáty). Velmi jednoduše z něj vyrobíte i samočinnou past, která vám v noci uloví zvěřinu, zatímco vy spíte.

Luk je vyroben z minima součástí a tak jsou velmi omezeny i případné závady. V praxi dochází pouze k občasnému prasknutí tětiny, a tak je nutné mít pro dlouhodobé použití luku její dostatečnou zásobu. Při používání dochází také k občasné ztrátě nebo rozbití šípů, proto jich musíte mít přiměřenou zásobu. Nejlepší je naučit se je vyrábět z přírodních surovin. Můžete mít mnoho různých šípů pro různorodá použití – zvláště pro boj i lov. Laminátový šíp s titanovou špičkou prostřelí v pohodě i neprůstřelnou vestu nebo třeba dveře od auta.

Dnes se dají ve specializovaných prodejnách koupit velmi kvalitní luky z nejmodernějších materiálů. Jejich cena je však často závratná. Velmi kvalitní luk si však můžete vyrobit i sami doma. Středové držadlo vyřežte a opilujte z hliníkového polotovaru a jako lučiště na každou stranu přišroubujte dvě poloviny (od středu ke špičce) laminátových lyží (běžky). Snadno je získáte ve střediscích zimních sportů, kde o zlomené běžky není nikdy nouze. Tětivu však doporučujeme zakoupit ve specializovaném obchodě, jelikož se jedná o nejvíce namáhanou část.

Možná vám bude tento výtvar připomínat hračku, ale jeho účinnost je strašlivá. Na Mistrovství survivalu 98 v kanadských horách jsme na vlastní oči viděli

výrobu takového luku z nalezených lyží pouze s pomocí kapesního zavíracího nože a s využitím některých částí roztrhaného horolezeckého batohu (byly využity zejména nylonové popruhy). Majitel luku s ním pak dokázal za půl dne ulovit dva jeleny a zasytit tak skupinu šedesáti lidí na tři dny.

Podobné využití má i kuše. Tu však nelze příliš doporučit. Je méně skladná a je těžší než luk. Je také složena z mnohem více dílů, což podstatně zvyšuje počet možných závad. Většina z nich nejde odstranit bez speciálního vybavení a firemních náhradních dílů.

Můžete uvést nějaké zajímavosti z vašeho výcviku?

Nebudeme zde popisovat běžný výcvik, který je u všech obdobných jednotek skoro stejný a je popisován v každé druhé knize. Popíšeme zde několik perliček, které také v rámci výcviku občas provádíme, ale nejsou jeho standardní součástí. Některé z nich však už spíše spadají mezi adrenalinové sporty a ostatní mezi úplné hlouposti. Většinou někdo něco vymyslí a pak to provede. Pokud to ve zdraví přežije, snaží se jej napodobit i ostatní, jelikož nikdo nechce zůstat pozadu. Rozhodně nechceme nikoho navádět k opakování těchto disciplín. Často při tom hrozí vážná újma na zdraví, nebo i něco horšího. Berte to jen jako informaci. Pokud se do toho přece jen někdo z vás pustí, tak jen na vlastní zodpovědnost a riziko.

Skoky z vysokých stromů: Potřebujeme tři velmi vzrostlé smrky asi 5 – 10 metrů od sebe a tvořící dohromady trojúhelník. Mezi vrcholy dvou z nich pevně napneme horolezecké lano. K jeho středu přivážeme další horolezecké lano, jehož druhý konec si přivážeme ke svému hrudnímu a sedacímu horolezeckému úvazu. Předtím ale musíme vylézt do špičky třetího protilehlého smrku.

Navazovací lano musí být kratší, než je vzdálenost dolů na zem spolu s velkou rezervou na odpružení. Když je všechno připraveno, prostě se vrhneme dolů. Pád je zachycen a odpružen dvěma svázanými smrky a tak nakonec přejde v senzační zhoupnutí. Je to však hodně o odvaze. Také je třeba vše důkladně připravit. Pokud se něco odflákne, narazíte na zem nebo vletíte do větví nebo narazíte do kmene některého stromu nebo se zlomí vrcholek některého smrku nebo se zamotáte do lana. Všechno z toho je dost bolestivé. Je to výborné cvičení pro překonání strachu.

Ostrá střelba do vesty: Navléknete si neprůstřelnou vestu a kamarád na vás vystřelí ze své zbraně. Je to vynikající trénink sebeovládání, skoro vždy to také dost bolí a pokud nejste připraven, srazí vás výstřel na zem. Musíte na to mít skutečně dobrou vestu s mnoha deformačními vrstvami a pro střelbu použijte jen zbraň s malou ráží, jinak riskujete zlomená žebra. Deklarovaná balistická odolnost vesty musí být samozřejmě vždy vyšší než energie použitého střeliva. Při tomto cvičení zažijete reálné ohrožení a zásah střelnou zbraní. Ve skutečné situaci to pak pro vás nebude takový šok a budete moci reagovat s větší chladnokrevností.

Spray se slzným plynem, plynová pistole, elektrický obušek, atd... Všechny nesmrtící prostředky pro sebeobranu testujeme občas přímo na sobě. Vždy

existuje nebezpečí, že je na vás někdo použije a tak je dobré být dopředu obeznamen s jejich účinky. Většinou to není tak hrozné a pokud nejste vyslovené měkoty, dá se to celkem v pohodě vydržet. Mimo jiné to svědčí o poměrně malé účinnosti podobných prostředků.

Prolézání kanálu: V blízkém lese protéká pomalá říčka. V jednom místě je přes ni vytvořen most pomocí dvou kanalizačních trubek, zasypaných kamennou drtí. Trubky mají průměr asi 70 cm a délku 3,5 metru. Tvoří tak vlastně značné zúžení koryta a tím i ztížení průtoku vody. Jinak klidný tok protéká trubkami značně zpěněně velkou rychlostí a silou, doprovázenou velkým hukotem. Vždy několikrát v létě protáhneme jednou z trubek provaz, na kterém jsou uvázány po třiceti centimetrech uzly. Provaz je pak pevně přivázán na silnou převislou větev nad vodou. Úkolem je vlézt u výtoku do vody a pevně se chytit uzlovatého provazu. Pak se ručkováním dostat proti proudu celou kanalizační trubkou až na její konec, kde vás již kamarádi vytáhnou.

Vypadá to jednoduše, ale skutečný zážitek se nedá ani popsat. Hned v ústí kanálu se do vás opře rozběsněný vodní proud, který se vás snaží mohutně vytlačit. Pokud ručkujete dál, dostanete se dovnitř trubky, kde se k proudu přidá ještě tma, hluk a značně stísněný prostor. Jste zcela ponořen do černé vodní tříště a nemůžete se pořádně nadechnout. Můžete dýchat jen občas mezi zuby, pokud nejste zrovna zcela ponořen. Jakékoliv hlubší nadechnutí vám vžene do plic vodní tříšť a pěnu, kterou je trubka zcela vyplněna. Přece se však rvete s proudem a ručkujete dál. Proud s vámi prudce buší i do stran a vy přímo cítíte vznikající pohmožděniny všude tam, kde máte kosti uloženy přímo pod kůží. Přesně ve chvíli, když si myslíte, že už přece jen asi zdechnete a chcete se pustit provazu, cítíte jak vás za ruce chytají vaši přátelé a táhnou vás z ústí kanálu ven na vzduch. Pro zavřené oči a plno vody jste si ani nevšimli, že už jste z toho venku.

Pokud to přece jen nedokážete, provazu se pustíte. Ani tak ještě nemáte vyhráno. Prudký proud vás z kanálu doslova vystřikne, přitom však s vámi ještě několikrát škrábne o drsnou betonovou stěnu trubky, která vám přivodí hluboké odřeniny. Jakmile vyplavete, vypadáte trochu jako kocourek mourek a ze škrábanců se vám začne řinout vaše vlastní krev. To však není nic proti posměchu kamarádů, kteří to před vámi zvládli.

Taktický výslech: Jelikož také cvičíme bojová umění, máme poměrně velké znalosti míst na lidském těle, kde lze člověku způsobit značnou bolest bez vážnějšího ohrožení jeho zdraví. Jedná se zejména o tlaky na citlivá místa, případně páky na klouby a jiné chuťovky.

Na tom jsme založili další z našich "oblíbených" zábav. Taktický výslech je uhlazený název pro mučení zajatce v zájmu vyzvědění informací. Dobrovolník si zvolí heslo, které napíše na papír, ale jinak jej nikomu neprozradí. Vyslýchající má pak za úkol pomocí schválených metod zjistit toto heslo co nejdříve. Hlavním pravidlem je zachování zdraví vyslýchaného, ale jinak se vyslýchajícímu meze nekladou. Zjišťujeme, že je vždy jen otázkou času, kdy je heslo vyzrazeno. Vyslýchající pak porovná sdělené heslo s nápisem na papírku a v případě shody je

hra u konce. Postupem času jsme vyvinuli tolik zajímavých metod a postupů při výslechu, že by to vydalo na samostatnou knihu. Na druhou stranu však podstatně stoupla i naše odolnost k bolesti a strádání, což jistě také není na škodu. Je to dobrá hra na ukrácení dlouhé chvíle a poznání vlastních schopností a hranic výdrže.

Vysvobození se z pout: Naše velmi oblíbená kratochvíle při dlouhých čekáních, cestách vlakem nebo na korbách nákladních automobilů. Z výbavy si vezmete kus lana, kterým pak spoutáte ruce, případně i nohy kamaráda. Ten se pak snaží dle svých možností z pout osvobodit. Má na to libovolně dlouhou dobu. Nesmí však používat zubů ani nesmí provaz něčím rozřezat či jinak poškodit. Postupem času dosáhnete v tomto oboru dokonalosti.

Nikdy nevíte, kdy vám tato dovednost přijde vhod. Naše zkušenost je, že z každého spoutání se dá osvobodit (pokud ovšem nejsou pouta zajištěna škrticí smyčkou na krku oběti). Chce to jen dostatečné množství času. Někdy je však osvobozování skutečnou zkouškou trpělivosti a sebeovládání.

Ledová koupel: Při překonávání vodních ploch v zimních podmínkách se můžete probořit a zažít tak ledovou koupel. Je to krizová situace, při které můžete i zemřít. Nejčastější příčinou smrti nebývá utonutí nebo podchlazení, ale infarkt způsobený šokem organismu ze silného a neznámého vjemu.

Pro zdokonalení naší připravenosti simulujeme tuto situaci pravidelně každou zimu. Jeden po druhém skáčíme oblečení do vysekaného otvoru v ledu a v mrazivé vodě se snažíme vydržet alespoň třicet sekund. Poté vylezeme a rychle svlékáme promočenou výstroj blízko velkého ohně, který jsme zapálili předem na břehu. Po dostatečném prohřátí si každý navlékneme rezervní suchý oděv a je to za námi.

Tuto zimu však byla akce více zdokonalena. Do otvoru v ledu je na dno do dvoumetrové hloubky spuštěn pytel se zátěží o váze 55 kg (má to simulovat tonoucí mladou ženu). Potom se postupně snažíme k pytli ponořit, vytáhnout jej nad hladinu a posléze i na břeh. Při tomto výkonu jsou již zážitky z mrazu opravdu brutální. Každý adept je pevně v pase připoután na horolezecké lano, aby mohlo případně rychle dojít k jeho vytažení. Hrozí totiž omdlení z chladu.

A co vy, kamarádi, dokázali byste vytáhnout z mrazivé vody svoje děvče?

Elektrické stožáry: Někdy také šplháme na stožáry vysokého napětí, slaňujeme z nich a po horních spojovacích lanech (ve kterých není el. proud!!) přelézáme ze stožáru na stožár s pomocí jednoduchých kladek. Je to dobrá imitace ropných plošin a jiných ocelových konstrukcí. Chce to však značnou dávku opatrnosti, rozvahy a vysoce odborných znalostí.

Stožárová lana vedou elektrinu o různém (velmi vysokém!!!) napětí a výboj je schopen na vás přeskočit bez dotyku jen tak vzduchem i několik metrů! V žádném případě to proto také nezkoušejte. Reálně byste ohrozili svůj život a porušili byste některé předpisy a zákony.

Průnik do vojenských kasáren: Toto cvičení slouží spíše k rozvoji a testování své odvahy, schopnosti splynout s cizím prostředím a také prověří osobní ducha-přítomnost.

Zkoušeli jste se někdy dostat bez povolení do vojenských objektů? Není to vůbec nic těžkého, zvláště pak v naší zemi. Vyzkoušeli jsme několik způsobů. Pokud jsou ve vojenském objektu plochy s vegetací (parčíky, křoviska, lesíky, zarostlé skládky atd...), stačí jen nepozorovaně překonat oplocení a pak se objektem za pomoci maskování proplížit. Dá se to považovat za určitou zkoušku odvahy.

Není to však až taková legrace. Pokud dojde k odhalení, budete předáni policii s následnými nepříjemnostmi. Daleko větší ohrožení však představují strážníci. Jsou samozřejmě vyzbrojeni samopalem s ostrými náboji a mohou jej použít, zvláště pokud je to k večeru a stráž koná vystresovaný bažant. Pokud ho překvapíte a on se lekne, může to do vás "nasypat" i bez předchozí slovní výstrahy.

Další varianta této akce je předchozí důkladné pozorování objektu a zjištění místních zvyklostí. Zvláště pokud má objekt větší posádku a někteří vojáci se navzájem ani neznají. Pak jen stačí opatřit si vhodný oděv, který se používá v objektu (montérky, tepláková souprava, uniforma) a můžete se nepozorovaně přehoupnout přes plot. Zvláště v období denního volna si vás nikdo všimnout nebude a můžete se pohybovat takřka volně. Uděláte si malou soukromou exkurzi a nakonec se ještě stavíte v jídelně na oběd.

Nám se povedlo hodinu se procházet po nejmenovaných kasárnách a v parku bojové techniky bez jakýchkoliv problémů nasednout do bojového vozidla pěchoty. Nebyla v něm sice munice, ale mělo zpola plnou nádrž paliva, takže stačilo jen nastartovat, vyrazit bránu a odjet. Celou naši procházku jsme si natočili malou videokamerou, takže to máme zdokumentováno. Nakonec jsme ještě zůstali půl hodiny s vojáky v armě při sledování televize spojené s popíjením čaje z jídelny.

Jak beze stop zlikvidovat mrtvolu

Tento dotaz nás trochu udivil. V poslední době však přišel několikrát i od lidí, o kterých víme, že to nejsou žádní vrazi. Proto na něj odpovíme, ale jen čistě pro informaci. Problém "co s mrtvolou" řeší zločinci od nepaměti. Současné moderní kriminalistické metody umožňují zjistit a identifikovat totožnost mrtvého ze sebe-menších částeczek tkání, vlasů, zubů, slin, atd... Proto nepomůže ani spálení těla za pomoci benzínu, které rády praktikují zejména zločinecké gangy z východu. Při nájemných vraždách různých tajných služeb se dle našich informací používá k likvidaci těla spálení pomocí termitu. To je speciální, ale snadno zhotovitelná hořlavina na bázi práškového hliníku. Při svém hoření vyvíjí termit teplotu několika tisíc stupňů (větší než v krematoriu), což více než postačuje k naprostému spálení těla včetně kostí, zubů a kovových součástí oděvu.

Jakou zbraň si mám koupit, pokud se chci nejlépe ochránit při povolání soukromého detektiva?

Pokud začnete pracovat jako soukromý detektiv a budete v tom opravdu dobrý, pravděpodobně si občas naděláte i nějaké nepřátele. Z toho mohou vzniknout situace přímo ohrožující váš život. Pokud se chcete co nejlépe chránit, zapomeňte na zbraň. Zbraň slouží k tomu, aby jste někoho zabil a ne, abyste se chránil. Mnoho lidí si opatří střelnou zbraň ke zvýšení vlastního sebevědomí, ale obranný efekt je jen zanedbatelný. Pokud vám bude chtít někdo ublížit, udělá to ze zálohy. Vybere si čas, místo i zbraň. Proti takto připravenému útoku nemá žádnou šanci ani profesionál ze zásahové jednotky, natož běžný člověk.

Skutečnou ochranu vám poskytne pouze kvalitní, ale nenápadná a neprůstřelná vesta nošená skrytě pod oděvem. Máte-li nebezpečné povolání a chcete se dožít vysokého věku, investujte nejdříve do vesty!

K tomu musíte ještě dodržovat určitá bezpečnostní pravidla. Hlavně - když už vestu máte, noste ji kdykoliv opouštíte byt (kancelář, atd...). A pak - pokud na vás přece jen někdo vystřelí a vy přežijete, seberte se a utíkejte pryč. Nedávejte útočníkovi další možnost útok dokončit. Není to totiž jako v akčních filmech. Vrazi nejsou žádní drsňáci. Drsňák vám rozbije hubu někde v hospodě. Vrah je však většinou psychicky labilní jedinec, který si na vás netroufá přímo. Jeho zbabělost mu dovolí uskutečnit pouze útok ze zálohy. Právě takové útoky mají však za následek nejvíce mrtvých. Podobné je to i s nájemnými vrahy. Jsou to většinou jen mladí kluci, kteří potřebují peníze. Takového člověka skutečně překvapí, že jste nepadl po prvním výstřelu a rozhodně nebude mít zájem vás dále pronásledovat ulicemi plnými lidí. Zvlášť, pokud budete při útěku řvát jako na lesy a přitahovat tak pozornost.

Co mám udělat proto, abych mohl vykonávat podobné povolání, jako máte vy?

Nejlepší je neustále cvičit, zdokonalovat se, navštěvovat různé kurzy, školení, atd... Potom, až budete dokonale připraveni začít podnikat sám nebo s několika přáteli na vlastní triko. Například jako soukromý detektiv, osobní strážce nebo malá bezpečnostní služba. Podle našeho názoru není příliš vhodné nechat se zaměstnat u nějaké akční skupiny vymahačů dluhů nebo podobně. I když se navenek můžou tvářit jako solidní firma, říkáte si o velké problémy. Po pár měsících dobrodružného života plného akčních zásahů a velkých finančních odměn si pro vás najednou přijede kriminálka a máte na krku spoustu obvinění, od omezování osobní svobody, přes vydírání až třeba po ublížení na zdraví. I když jste všechno vykonávali pouze na příkaz nadřízeného a v dobré víře, že zasahujete proti darebákům, skutečnost bývá zcela jiná. Jste plnoletý a všechno jde na vaše triko. Kluků, co se takto spálili, jsou plné kriminály.

Když jste tak dobří, proč nesloužíte u policie?

Proti české policii v zásadě nic nemáme. Jeden z našich členů je dokonce bývalý příslušník PČR. Je však několik důvodů, proč nejsme členy policie.

Dle našeho názoru jsou policisté za svou náročnou, odpovědnou a někdy i nebezpečnou práci velmi málo odměňováni. Honoráře za naše služby se často pohybují i v desetinásobcích průměrného policejního platu. Navíc máme při své práci vždy možnost nabízenou zakázku odmítnout, pokud máme pocit, že se neslučuje s našimi zásadami. Běžný policista takovou možnost nemá a vždy musí bez diskuse plnit rozkazy nadřízených. V tom je opravdu velké riziko zneužití, které známe zejména z minulosti. Ale bohužel i dnes jsou někdy policisté nuceni plnit takové úkoly, ze kterých se jim zvedá žaludek a podvědomě cítí, že nejsou správné.

A nakonec, samozřejmě také policie má své přijímací procedury a ani zdaleka nepřijímá do svých řad každého. Je tedy možné, že by o nás ani neměla zájem.

Spolupracujete někdy při své práci s policií?

Oficiálně ne. Bylo by to proti předpisům PČR. Zcela neoficiálně však máme v policejních řadách mnoho přátel, se kterými si vyměňujeme poznatky. Téměř s určitostí můžeme prohlásit, že námi poskytnuté informace vedly již v několika případech k úspěšnému odsouzení pachatelů trestné činnosti. Někdy je totiž účinnější "předhodit" darebáka naší justici než se ho snažit vytrést vlastními prostředky.

Chci si koupit psa, jaké plemeno je podle vás nejlepší?

Vlastnictví psa může být pro vaši bojovou připravenost velký přínos. Musíte se mu však pravidelně věnovat a spolehlivě jej vycvičit. Nevycvičený a rozmazlený pes vám bude jen na obtíž.

Naopak vycvičeného psa můžete dobře využít k hlídání objektů, lovu, stopování, záchranným pracem nebo i k vlastní ochraně. Také v podmínkách přežití je pes zdatným pomocníkem. V drsných zimních podmínkách vám pes v noci dobře poslouží jako zdroj tepla, pokud se k němu přitulíte. Díky své termoregulaci zajistí, že nezmrzne ani on ani vy. Obrovskou pomocí je také pocit blízkého přítele, což dělá s vaší psychikou divy (mnoho osamělých trosečníků umírá právě díky psychickým problémům!!!). V neposlední řadě si také uvědomte, že máte vedle sebe stále 50 kg masa, které můžete v nouzi nejvyšší sníst.

Pro uvedené účely jsou zcela nevhodná krátkosrstá plemena. Populární pitbull nebo jiný bojový pes vám v horách zmrzne do 40 minut. Vhodný je naopak německý ovčák. Nevyniká v žádném oboru, ale je vhodný pro svou univerzálnost a relativní odolnost. Dle našeho názoru je však pro branné účely nejvhodnější plemeno „československý vlčák“ - což je kříženec německého ovčáka s vlkem. Má spoustu kvalitních vlastností, je dobře cvičitelný, schopný obránář, ale hlavně má po svých vlčích předcích obrovskou vytrvalost a odolnost k drsným podmínkám.

Vaše náboženské vyznání. Jste věřící nebo ateisté?

Po krátké diskusi k tomuto tématu jsme se shodli na tomto názoru. Ano, jsme věřící. Nejsme však vyznavači žádného konkrétního náboženství. Dle našeho názoru vede většina druhů náboženství pouze k nesnášenlivosti, což nakonec vždy vyústí v násilí. A navíc - žádné současné náboženství nemá úplnou pravdu, vždy je to jen názor jiných lidí na tento svět.

Naše víra předpokládá, že není vše na světě tak jednoduché, jak se na první pohled zdá. Pravděpodobně nad námi existuje nějaká vyšší moc, která (do určité míry) řídí nebo koriguje dění na tomto světě. Každý to může nazývat jinak: bůh, osud, příroda, instinkt, náhoda... anebo jak se vám zlíbí. K podobnému názoru musí dojít po čase většina z těch, kdo trochu hlouběji studují nějaké bojové umění a začnou se na svět dívat jinýma očima. Hodně váš světový názor pozmění také prvních několik situací, kdy vám šlo skutečně o život. Až nebezpečí pomine, začnete některé životní situace vnímat poněkud jinak a odmítnete je považovat za náhodu.

A pokud patříte mezi lidi, kterým připadaly předchozí řádky jako tlachání o ničem a chcete slyšet skutečně jasnou odpověď, odpovíme takto: "Ano kamarádi, bůh existuje! Ale rozhodně to není nějaký vousatý dědeček sedící na obláčku."

Jaký je váš názor na paranormální jevy, duchy, přenos myšlenek, mimosmyslové vnímání, atd... Věříte na to?

Nevidíme v tom nic nadpřirozeného a některým věcem se dá určitě věřit. Okolní svět má širokou škálu projevů, které za normálních okolností nemůžeme vnímat. Dnes již nikdo nezpochybňuje existenci ultrazvuku, rentgenových paprsků a ultrafialového záření, ačkoliv je svými smysly také nejsme schopni vnímat. Postupné vědecké výzkumy jistě časem odhalí mnohé další síly a energie, na základě kterých pochopíme i mnohé dnešní nevysvětlitelné jevy.

Trochu jiná situace je u takzvaných přenosů myšlenek. Tento fenomén je již dostatečně prozkoumán a je využíván zejména pro špionážní účely výzvědnými službami Spojených států, Ruska ale i Izraele. Výzkum stál mnoho miliónů dolarů a byl financován z armádního rozpočtu. Z pochopitelných důvodů se oficiální místa snaží tyto výzkumy maximálně utajit a šíří mezi obyvatele i různé dezinformace a zavádějící informace, sloužící k zamezení rozšíření těchto znalostí mezi běžnou populací. Pomocí velmi jednoduchých technik a cviků (je to ale hodně náročné na čas) se může naučit přenášet a číst myšlenky prakticky každý. Stejně jednoduché je však i naučit se čtení myšlenek, bránit anebo dokonce vysílat dezinformace, čili myšlenky falešné. Cviky byly dobře popsány dokonce i v jedné nejmenované české publikaci. Přenos myšlenek využívají nevědomky i mnozí členové zášahových jednotek. Mnoho z nich má dle svých slov schopnost vycítit nebezpečí nebo poznat, že se na ně někdo dívá, případně míří. To je právě mimovolný rozvoj mimosmyslového vnímání, který se dá pravidelným cvičením ještě velmi prohloubit.

Boj se psem

Od jednoho našeho známého jsme dostali následující radu pro rozšíření možností boje se psem o jednu techniku. Čtenář nám sděluje, že „pokud se chce pes zakousnout do vaší ruky“ (myšleno dlaně), je vhodné ho předejít a vrazit mu otevřenou dlaň prsty do krku. Poté prý pes okamžitě upustí od záměru kousnout a stará se jen o to, jak se vaší ruky v krku zbavit. Tato informace nás velmi zaujala zvláště proto, že jeden z členů RAT si při diskusi vzpomněl, že snad podobnou techniku obrany četl ve svém mládí v nějaké dobrodružné knize. Tam ji použil lovec kožešin při napadení vlkem. Proto jsme se rozhodli tuto věc ověřit v praxi.

Pokus probíhal za následující situace. Použitý pes byl tříletý dobrman ze spřátelené bezpečnostní agentury, jehož majitel jej systematicky cvičí zejména pro zadržení, případně odzbrojení a neutralizaci osob. Dobrovolník z RAT použil následující ochranné pomůcky: boty kanady, vatovaný kabát a kalhoty, policejní ochrannou přilbu, kevlarové rukavice (používají se při zásazích proti osobám vyzbrojených nožem, břitvou, žiletkou nebo infikovanou injekční jehlou). Pes byl držen majitelem za obojek a dobrovolník v ochranném oděvu jej několikrát mírně kopl do oblasti hrudníku. Tím bylo u psa dosaženo maximální agresivity a touhy po odplatě. Poté se dobrovolník vzdálil zhruba deset metrů a psovod vypustil dobrmana. Poté dostal pokus velmi rychlý spád a probíhající děj jsme mohli detailně posoudit až z rozboru pořízeného videozáznamu.

Pes se prudce vrhl na dobrovolníka, kterého náraz srazil k zemi. Reflexivně se však přetočil na kolena a pokusil se psu vrazit prsty do krku. Ten uhnul tlamou a zakousl se do předloktí (chráněného kabátem), se kterým začal zuřivě cloumat. Po prudkém sevření varlat (psích), která mu dobrovolník silně stiskl volnou rukou, pes pustil předloktí a sekl tlamou po svírající druhé ruce. Dobrovolník se tedy znovu pokusil vrazit mu před zakousnutím prsty do krku. Projevil se však lepší postřeh psa, který se stačil do dlaně zuřivě zakousnout. Mohutný stisk zubů zapříčinil zranění i přes kevlarovou rukavici. Dobrovolník nakonec přemohl psa obejmutím a stiskem stehny, stržením psa na zem pod sebe, zalehnutím a blokováním tlamy volnou (zdravou) rukou. Poté byl pes odvolán svým psovodem.

I když psí zuby neprošly přes kevlarovou rukavici, jejich stisk způsobil rozsáhlé podlitiny a následný silný otok celé dlaně. Po ošetření u lékaře byla navíc zjištěna zlomenina jedné dlaňové kůstky. **Náš závěr je, že tuto techniku nelze pro praktické použití v žádném případě doporučit.** Trochu klamně může působit její dobrá použitelnost v případě, že si se svým (nebo spřáteleným) psem pouze hrajete. V tomto případě má pes psychický blok vám nějak ublížit, a proto naplno nevyužívá svůj postřeh a maximální stisk.

* * * *

Publikace **Záškodník**

**Techniky jednotek Specnaz pro skryté
a dlouhodobé přežití v týlu nepřítele.**

Vychází jako třetí upravené vydání
nakladatelství Marek Chlíbaek

© Marek Chlíbaek, Litovel 2003

WWW.SPECNAZ.CZ

„Když ne my, tak kdo?“

**Marek Chlíbaek
Bezručova 339
784 01 Litovel**

**tel./fax: 585 342 284
E-mail: chlibaek@specnaz.cz**

Internetový obchod se speciální a vojenskou výstrojí.

Vydávání a prodej speciálních publikací, manuálů
a příruček s military tematikou.

Prodej širokého sortimentu vojenské výstroje
a potřeb pro přežití v drsné přírodě.

Speciální vybavení pro bezpečnostní jednotky a zásahová komanda.

www.vlkodlak.cz

